IAN FLEMING

007

JAMES BOND

A DOUA ȘANSĂ

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 și a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-și desăvârșească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de știri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoștințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Și-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica și tot acolo, la vârsta de patruzeci și patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 și filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaș succes internațional. Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler și John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârșitul secolului al XX-lea..

Informații suplimentare despre Ian Fleming și despre opera sa pot fi găsite accesând: www.ianflemingcentre.com

Ian Fleming

JAMES BOND 007

A doua şansă

Traducere din limba engleză de
Natima Mândrilă

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

A doua şansă
© Pentru ediţia românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1964
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLEMING, IAN
A doua şansă / Ian Fleming ; trad. de
Natima Mândrilă. - Bucureşti : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92729-2-3

I. Mândrilă, Natima (trad.)

821.111-31=135.1

Prefață

de Mo Hayder

Poate că e în mod special blestemul al autorului de prefețe, dar în 1987, când Anthony Burges spunea că James Bond are „stofă de nemuritor", nu avea de unde să știe cât de aproape de dezintegrare este lumea trecătoare a eroului său. Prăbușirea, cu numai doi ani mai târziu, a Zidului Berlinului, era cel mai vizibil indiciu al schimbării ordinii mondiale ce ar fi putut marca sfârșitul lui Bond, cel mai iubit apărător al libertății noastre naționale. Războiul Rece a durat atâta timp, dar unde-a dispărut amenințarea lui? Și unde este sistemul de valori a cărui păstrare revenea în sarcina lui Bond? Smuls din climatul său tensionat, a reușit 007 să treacă examenul timpului?

Sunt întrebări la care îi este ușor să răspundă oricărei persoane familiarizate cu eroul de film James Bond – în definitiv abia au trecut zece ani de când Mike Myers a scos din jobenul lui de prestidigitator pelicula noastră favorită cu Bond, cu tehnica ei de vârf și efectele speciale de comedie. Ce se întâmplă însă cu eroul mai puțin cunoscut, cu agentul 007 din romanele lui Fleming? Este oare la fel de anacronic, la fel de efemer? Cel care citește romanul *A doua șansă* la aproape o jumătate de secol după ce a fost scris poate fi scuzat dacă simte o trepidație vagă, o nevoie de a se înarma cu răbdare – nu doar împotriva tristului spectacol al eroului scos de pe scenă de propriile sale parodii, ci și, mai important, a elementelor ce încadrează în timp ficțiunea mai definitiv decât orice altceva: atitudinea culturală depășită. Oare cititorul modern, cu concepțiile sale

aparținând categoric mileniului al treilea, va fi ofensat de misoginismul nonşalant al lui Fleming, va fi jignit de stereotipiile învechite?

Eu cred că răspunsul e NU. E drept că *A doua şansă* se desfăşoară pe fundalul unei ameninţări sovietice cel puţin bizare; în lumea lui Bond, Regatul Unit al Marii Britanii continuă să deţină supremaţia în confruntările internaţionale ale serviciilor secrete; iar când suferă ceea ce astăzi ar fi diagnosticat ca efect de stres posttraunatic după moartea soţiei sale, Tracy, (în romanul anterior, *În Serviciul Secret al Maiestăţii Sale*), medicii din Harley Street îi prescriu nu terapie de grup şi prozac, ci şedinţe de hipnotizare şi „energizante". Cu toate acestea, în viziunea lui Fleming, imaginea lumii este surprinzător de proaspătă şi chiar pătrunzătoare. Grosul acţiunii se petrece în Japonia, iar tabloul lumii nipone creionat de el nu enervează mai mult prin rasism şi imperialism decât felul infam în care sunt alcătuite personajele feminine, celebrele „iubite ale lui Bond". Asemeni majorităţii valorilor unei culturi populare, James Bond aparţine timpului său fiind, în egală măsură, atemporal.

O bună parte din schimbările radicale intervenite în moravurile culturale şi în ordinea internaţională sunt abordări de dată recentă în literatura de ficţiune. Intriga romanelor lui Fleming continuă să aibă o capacitate de a capta atenţia similară cu a thrillerului modern: nu trebuie decât să citeşti descrierea pe care o face înspăimântătoarei grădini a morţii creată de Blofeld ca să-ţi dai seama că e la fel de înzestrat în domeniul macabrului precum – să spunem – Thomas Harris sau Chuck Palahniuk. Chiar dacă de-a lungul timpului cadrul în care se desfăşoară ficţiunea a căpătat un caracter din ce în ce mai impresionist, mai sumar (nu doar din pricină că are acum un ritm mult mai alert, ci şi pentru că în această epocă a călătoriilor şi comunicaţiei globale mintea modernă poate alcătui imagini complexe cu un minimum de

stimulare), descrierile lui Fleming nu par niciodată grecoaie. Faima lui ca autor de jurnale de călătorie nu e nici pe departe la fel de mare cu cea căpătată ca şi creator al personajului Bond, dar în *A doua şansă* el îşi demonstrează limpede admiraţia faţă de o cultură străină şi ne oferă nu doar o imagine accesibilă a unei societăţi care continuă să intrige, ci şi un document viu referitor la rolul deţinut de Japonia în lupta împotriva comunismului – şi asta fără să cadă vreodată vreodată în didacticism ori pedanterie.

Şi nu numai cadrul ficţional al lui Fleming rezistă la examenul timpului, ci şi personajele sale, care se dovedesc mult mai rezistente decât lumea în care evoluează şi care îi îngrădeşte. Ele se dovedesc a fi tipare clare ale eroilor moderni: în Hannibal Lecter se simte mai mult decât un iz din Blofeld, iar în Indiana Jones, Jack Bauer şi chiar inspectorul Morse există cu siguranţă o fărâmă din James Bond. Mult mai concret, chiar, într-o perioadă în care celebritatea se banalizează, efemerii James Bond din celuloid sunt incapabili să-l egaleze pe demnul şi perenul James Bond din paginile romanelor. Omul acesta nu se îngraşă din cauza vârstei; nu cheleşte; nu devine penibil ca un septuagenar care şontâcăie pe o plajă topless de la Cannes. „Nemuritor" sau nu, James Bond al lui Fleming va rămâne măcar un bărbat incitant, enigmatic şi esenţialmente uman, cel puţin atâta vreme cât câte-un bărbat se va obosi să se întrebe „Ce-ar face Bond în situaţia asta?" şi cât vreo femeie va visa la el. Aşadar, poate ar trebui să recunoaştem: încă nu aţi devenit marfă perisabilă, domnule Bond!

Mo Hayder este autorul a patru romane devenite best-seller în Marea Britanie şi Japonia: *Birdman, The Treatment, Tokyo* şi *Pig Island.*

Pentru amănunte suplimentare, accesaţi www.mohayder.net.

Pentru
Richard Hughes
şi
Torao Saito

Dar pentru care
etc...

Trăieşti doar de două ori:
O dată când te naşti
Şi o dată când priveşti moartea în faţă.

După BASHO, poet japonez
(1643-1694)

PARTEA ÎNTÂI

E mai bine să călătorești plin de speranță...

CAPITOLUL 1

Foarfeca taie hârtia

Îngenuncheată în fața lui James Bond, gheișa numită Frunză Tremurătoare se înclină din talie și-l sărută cast pe obrazul drept.

– Trișezi, îi reproșă acesta cu severitate. Ai fost de-acord să mă săruți de-adevăratelea, pe gură, dacă câștig. Măcar atât...

Perlă Cenușie, madama stabilimentului, o femeie cu dinții lăcuiți cu negru, o purtare bizar de afectată și atât de scundă și îndesată încât părea ieșită atunci dintr-o piesă NO, îi traduse spusele. Acompaniată de un val de chicoteli și strigăte mici de încurajare, Frunză Tremurătoare își acoperi chipul cu mâinile minunate, ca și cum i s-ar fi pretins să profereze o obscenitate cumplită. După câteva clipe însă degetele se desfăcură și printre ele se iți ră ochii obraznici, care examinară gura lui Bond ca și cum și-ar fi stabilit o țintă, iar trupul se repezi înainte. De data aceasta sărutul ajunse pe buze și întârzie o fracțiune de secundă. În semn de invitație? În semn de promisiune? Englezul își aminti că i se promisese „o gheișă cu care să împartă perna". Din punct de vedere tehnic, expresia desemna o gheișă din casta de jos, care nu avea cunoștințe deosebite în artele tradiționale ale meseriei ei – deci nu era capabilă să spună istorioare amuzante, să cânte, să picteze sau să compună versuri despre clientul ei. Dar, spre deosebire de surorile ei

mai educate, putea accepta să ofere servicii mai concrete, în mod discret, desigur, în condiții de intimitate desăvârșită și la un preț piperat. Pentru gusturile grosolane, necioplite ale unui *gaijin*, ale unui străin, asemenea servicii aveau mai mare căutare decât să i se alcătuiască o *tanka*[1] din treizeci și una de silabe pe care în nici un caz nu avea cum s-o înțeleagă așa cum i se prezenta, sub forma unor ideograme elegante și perfecte și care îi preamărea farmecul pe fundalul unei coaste a muntelui Fuji semănată cu boboci de crizantemă.

Aplauzele care salutau această manifestare nestăpânită de lascivitate se stinseră repede, într-o atmosferă respectuoasă. Bărbatul puternic și îndesat îmbrăcat în *yukata* neagră, care ședea față în față cu Bond la măsuța scundă de lac roșu, își scoase dintre dinții îmbrăcați în aur țigaretul Dunhill și-l așeză alături de scrumieră.

– Bondo-san. spuse Tiger Tanaka, șeful Serviciilor Secrete japoneze, te provoc să joci cu mine acest joc ridicol și-ți promit dinainte că nu vei câștiga.

Fața arămie, lătăreață și brăzdată de riduri pe care Bond ajunsese să o cunoască atât de bine în ultimele câteva săptămâni, se lumină de un zâmbet larg, care făcu ochii să se îngusteze până deveniră două tăieturi înguste, oblice și lucitoare. Cunoștea bine zâmbetul acesta, care de fapt nu era zâmbet deloc, ci doar o mască – cu o gaură aurie în mijloc.

– Bine, Tiger, spuse el râzând. Mai întâi, să ni se mai aducă sake. Dar nu în degetarele astea ridicole! Am băut vreo cinci dintr-astea și au avut cam același efect cu un singur Martini Dry dublu. O să am deci nevoie de încă unul ca să pot demonstra superioritatea instinctelor occidentalilor asupra șiretlicurilor orientalilor. Nu cumva se găsește cumva pe-aici vreun pahar scund, cu gura largă, aruncat pe după vitrinele astea cu porțelanuri Ming?

[1] Micropoem cu formă fixă. (n. tr.)

– Bondo-san, Ming e o dinastie chineză. Cunoştinţele tale despre porţelanuri sunt la fel de sumare pe cât de grosolane îţi sunt obiceiurile de băutor. În plus, nu e deloc înţelept să subestimezi o băutură precum sake, căci atunci a doua butelcă o bea pe prima şi băutura îl bea pe om.

Tiger Tanaka se întoarse spre Perlă Cenuşie cu care porni o discuţie animată, presărată cu râsete, despre care Bond îşi spuse că este precis un şir de glume pe seama occidentalului troglodit şi a poftelor lui monstruoase. La o poruncă scurtă a madamei, Frunză Tremurătoare se înclină şi ieşi grăbită din cameră. Tiger se întoarse spre Bond.

– Bondo-san, ai câştigat multă cinste a obrazului. La noi doar luptătorii de sumo beau sake în cantităţi atât de mari fără să se vadă efectul. Perlă Cenuşie spune că eşti cu siguranţă unul de-al lor. Dar a mai sugerat şi că nu o să fii un partener prea grozav pentru Frunză Tremurătoare în seara asta, adăugă el cu viclenie.

– Spune-i că aş fi interesat mai degrabă de talentele ei mai mature şi că sunt convins că pricererea ei în arta de a face dragoste va compensa orice moleşeală temporară din partea mea.

Această galanterie greoaie primi ceea ce merita. Perlă Cenuşie dădu drumul unui adevărat şuvoi însufleţit de cuvinte japoneze. Tiger traduse.

– Bondo-san, femeia asta nu e tocmai lipsită de spirit. Uite, tocmai a făcut o glumă. A spus că e căsătorită în mod respectabil cu un *bonsan* şi că în aşternutul ei, în *futon*, nu mai există loc pentru un altul. *Bonsan* înseamnă preot, „barbă-cenuşie". Vezi dar că a făcut un calambur cu numele tău.

Petrecerea cu gheişe dura de două ceasuri, iar pe Bond îl dureau fălcile din pricina că fusese silit să zâmbească fără încetare şi să dea, pe tonul cel mai politicos, replici spirituale. Geişele nu-l distrau şi nu găsea nici un farmec în muzica disonantă şi ermetică izvorâtă din cutia fermecată de rezonanţă a *samisenului* cu trei corzi, aşa că se văzu pus în situaţia de a face

eforturi disperate pentru buna continuare a petrecerii. Își dăduse seama că Tiger Tanaka îi observa străduințele cu plăcerea cea mai sadică. Dikko Henderson îl avertizase că petrecerile cu gheișe sunt în bună măsură, pentru un occidental, echivalentul încercării de a distra o mulțime de copii necunoscuți într-o grădiniță cu educatoare severe. Dar Dikko îl mai avertizase și că Tiger Tanaka îi făcea astfel o mare onoare, pe care o plătea cu o sumă considerabilă – fie ea din fondurile secrete sau din propriul buzunar – și că trebuia să-și compună o mină încântată și să participe cu însuflețire, căci nu era decât un moment de respiro în misiunea pe care o avea de îndeplinit. Cu condiția să fie un răstimp de destindere și nu o catastrofă!

Așadar zâmbi din nou și bătu entuziasmat din palme.

– Spune-i târfei bătrâne că-i o târfă bătrână, spuse el pe un ton dulce, acceptă paharul aburit cu sake fierbinte din mâinile aparent adoratoare ale lui Frunză Tremurătoare și-l goli din două înghițituri uriașe.

Repetă performanța, obligând-o pe madamă să ceară să se mai aducă băutură de la bucătărie, apoi își așeză cu hotărâre pumnul pe măsuța de lac roșu și spuse cu o atitudine fals războinică:

– Bine, Tiger! Să-i dăm drumul!

Era vechiul joc, jucat de toți copiii din lume, cu foarfeca ce taie hârtia, hârtia ce învelește piatra și piatra ce tocește foarfeca. Pumnul este piatra, două degete întinse sunt foarfeca și palma desfăcută e hârtia. Cei doi jucători își mișcă de două ori, simultan, pumnul închis, iar la a treia mișcare fiecare din ei dezvăluie simbolul pe care l-a ales. Regula jocului e să ghicești ce simbol va folosi adversarul tău, ca să poți alege unul cu care să-l învingi. Câștigă cel care iese primul din trei sau mai multe încercări. Într-un cuvânt, este un joc al cacialmalelor.

Tiger Tanaka își așeză pumnul pe masă, față în față cu cel al lui Bond și cei doi bărbați rămaseră nemișcați, privindu-se în ochi. În camera micuță,

delimitată cu panouri din hârtie de orez, se lăsă o tăcere adâncă. Susurul dulce al pârâiaşului ce curgea în grădina ornamentală se auzi pentru prima oară în seara aceea, prin panoul lăsat deschis. Bond simți că i se face pielea de găină – poate din cauza tăcerii, poate din cauza expresiei de profundă seriozitate şi hotărâre întipărită brusc pe chipul formidabil şi crud, de samurai, al lui Tanaka. Pe neaşteptate, totul devenise mult mai mult decât un joc copilăresc. Tiger promisese că-l învinge, iar dacă pierdea, însemna că-şi pierde mult din cinstea obrazului. Dar cât de mult? Suficient încât să submineze prietenia dintre ei, care devenise ciudat de reală în ultimele două săptămâni? Adversarul lui era unul dintre oamenii cei mai puternici din Japonia, iar faptul de a fi învins de un *gaijin* jalnic în fața a două femei putea să însemne foarte mult pentru el. Cele două femei puteau împrăştia vestea înfrângerii lui. În occident, o asemenea bagatelă ar fi fost considerată drept farsă insignifiantă – ca şi cum un ministru ar fi pierdut un joc de table la Blades. Dar în orient? Dikko Henderson îl învățase, într-un răstimp foarte scurt, că trebuie să respecte pe deplin convenienţele orientale, oricât de demodate ori aparent neînsemnate i-ar fi părut, însă gradațiile acestora îi erau cu desăvârşire străine. Exact ca în cazul de față. Oare trebuia să câştige acest joc copilăresc al cacealmalelor, ori să încerce să piardă? Dar încercarea de a pierde implica aceeaşi inteligență şi capacitate de a intui corect simbolurile alese de adversar, cu alte cuvinte era la fel de greu să piardă cu bună ştiință pe cât era să câştige. Şi, până la urmă, asta chiar avea importanță? Din nefericire, avea presentimentul ciudat că până şi jocul acesta idiot putea să influențeze reuşita sau eşecul în strania misiune care i se încredințase.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Tiger Tanaka tranşă problema cu voce tare, scoțând un râs scurt şi răguşit care suna mai degrabă a admonestare decât a amuzament.

– Bondo-san, conform obiceiurilor noastre şi, fără îndoială, la o petrecere la care eu sunt gazdă iar tu invitat de onoare, buna-creştere ar trebui să mă determine să te las să câştigi acest joc pe care urmează să-l jucăm împreună; ba mai mult de-atât, ar fi de datoria mea să procedez astfel. Aşadar, trebuie să-mi cer scuze dinainte pentru că te voi învinge.

– Dragul meu Tiger, îi răspunse el zâmbind vesel, nu are rost să joci un joc dacă nu încerci să-l câştigi! Pentru mine ar fi o mare insultă dacă ai juca intenționat în aşa fel încât să pierzi. Dacă pot spune aşa, remarcile tale au fost deosebit de provocatoare. Sunt la fel ca zeflemelile pe care le schimbă luptătorii de sumo înaintea înfruntării. Dacă n-aş fi fost atât de sigur că învinq, ți-aş fi atras atenția că vorbeşti englezeşte. Te rog, spune tu alesei şi distinsei noastre companii că îmi propun să-ți bag onorabilul nas în țărână la acest joc penibil şi să dovedesc nu doar superioritatea Marii Britanii şi cea a Scoției în particular, asupra Japoniei, ci şi superioritatea reginei noastre asupra împăratului vostru.

Încurajat probabil de efectul înşelător al băuturii, Bond o făcuse de oaie. Genul acesta de glume pe tema diferențele dintre culturile lor devenise obişnuit între el şi Tiger, care îşi luase, primul în promoția lui, licența în ştiințe socio-politice la Trinity College înainte de război şi se mândrea cu concepțiile lui democratice, cu liberalitatea şi elasticitatea opiniilor lui despre occident. Însă abia ce sfârşise de vorbit când observă o lucire bruscă în ochii lui negri şi îşi aminti de avertismentele lui Dikko: „ Acum ascultă bine, englezoi necioplit! Te descurci bine, dar nu-ți forța norocul. T.T. e un tip civilizat, ca toți japonezii de altfel. Dar fii atent şi nu sări calul! Uită-te atent la recepient, căci vei descoperi îl el şi trăsături Manchu, dar şi tătare. Şi nu uita că avea centura neagră la judo înainte să vină şi să studieze în blestematul tău de Oxford. Nici că înainte de război spiona pentru japonezi, pe vremea când îşi spunea adjunct al ataşatului naval al ambasadei lor

din Londra, iar voi tâmpiților ați considerat că e curat numai pentru că obținuse o diplomă la Oxford. Ca să nu mai pomenesc de dosarul lui de război! Nu uita că a ajuns aghiotantul personal al amiralului Ohnishi și că se antrena într-o tabără *kami-kaze* când americanii au făcut puțină gălăgie deasupra Hiroshimei și Nagasakiului, iar Soarele-Răsare s-a dus de-a berbeleacul în mare. Și dacă uiți cumva toate astea, întreabă-te de ce tocmai T.T., dintre cei nouăzeci de milioane de japonezi, a căpătat din întâmplare postul de director al *Koan-Chosa-Kyotu*. Bine, James? Ai prins figura?"

De când sosise în Japonia, Bond exersase constant și asiduu șezutul în poziție lotus, tot urmând sfatul lui Dikko Henderson. „Dacă vei intra în contact direct cu oamenii ăștia, și chiar dacă nu, vei petrece o groază de timp stând în fund pe jos. Există o singură modalitate s-o faci fără să-ți rupi articulațiile – anume în poziția indiană, chincit pe vine, cu picioarele încrucișate și cu muchiile tălpilor, care te vor durea ca naiba, sprijinite pe podea. Ai nevoie de puțin exercițiu, dar nu se moare din asta și-n plus o să câștigi multă cinste a obrazului". Deprinsese această artă în bună măsură, însă acum, după două ore, simțea că i-au luat foc genunchii și-și spuse că dacă nu-și schimbă imediat poziția, va rămâne olog pe toată viața.

– Ținând cont că urmează să mă înfrunt cu un maestru de talia ta, trebuie mai întâi să adopt o poziție relaxată a corpului, în așa fel încât să-mi pot folosi creierul și concentrarea la capacitate maximă, îi spuse el lui Tiger.

Se ridică cu greu în picioare, se întinse din toate încheieturile și se așeză din nou, de data asta cu un picior întins pe sub măsuța scundă și cu cotul sprijinit pe genunchiul îndoit al celuilalt. Noua poziție îi aduse o ușurare binecuvântată. Ridică paharul, pe care Frunză Tremurătoare îl umplu supusă dintr-o butelcă proaspătă. Bău paharul până la fund, i-l întinse fetei și lovi cu pumnul în tăblia măsuței, cu atâta forță încât

făcu să salte cutiuțele cu dulciuri şi ceştile de porțelan. Apoi îşi aținti privirile dure în ochii lui Tiger Tanaka.

– Gata! anunță el.

Tiger îl sfredeli cu privirea, încercând să-i intuiască planul, însă englezul hotărâse să nu adopte un plan, un tipar anume. Avea de gând să joace absolut la întâmplare, arătând simbolul pe care îl alegea pumnul lui în momentul psihologic al celor două mişcări scurte în aer.

– Trei jocuri din trei? întrebă japonezul.

– De-acord!

Cei doi pumni se ridicară încet de pe tăblia mesei, făcură la unison cele două mişcări prin aer şi țâşniră înainte. Tiger îşi păstră pumnul strâns, alegând piatra. Bond îl desfăcu pe-al lui, indicând cu palma deschisă că a ales hârtia care înveleşte piatra. Punct pentru englez. Cei doi repetară mişcările rituale, apoi urmă iarăşi momentul adevărului. Tiger alesese din nou piatra, iar Bond întinsese în față cele două degete arătând foarfeca pe care o toceşte piatra. Egalitate la puncte.

Tiger se opri şi-şi lipi pumnul de frunte, închise ochii şi rămase o vreme nemişcat, concentrându-se.

– Da! Te-am prins, Bondo-san. De data asta nu-mi scapi!

– Frumos spectacol, spuse Bond străduindu-se să-şi alunge din minte bănuiala că Tiger va arăta piatră şi a treia oară sau că se va aştepta ca el să arate hârtia, alegând să riposteze cu foarfeca, tăind hârtia. Şi tot aşa mai departe. Cele trei simboluri se învârteau în mintea lui precum imaginile de pe panoul unui joc automat de poker cu fructe.

Cei doi pumni se ridicară în aer – unu, doi şi trei!

Tiger arătă iarăşi piatra, pe care Bond o înveli cu hârtia. Primul joc îl câştigase englezul.

Al doilea joc dură mai mult. Amândoi continuau să arate acelaşi simbol, repetând jocurile anterioare. Era ca şi cum fiecare din cei doi jucători ar fi evaluat psihologia celuilalt – ceea ce nu era decât în mică măsură adevărat atâta vreme cât Bond nu-şi hotărâse o

anumită strategie de joc, ci continua să joace la întâmplare. Mergea, pur şi simplu, la noroc. Tiger câştigă acest joc, aşa că se aflau din nou la egalitate.

Ultimul joc! Cei doi adversari se priviră unul pe celălalt. Zâmbetul englezului era curtenitor, cu o vagă undă de ironie. În ochii negri ai lui Tiger trecu o fulgerare roşiatică. Bond o observă şi îşi spuse: „Ar fi înțelept să pierd. Sau nu?" Până la urmă câştigă jocul anihilându-l pe japonez în două ture consecutive, o dată tocindu-i foarfeca cu piatra lui şi a doua oară învelindu-i piatra cu hârtia.

Tiger îi făcu o plecăciune adâncă, la care răspunse cu una şi mai adâncă, căutând o remarcă cu care să detensioneze atmosfera.

– Trebuie să fac demersuri să se includă jocul ăsta în sporturile olimpice, la timp ca să prind Olimpiada de la voi. Sunt convins că aş fi ales în lotul reprezentativ al țării mele.

Tiger Tanaka râse cu politețe silită.

– Ai un stil tău de joc foarte inspirat. Care e secretul metodei tale?

Cum nu avusese nici o metodă, inventă la repezeală una care să fie cât mai politicoasă față de Tiger.

– Tu eşti un bărbat din piatră şi oțel, Tiger, aşa că m-am gândit că vei alege foarte rar simbolul hârtiei şi am jucat în consecință.

Mica scamatorie verbală avu efectul scontat. Tiger se înclină. Bond îi răspunse cu o plecăciune şi mai bău sake, închinând în cinstea amfitrionului său. Scăpate de încordare, gheişele aplaudară vesele şi madama îi ceru lui Frunză Tremurătoare să-l sărute din nou pe *gaijin*. Fata se grăbi să-i îndeplinească porunca. Ce piele catifelată aveau japonezele astea! Şi ce atingeri uşoare, abia perceptibile! Bond începu să-şi închipuie cum se va desfăşura noaptea în continuare, când Tiger îl trezi din visare.

– Bondo-san, am ceva de discutat cu tine. Îmi vei face onoarea să vii la mine acasă pentru un ultim pahar de băutură?

Îşi alungă imediat din minte gândurile lascive. Dikko îi spusese că invitaţia în casa unui japonez e un semn de favoare neobişnuit de mare. Aşadar, până la urmă procedase bine câştigând jocul acela pueril. Modul în care se comportase putea să aibă consecinţe dintre cele mai importante.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Tiger, răspunse el înclinându-se.

O oră mai târziu, şedeau amândoi în fotolii binecuvântat de comode, cu o tavă cu băuturi între ei. Departe, la orizont, străluceau luminile portocalii ale Yokohamei, iar prin panoul exterior deschis pătrundea abia simţit mirosul portului şi al mării. Casa lui Tiger era proiectată în mod încântător în aşa fel încât să constituie o linie de demarcaţie cât mai îngustă între locuitorul ei şi mediul înconjurător, aşa cum procedau de altfel cei mai mulţi dintre japonezi, chiar şi atunci când nu dispuneau de cine ştie ce mijloacele materiale. Celelalte trei panouri despărţitoare ale încăperii pătrate erau trase în întregime în lături, dând la iveală un dormitor, o cameră de lucru şi un coridor.

Tiger trăsese în lături panourile imediat ce intraseră în casă.

– În occident, comentase el, închideţi toate uşile şi ferestrele când aveţi de discutat secrete. În Japonia, deschidem tot ce se poate deschide, ca să ne asigurăm că nimeni nu ascultă îndărătul pereţilor subţiri. Ceea ce am de vorbit acum cu tine este o chestiune strict secretă. Sakeul e destul de cald? Ţigările îţi sunt pe plac? Atunci ascultă ce am să-ţi spun şi jură pe onoarea ta că nu vei dezvălui nimic nimănui din cele auzite.

Tiger Tanaka emise iarăşi râsul lui scurt şi lipsit de veselie, dezvelindu-şi dinţii îmbrăcaţi în aur.

– Dacă îţi încalci promisiunea, nu voi avea de ales şi va trebui să te şterg de pe faţa pământului.

CAPITOLUL 2

Se trage cortina pentru Bond?

Exact cu o lună înainte fusese ajunul închiderii anuale a clubului Blades. Începând cu ziua următoare, 1 septembrie, aceia dintre membrii care, neconformându-se uzanțelor modei, se mai aflau încă în Londra, trebuiau să se mulțumească timp de o lună cu Whites sau Boodle's. Whites era considerat gălăgios şi agitat, iar Boodle's prea plin cu nobili de țară anoşti care nu vorbesc decât despre deschiderea sezonului de vânătoare. Aşadar, membrii selectului club Blades aveau parte de o lună petrecută în sălbăticie. Dar nu era nimic de făcut. În definitiv, angajații meritau şi ei să-şi ia concediu. Mai mult chiar, în anul acela trebuiau zugrăvite câteva încăperi, iar acoperişul necesita şi el reparații.

Lui M., instalat la fereastra cu arcadă ce dădea spre St. James Street, nu-i păsa deloc de acest exod anual, căci îl aşteptau două săptămâni de pescuit păstrăvi pe râul Test, iar pentru următoarele două hotărâse să prânzească sandvişuri şi cafea la birou. El nici nu frecventa prea des Blades, ci doar atunci când avea vreun invitat special. De fapt, nu era deloc ceea ce se numeşte un bărbat de club, iar dacă ar fi fost, s-ar fi oprit cu siguranță la The Senior, cel mai auster şi select club din întreaga lume. Dezavantajul acestuia din urmă era că îl frecventau prea mulți cunoscuți de-ai lui şi se discutau prea multe probleme de serviciu. O mulțime din foştii lui camarazi din marină ar fi venit la el să-l întrebe cu ce se ocupă după pensionare, iar minciuna „Am o slujbă la o firmă care se numeşte Universal Export"

ajunsese deja să-l plictisească şi, cu toate că fusese îndelung verificată, implica totuşi oarecare riscuri.

Porterfield veni grăbit cu ţigările de foi, se înclină şi oferi invitatului lui M. cutia deschisă. Sir James Molony ridică întrebător o sprânceană.

– Văd că se mai importă havane, constată el ezitând câteva clipe în faţa cutiei deschise, până se hotărî la o ţigară „Romeo şi Julieta" pe care o ridică delicat cu două degete şi o mirosi încântat. Ce-i trimit în schimb lui Castro cei de la Universal Export? Rachete balistice Blue Streak?

Portfield observă că pe M. nu-l amuzase deloc gluma. Îl cunoştea destul de bine, căci servise ca subofiţer sub comanda lui, în ultimii ani înainte de pensie.

– De fapt Sir James, interveni el repede, dar nu prea repede, în ultima vreme cele mai bune ţigări de foi jamaicane se ridică indiscutabil la nivelul havanelor. Până la urmă au reuşit să nimerească compoziţia frunzei de la suprafaţă.

După care închise capacul din sticlă al cutiei şi se îndepărtă.

Sir James Molony luă de pe masă dispozitivul de perforat ţigările de foi pe care chelnerul şef îl lăsase acolo şi găuri cu gesturi precise vârful ţigării. Aprinse o brichetă Swan Vesta, plimbă flacăra în jurul capătului şi trase uşurel din ţigară până o văzu aprinsă după placul lui. Apoi sorbi o înghiţitură de brandy, una de cafea şi se sprijini comod cu spinarea de spătarul fotoliului, privind cu ironie afectuoasă strâncenele ruginii ale amfitrionului său.

– Bine, prienete, spuse el, acum dă-i drumul. Care-i necazul?

M. era cu gândul în altă parte şi părea că nu reuşeşte să-şi determine pipa să ardă cum trebuie.

– Ce necaz? întrebă acesta vag, între două pufăituri.

Sir James Molony era cel mai mare neurolog din Anglia. Cu un an înainte i se decernase Premiul Nobel pentru faimoasa lucrare intitulată *Efecte secundare*

psihosomatice ale inferiorității organice. În plus, era şi specialist consultant în materie de boli nervoase al Serviciilor Secrete şi, cu toate că era rareori solicitat, şi atunci numai în situații extreme, i se cerea să rezolve probleme pe care le considera deosebit de interesante, în mare măsură din cauză că țineau atât de factorul uman cât şi de cel al siguranței Statului. Mai mult, de la război încoace specializarea sa devenise deosebit de căutată.

M. îşi întoarse capul de la invitatul lui şi începu să urmărească traficul de pe St. James Street.

– Prietene, şi tu ai, la fel ca noi toți, anumite tipare de comportament. Unul din ele constă în a mă invita să iau prânzul cu tine la Blades, a mă îndopa ca pe o gâscă de Strasbourg şi-apoi a-mi dezvălui câte un secret înfricoşător cerându-mi după aceea să te ajut să-l rezolvi. Dacă îmi amintesc bine, ultima dată ai vrut să aflu dacă aş putea scoate nişte informații suplimentare de la un diplomat străin, căruia să-i induc o stare de hipnoză fără ca el să-şi dea seama. Ai zis că era ultima ta speranță. Două spătămâni mai târziu, am citit în ziare că acelaşi diplomat îşi sfârşise zilele în mod tragic, experimentând forța atracției gravitaționale de la etajul zece al unei clădiri. Medicul legist a dat un verdict limpede: a căzut sau a fost aruncat. De data asta, ce cântec trebuie să cânt la cină?

Văzând că M. continuă să rămână dus pe gânduri şi nu-i răspunde, James Molony se mai îmblânzi şi spuse cu simpatie în glas:

– Haide, M.! Ia-ți bolovanul de pe suflet!

M. îl privi în ochi cu răceală.

– E vorba de 007. Sunt din ce în ce mai îngrijorat de el.

– Ai citit cele două rapoarte pe care le-am întocmit despre starea lui. A apărut ceva nou?

– Nu, totul e la fel. Se dezintegrează lent. Întârzie la serviciu. Îşi face munca de mântuială. Greşeşte prea des. Bea prea mult şi pierde o grămadă de bani pe la cazinouri. Toate acestea se adaugă la faptul că unul

dintre cei mai buni oameni ai mei e pe punctul să devină un factor de risc în sistemul de securitate. Ținând cont de dosarul lui, totul e absolut incredibil!

Sir James Molony negă cu o mișcare energică a capului.

– Ba nu e incredibil chiar deloc! Fie că nu mi-ai citit deloc rapoartele, fie că nu le-ai acordat atenția cuvenită. Ți-am spus tot timpul că omul ăsta a suferit un șoc. Tu ești un om dur, M.; în meseria asta, așa și trebuie să fii. Dar există anumite probleme, cele de natură umană de pildă, pe care nu le poți rezolva întotdeauna cu o frânghie bine înnodată. Cazul în speță face parte tocmai din categoria aceasta. Să-l luăm pe agentul ăsta al tău, la fel de dur și de curajos cum erai și tu probabil la vârsta lui. Burlac și misogin convins. Care se îndrăgostește pe neașteptate, în primul rând, din câte bănuiesc eu, pentru femeia respectivă era o pasăre cu o aripă frântă și avea nevoie de ajutor. E surprinzător câtă sensibilitate zace în oamenii ăștia aparent duri! Așadar, o ia de nevastă și după câteva ore e împușcată de către super-gangsterul ăla, cum ziceai că-l cheamă?

– Blofeld. Ernst Stavro Blofeld.

– Exact. Iar omul tău se alege doar cu o rană ușoară la cap. Dar în scurt timp începe să se manifeste ciudat, iar medicul vostru începe să suspecteze oarecare leziuni ale creierului, așa că îl trimite la mine. Agentul tău nu suferă de nimic – adică de nimic de ordin fizic, ci doar de șoc. Mi-a mărturisit că și-a pierdut orice poftă de viață, că nu-l mai interesează nici slujba și nici măcar viața lui. Aud zilnic chestiile ăstea de la pacienții mei. E o formă de nevroză psihotică, o boală care poate să se dezvolte treptat sau să se instaleze pe neașteptate. În cazul omului tău, a fost declanșată ca din senin de o situație de viață intolerabilă, pentru că nu se mai confruntase cu ea niciodată – pierderea cuiva drag, agravată în cazul lui de faptul că se învinovățește pentru moartea ei. Ei bine, prietene, nici tu, nici eu n-am fost obligați să suportăm o asemenea povară, așa că nu știm cum am reacționa la presiunea ei. Dar pot să

afirm cu certitudine că e al naibii de greu să mergi mai departe în viață cu apăsarea asta în spinare, iar agentul tău se încovoaie sub greutatea ei. M-am gândit, şi am scris-o şi-n rapoartele mele, că natura muncii lui, cu pericolele şi situațiile ei urgente, îl va scoate până la urmă din letargie. Mi-am dat seama că trebuie să-i înveți pe oameni că nu există limită superioară când e vorba de catastrofe şi că atâta timp cât în tine mai există o scânteie de viață, trebuie să accepți încercările existenței, oricare ar fi ele; îți vor părea adesea infinite şi de neîndurat, însă fac parte din condiția umană. L-ai desemnat în vreo misiune periculoasă în ultimele câteva luni?

– În două, răspunse M. cu acreală. Şi le-a ratat pe amândouă. Într-una era cât pe ce să fie omorât, iar în cealaltă a făcut o greşeală gravă, care i-a pus în pericol pe ceilalți. Dar altceva mă îngrijorează pe mine. Până nu demult, omul ăsta n-a făcut niciodată greşeli, iar acum a devenit parcă ținta tuturor accidentelor.

– Un alt simptom al nevrozei de care suferă. Şi ce ai de gând să faci în privința asta?

– Să mă dispensez de el, răspunse M. cu brutalitate. Ca şi cum ar fi fost împuşcat mortal sau ar fi făcut o boală incurabilă. În secția lui nu este loc pentru unul dus cu capul, oricum ar arăta dosarul lui sau orice scuze i-ar găsi psihologii. Pensionare, desigur, cu toate onorurile şi aşa mai departe. O să încerc să-i găsesc o slujbă, la vreuna din nou înființatele firme care asigură securitatea băncilor.

M. privi defensiv în ochii calzi, de un albastru limpede, ai faimosului neurolog, căutând înțelegere.

– Îmi înțelegi situația, Sir James? Personalul meu e şi aşa destul de numeros, şi la sediu şi în teren, aşa că pur şi simplu nu am loc să-l strecor pe 007 undeva unde să fiu sigur că nu face necazuri nimănui.

– Asta ar însemna să-ți pierzi unul din cei mai buni oameni.

– A fost unul dintre ei, dar acum nu mai este.

Sir James Molony se sprijini de speteaza fotoliului şi pufăi îndelung din ţigară, cu ochii pe fereastră. Îi plăcea de Bond, pe care îl avusese pacient de vreo douăsprezece ori. Văzuse cu ochii lui cum spiritul cu care era înzestrat acesta, împreună cu uimitoarele lui rezerve de vitalitate, reuşiseră să-l scoată din stări deosebit de critice, care în mod normal ar fi înfrânt oricare altă fiinţă umană. Era convins că o situaţie disperată va stimula din nou rezervele acelea, că dorinţa de a trăi va izbucni din nou într-un caz de mare pericol. Îşi aminti cât de mulţi dintre pacienţii nevrotici dispăruseră pentru totdeauna din cabinetul lui imediat după izbucnirea războiului. Îngrijorarea cea mare le alungase pe cele mărunte, spaima cea adâncă risipise toate temerile mai mici. Nu dură mult până să ia hotărârea şi se întoarse spre M.

– Dă-i încă o şansă, te rog! Dacă îţi e de folos, îmi asum eu responsabilitatea pentru el.

– La ce fel de şansă te gândeşti?

– Păi eu nu prea ştiu exact cu ce se ocupă serviciul vostru, M. Şi nici nu vreau să aflu, căci am destule secrete profesionale cu care să-mi bat capul. Dar nu ai ceva cu adevărat incitant, vreo misiune aparent imposibilă pe care să i-o repartizezi omului ăstuia? Nu mă refer la ceva neapărat periculos, cum ar fi un asasinat sau furtul unor cifruri secrete de la ruşi, ci la ceva deosebit de important dar aparent imposibil. Dacă simţi neapărat nevoia, poţi să-l şi scuturi puţin, dar nu uita că are doar nevoie de o mobilizare totală a tuturor talentelor lui, ceva care să-l facă să transpire din greu şi să-l determine să uite de necazurile personale. Băiatul ăsta e un adevărat patriot, deci dă-i să facă ceva de mare importanţă pentru ţara lui. Ar fi destul de uşor dac-ar izbucni un nou război, căci numai moartea sau gloria îl pot face pe un bărbat să uite de sine. Nu poţi să găseşti ceva care să miroasă a urgenţă extremă? Dacă există aşa ceva, dă-i lui misiunea; s-ar putea să-l aducă înapoi pe calea cea bună. Oricum, mai acordă-i o şansă, bine?

Sunetul imperios al telefonului roşu, care nu mai răsunase de săptămâni întregi, o făcu pe Mary Goodnight să sară din scaunul ei de parcă ar fi fost înzestrată cu ejector de cartuşe. Fugi într-un suflet până în camera alăturată, aşteptă o clipă să-şi recapete suflul şi ridică receptorul de parcă ar fi fost un şarpe cu clopoţei.

– Da, domnule. Nu, domnule, sunt secretara lui.

Aruncă o privire spre ceas, aşteptându-se la ce e mai rău.

– E de-a dreptul neobişnuit, domnule. Mă aştept să sosească dintr-un minut într-altul. Să îi spun să vă sune, domnule? Da, domnule.

Puse receptorul în furcă şi observă că-i tremură mâinile. Să-l ia toţi dracii pe omul ăla! Pe unde naiba umblă?

– Of, James, te rog, vino mai repede, spuse ea cu voce tare şi se întoarse abătută la maşina ei goală de scris.

Îşi pironi privirile asupra tastelor, fără să le vadă însă şi se strădui să-şi mobilizeze toate abilităţile telepatice. „James! James, te caută M.! Te caută M.!"

Brusc, inima începu să-i bată mai tare. Sincrafonul! Poate că măcar de data aceasta îl luase cu el! Se înapoie grăbită în dormitorul lui şi deschise sertarul din partea dreaptă a mesei de lucru. Nu! Micul receptor din plastic la care putea fi sunat prin centrala de la sediu, pe care toţi membrii personalului din eşalonul superior al serviciilor trebuia să-l poarte în permanenţă asupra lor, stătea cuminte la locul lui. Dar în ultimele săptămâni James uitase mereu să-l ia la el ori, mai rău, nu-i păsase dacă îl ia sau nu. Îl scoase din sertar şi îl trânti furioasă în mijlocul mapei de birou.

– Of, fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! ţipă ea şi se întoarse la ea în cameră târâindu-şi picioarele.

Starea de sănătate, starea vremii sau minunile naturii sunt subiecte ce preocupă rareori mintea omului

obişnuit până ce trece de vârsta de treizeci şi cinci de ani. Abia când te afli pe pragul vârstei mijlocii ajungi să nu le mai consideri pe toate ca venind de la sine şi făcând parte din fundalul neinteresant pe care se desfăşoară acţiuni mult mai urgente şi mai interesante.

Până în anul acesta. James Bond fusese mai mult sau mai puţin indiferent faţă de toate acestea. Cu excepţia mahmurelilor ocazionale şi a perioadelor când se vindeca în urma unor vătămări de ordin fizic, pe care le echivala cu starea unui copil care a căzut şi s-a tăiat la un genunchi, îşi considerase starea excelentă de sănătate ca pe un dat firesc. Vremea? Îl preocupase numai în măsura în care trebuia să-şi îmbrace trenciul sau să ridice acoperişul automobilului său Bentley decapotabil. Cât despre păsări, albine şi flori, minunile naturii contau doar în măsura în care muşcau sau înţepau, dacă miroseau frumos ori urât. Dar în această ultimă zi a lunii august, când se împlineau opt luni de la moartea lui Tracy, şedea în grădina de trandafiri Queen Mary din Regent's Park şi mintea îi era preocupată în întregime de aceste subiecte.

În primul rând, sănătatea. Se simţea ca naiba şi ştia că arată în consecinţă. Fără să spună nimănui, în ultimele câteva luni bătuse străzile Harley, Wigmore şi Wimpole în căutarea oricărui doctor care ar fi putut să-l ajute să se simtă mai bine. Apelase la specialişti, la medici generalişti, la vindecători, ba chiar şi la un hipnotizator. Le spusese la toţi „Mă simt ca naiba. Dorm rău. Nu mănânc aproape nimic. Beau prea mult şi îmi las munca de izbelişte. Simt că mă dezintegrez. Faceţi-mă bine!" şi fiecare dintre ei îi luase tensiunea arterială şi o probă de urină, îi auscultase inima şi pieptul, îi pusese întrebări la care el răspunsese cu toată sinceritatea şi apoi îi spusese că nu suferă de nimic grav. După aceea achitase onorariul de cincizeci de guinee şi se dusese la John Bell sau Croyden ca să scoată un lot de reţete proaspete – pentru anxiolitice, somnifere şi energizante. Şi o ţinuse tot aşa, până îşi epuizase şi ultima speranţă – hipnotizatorul, a cărui

concluzie fusese că trebuie să înceapă să iasă din nou în lume şi să-şi recapete bărbăția culcându-se cu o femeie. Ca şi cum n-ar fi încercat şi el asta! Cu cele care îl atenționaseră încă de pe scări s-o ia uşurel. Cu cele care îi ceruseră să le ducă mai întâi la Paris. Cu cele care îl întrebaseră după aceea cu glas indiferent „Te simți mai bine, scumpule?" Până la urmă, hipnotizatorul acela nu fusese chiar băiat rău. Puțin cam plicticos când se pornea pe turuit despre felul în care se pricepea să scape de negi şi despre persecuțiile constante la care îl supuneau cei de la Asociația Medicilor Britanici, dar se săturase până peste cap să stea în fotoliu şi să-i asculte glasul şoptit care îi cerea să se relaxeze şi să privească țintă spre becul aprins, fără abajur, din fața lui. Aşa că aruncă pe masă cele cincizeci de guinee, deşi se afla la doar la jumătatea şedinței şi îşi găsise refugiu în această grădină retrasă înainte să se întoarcă la sediu, la distanță de zece minute de mers prin parc.

Se uită la ceas. Trecuse de ora trei, iar el trebuia să se fi întors înapoi la două şi jumătate. S-o ia dracu' de treabă! Doamne, simțea că moare de cald! Îşi şterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Înainte nu transpira în halul ăsta. Probabil că era de vină vremea mereu schimbătoare, din cauza bombei atomice – orice ar fi spus oamenii de ştiință împotriva acestei idei. I-ar fi plăcut să se afle undeva prin sudul Franței, ca să se poată scălda de fiecare dată când avea poftă. Din păcate, îşi luase deja concediul pentru anul în curs, în lunile groaznice de după moartea lui Tracy. După aceea plecase în Jamaica. Doamne, ce cumplit fusese şi acolo! Nu, scăldatul nu era cateoric soluția! De fapt, se simțea foarte bine în locul unde şedea şi privea trandafirii. Miroseau minunat şi era o plăcere să-i admiri ascultând zgomotul înăbuşit al traficului. Era plăcut şi bâzâitul albinelor, felul în care zburau din floare în floare şi munceau pentru regina lor. Trebuia să citească neapărat cartea pe care o scrisese despre ele tipul ăla belgian, Metternich ori

cam aşa ceva. Acelaşi care a scris şi despre furnici. Ce țel extraordinar în viață la ființele alea mărunte! Ele nu au nici o bătaie de cap, ci doar trăiesc şi mor, atâta tot. Fac ceea ce trebuie să facă şi după aceea cad moarte. De ce nu se văd nicăieri cadavrele albinelor? Cadavrele furnicilor? Doar mor zilnic cu miile, cu milioanele! Poate că le mănâncă alte insecte. Ei bine, ar fi mai bine să se întoarcă la birou şi să-şi încaseze papara de la Mary. Fata aia era o scumpă! Şi avea dreptate să se ia de el cu atâta severitate, căci devenise oarecum conştiința lui. Din păcate, nu-şi dădea seama ce necazuri are el în ultima vreme. Ce necazuri? Ei bine, ar fi de preferat să nu intrăm în amănunte. James Bond se ridică în picioare şi citi tăblițele din mijlocul straturilor de trandafiri pe care le admirase. Află astfel că cei cu petalele de un roşu viu se numesc „Super Star", iar cei albi „Iceberg".

Apoi, cu o harababură de idei despre sănătatea lui, căldură şi cadavrele albinelor rotindu-se alene în minte, porni agale în direcția clădirii înalte şi cenuşii ale cărei etaje superioare se vedeau deasupra copacilor.

Era trei şi jumătate. Mai avea doar două ore până putea să-şi savureze primul pahar cu băutură!

Liftierul, cu ciotul brațului drept proptit în butonul uşii, îl întâmpină cu cuvintele:

– Secretara dumneavoastră e foc şi pară, domnule. A întrebat peste tot de dumneavoastră.

– Mulțumesc, sergent.

Acelaşi mesaj îl primi şi la ieşirea din lift, la etajul cinci, când îşi prezentă permisul gardianului. Străbătu fără grabă coridorul lung şi tăcut, până la ultimul grup de încăperi a cărui uşă exterioară purta pe o tăbliță însemnul 00. O deschise şi se îndreptă spre cea pe care scria 007. Imediat ce ajunse înăuntru, Mary Goodnight îşi ridică privirea spre el şi-i spuse calmă:

– Te caută M. A sunat acum o jumătate de oră.

– Cine e M.?

Mary sări în picioare, cu ochii fulgerând de furie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, şterge-o odată de-aici! Uite ce boţită ţi-e cravata!

Se apropie de el şi Bond o lăsă docil să i-o aranjeze.

– Şi părul îţi stă în toate direcţiile, continuă ea bombănitul. Poftim, foloseşte pieptenul meu.

Bond luă pieptenul şi şi-l trecu absent prin păr.

– Eşti o fată bună, Goodnight, spuse el ciupindu-o uşurel de obraz. Bănuiesc că n-ai vreun aparat de ras la îndemână. Nu de alta, dar trebuie să arăt impecabil când mă duc la eşafod.

– Te rog, James, spuse ea cu ochi strălucitori. Du-te şi vezi ce vrea. N-a mai vorbit cu tine de săptămâni întregi. Poate că e ceva important. Ceva interesant! stărui ea încercând disperată să dea glasului un ton cât mai încurajator.

– Întotdeauna e interesant să începi o viaţă nouă. Şi-apoi, cui îi e frică de M. cel rău? O să vrei să-mi dai o mână de ajutor la noua mea fermă de pui?

Mary se întoarse cu spatele şi îşi ascunse faţa în palme. Bond o bătu prietenește pe umăr, intră relaxat în biroul lui şi ridică receptorul telefonului roşu.

– Sunt 007, domnule. Îmi cer scuze, am avut programare la dentist.

– Ştiu, domnule, îmi pare rău. L-am lăsat în sertarul biroului. Da, domnule.

Apoi puse receptorul în furcă, cu un gest absent. Privi în jur, la încăperea care îi fusese atâta vreme biroul, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun, ieşi pe hol şi luă liftul spre etajul opt, cu resemnarea condamnatului a cărui sentinţă a rămas definitivă.

Domnişoara Moneypenny îi privi cu ostilitate prost mascată.

– Poţi intra!

Bond îşi îndreptă umerii şi privi uşa capitonată îndărătul căreia îşi auzise soarta hotărâtă de atâtea ori. Atinse clanţa cu fereală, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i transmită un şoc electric, intră înăuntru şi închise uşa în urma lui.

Capitolul 3

Misiune imposibilă

M., cu umerii lui lați strânși într-un costum albastru cam strâmt croit, stătea în picioare în fața ferestrei înalte ce dădea spre parc. Fără să-și întoarcă măcar puțin capul, rosti aton:

– Stai jos.

Fără nume, fără indicativul numeric!

Bond își luă locul obișnuit, față în față cu fotoliul cu brațe înalte al lui M. Observă imediat că pe tăblia goală, îmbrăcată în piele roșie a mesei de lucru nu se vedea nici un dosar. Tăvile cu hârtii de păstrat și de aruncat erau goale și ele. Pe neașteptate, se simți copleșit de întreaga situație – de faptul că-l dezamăgise pe M., că dezamăgise întregul serviciu, că se dezamăgise pe sine însuși. Biroul gol, fotoliul gol îi rosteau rechizitoriul final. Nu mai avem nimic pentru tine, păreau ele să spună. Nu ne mai ești de nici un folos. Ne pare rău. Ne-a făcut plăcere să te cunoaștem, dar asta-i tot.

M. veni la birou. se așeză greoi în fotoliu și-l privi atent. Pe chipul ridat al fostului marinar nu se putea citi nimic, era la fel de lipsit de expresie ca și spătarul fotoliului îmbrăcat în piele lucioasă, albastră, gol până mai adineaori.

– Știi de ce am trimis după tine?

– Bănuiesc, domnule. Îmi pot scrie chiar acum demisia...

– Ce dracu tot îndrugi tu acolo? îl întrerupse M. enervat. Nu e vina ta că secția 00 lâncezește de atâta vreme! Așa merg lucrurile în meseria noastră. Ai mai

avut şi până acum perioade de inactivitate – luni întregi în care nu ți s-a încredințat nici o misiune.

– Dar pe ultimele două le-am dat urât de tot peste cap. Şi ştiu că nici examenele medicale din ultimul timp nu arată prea strălucit.

– Prostii! N-ai nici o problemă de natură fizică. Ai trecut printr-o perioadă dificilă şi atât. Ai avut motive foarte întemeiate să fii copleşit. Iar în ce priveşte ultimele două misiuni, orice poate greşi. Dar cum în instituția asta nimeni nu stă degeaba, intenționez să de scot din secția 00.

Ascultându-şi şeful, Bond simțise că i se ia o greutate de pe suflet, însă nu dură prea mult şi greutatea căzu înapoi, mai apăsătoare parcă. Bătrânul se străduia să fie amabil, să-l dea afară cu mănuşi.

– În cazul ăsta, domnule, dacă şi dumneavoastră gândiți la fel, eu insist să-mi dau demisia. Am păstrat prea mult timp indicativul 00, dar mă tem că munca de birou nu mă interesează. Nici nu sunt bun la aşa ceva.

M. făcu un gest pe care Bond nu-l mai văzuse niciodată: ridică un pumn şi-l izbi cu forță înspăimântătoare de tăblia mesei de lucru.

– Cu cine dracu' crezi că vorbeşti? Cine dracu' conduce şandramaua asta?! Trimit după tine ca să anunț că te promovez şi-ți încredințez cea mai importantă misiune din întreaga ta carieră şi tu-mi vii cu tâmpenii despre nu ştiu ce demisie! Tânăr aiurit şi fără minte!

Bond rămase cu gura căscată şi simți cum îl cuprinde un val uriaş de emoție. Despre ce naiba o fi fost vorba?

– Îmi pare rău, domnule, foarte rău. Mă tem că în ultimul timp n-am prea fost în formă.

– Îți spun eu acuşi în ce fel de formă trebuie să fii, spuse M. amenințător, lovind a doua oară cu pumnul în birou, dar ceva mai uşor. Acum ascultă-mă bine: te promovez în serviciul activ al Secției diplomatice. Indicativ numeric de patru cifre şi o mie în plus pe an la salariu. Nu ai de unde să ştii prea multe despre secția asta, dar îți pot spune eu că e alcătuită numai din

doi oameni. Îți poți păstra biroul actual şi secretara dacă vrei. De fapt, aş prefera s-o faci. Nu vreau să se afle despre promovarea ta. S-a înțeles?

– Da, domnule.

– În orice caz, în cel mult o săptămână vei pleca în Japonia. Şeful de personal se ocupă el însuşi de aranjamentele necesare. Nici chiar secretara mea nu ştie despre asta. După cum vezi, nu există nici măcar un dosar al acestui caz, într-atât e de important.

– Dar de ce m-ați ales tocmai pe mine, domnule? întrebă el cu inima bătându-i nebuneşte, gata să-i sară din piept.

Tocmai trăia cea mai extraordinară schimbare de soartă din viața lui. Cu zece minute înainte stătuse în vârful unei grămezi de gunoi, cu viața şi cariera ruinate, iar acum se vedea ajuns la apogeul actvității profesionale! Dar despre ce naiba o fi fost vorba?

– Pentru simplul motiv că misiunea asta e una imposibilă. Stai, se pare că am mers prea departe, să spunem doar că succesul ei este cu totul improbabil. Tot trecutul tău dovedeşte că ai aptitudini speciale pentru misiunile dificile. Singura diferență că acum n-o să mai fie o chestiune cu armament greu, un joc din acela cu puşti şi pistoale din care ai ieşit mereu învingător cu atâta mândrie. Va fi o chestiune de inteligență şi nimic altceva. Dar dacă o duci la bun sfârşit, ceea ce eu mă cam îndoiesc, reuşita ta va dubla cantitatea de informații legate de Uniunea Sovietică pe care le obține serviciul nostru.

– Puteți să-mi dați mai multe amănunte, domnule?

– Trebuie s-o fac, deşi nimic din ce-ți voi spune nu apare scris pe vreo hârtie, oficială sau nu. Informații obişnuite, despre Serviciile Secrete japoneze şi ala mai departe, poți obține de la secția J. Şeful de personal îi va spune colonelului Hamilton să-ți răspundă la întrebări fără nici o oprelişte, dar n-o să-i spui nimic despre natura misiunii tale. S-a înțeles?

– Da, domnule?

– Bine, atunci. Spune-mi, ce ştii despre criptografie?

– Numai câteva noţiuni de bază, domnule. Am preferat să mă ţin cât mai departe de domeniul acesta, în eventualitatea că duşmanii ar fi pus mâna pe mine.

– Ai dreptate. Ei bine, trebuie să ştii că japonezii sunt nişte adevăraţi maeştri în domeniu. Au exact mentalitatea necesară pentru abordarea problemelor delicate în materie de litere şi cifre. De la război încoace, au reuşit să construiască, sub călăuzirea CIA, nişte maşinării incredibile pentru spart coduri – o tehnică cu mult superioară celor de la IBM ori a altora. Aşa se face că în ultimii ani au ajuns să smântânească fluxul sovietic de informaţii codate transmis din Vladivostok şi Rusia orientală – diplomatice, navale, aeriene, terestre.

– Asta-i nemaipomenit, domnule.

– Nemaipomenit pentru CIA.

– Dar cum, nu ni le transmit şi nouă? Eu am crezut întotdeauna că lucrăm mână-n mână.

– Nu şi în Pacific, pe care-l consideră fieful lor personal. Pe vremea şefiei lui Allen Dulles, măcar primeam rezumate ale tuturor materialelor care ne priveau şi pe noi, dar acum individul ăsta nou. McCone, a închis brusc robinetul. Recunosc, e un tip cumsecade şi ne înţelegem bine pe plan personal, dar mi-a spus cu nevinovăţie că acţionează sub ordinele stricte ale Consiliului Naţional al Apărării. Indivizii de-acolo îşi fac griji în legătură cu sistemul nostru de securitate şi nu-i pot învinovăţi pentru asta. Şi eu îmi fac griji pentru sistemul lor de securitate. Doi dintre cei mai buni operatori de criptare de-ai lor au trecut de partea cealaltă acum câţiva ani şi sunt convins că au ciripit despre o mulţime din chestiile pe care le-am transmis americanilor. Problema cu aşa-zisa noastră democraţie e că presa află despre cazurile de genul ăsta şi scrie pe larg despre ele. *Pravda* nu izbucneşte în lacrimi de fiecare dată când unul de-al lor trece la noi. *Izvestia* nu cere anchetă publică. Bănuiesc că vreunul din KGB o păţeşte urât de tot, dar cel puţin sunt lăsaţi să-şi rezolve problemele în interiorul instituţiei, în loc să se trezească cu nişte foşti

membri ai Sovietului Suprem că îşi bagă nasul în dosarele lor şi îi învaţă cum se conduc Serviciile secrete.

Bond ştia că M. îşi înaintase demisia după cazul Prenderghast. Acest caz implica un şef de birou teritorial cu tendinţe homosexuale care fusese condamnat recent la treizeci de ani închisoare pentru trădare, pe fundalul unei publicităţi susţinute, la nivel mondial. El însuşi fusese obligat să depună mărturie la proces şi ştia că interogatoriile luate la sediul Serviciilor, ancheta de la Old Bailey şi audierile la Tribunalul Militar mobilizaseră toată activitatea de la sediu şi îl aduseseră în pragul sinuciderii un director de secţie nevinovat, care luase întreaga chestiune ca pe o punere directă în discuţie a probităţii lui profesionale.

– Care e rolul meu, domnule, în chestiunea asta cu informaţiile pe care le obţin japonezii? întrebă el vrând să-l aducă pe M. înapoi la subiect.

M. îşi sprijini amândouă palmele de tăblia mesei – vechiul semn ce anunţa că urmează întrebarea de o sută de puncte şi care-i ridică şi mai mult moralul lui Bond.

– E un tip în Tokio, pe nume Tiger Tanaka, directorul Serviciilor Secrete japoneze. Nu-mi amintesc cum se cheamă, vreo papagaliceală niponă imposibil de pronunţat. Un tip remarcabil. A terminat primul în promoţia lui, la Oxford. Înainte de război s-a întors aici şi a făcut spionaj pentru ai lui. Apoi a intrat în Kempeitai, un soi de Gestapo de-al lor, a fost antrenat într-o tabără *kami-kaze* şi probabil că la ora asta ar fi fost mort dacă nu era capitularea. Ei bine, el deţine tehnologia aceea de decriptare a informaţiilor pe care o vrem, o vreau şi eu, o vrea şi şeful de personal. Tu trebuie să te duci şi să o obţii de la el. Nu ştiu în ce fel, asta-i treaba ta. Înţelegi aşadar de ce spun că e greu de crezut că vei reuşi. În definitiv, Japonia este fieful CIA, aşa că probabil lui Tiger ăsta nu-i prea pasă de noi. În zilele noastre, oamenilor în general nu le prea pasă de noi. Ar putea să aibă dreptate procedând astfel sau poate nu – eu unul nu sunt politician, ca să-mi dau

seama. Tanaka nu ştie mare lucru despre Serviciile noastre Secrete, cu excepţia a ceea ce a reuşit să descopere singur pe când spiona aici sau a aflat de la CIA. Aş zice că asta nu prea e în avantajul nostru. Nu mai avem birou teritorial în Japonia din 1950. Traficul de informaţii din zonă e nul – totul pleacă spre americani. Tu vei lucra cu australienii – mi-au spus că au un om excelent acolo. La fel îl consideră şi cei din secţia J. Oricum, asta e situaţia. Dacă cineva poate s-o schimbe, ăla eşti tu. Ai dori să încerci, James?

Chipul lui M. deveni pe neaşteptate prietenos, ceea ce nu se întâmpla prea des. Bond se simţi cuprins de un val cald de afecţiune pentru bărbatul acesta vârstnic care îi dirijase destinul atâta vreme, dar pe care îl cunoştea atât de puţin. Instinctul îi spunea că în spatele misiunii ce i se încredinţase există nişte motive secrete, pe care nu reuşea să le înţeleagă. Oare avea menirea să-l salveze din groapa în care căzuse? Sau M. hotărâse să-l pună la încercare pentru ultima oară? Pe de altă parte însă, era totuşi o misiune serioasă, cu o motivare temeinică. Lipsită de speranţă? Imposibilă? Probabil. De ce nu alesese M. un vorbitor de limbă japoneză? El unul nu fusese niciodată mai departe de Hong Kong. Dar şi specialiştii în orientalistică îşi au propriile neajunsuri – sunt prea legaţi de ceremonialul ceaiului, de aranjamentele florale, Zen şi aşa mai departe. Nu! Era o misiune reală!

– Da, domnule, aş dori să încerc.

M. îl aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

– Bine!

Se aplecă şi apăsă un buton al interfonului.

– Cu şeful de personal. Ce indicativ numeric i-ai repartizat lui 007? Bine. Ajunge la tine imediat.

M. se sprijini de spateaza fotoliului şi-i adresă unul din foarte rarele lui zâmbete.

– Se vede că ai tu o legătură anume cu primul tău indicativ. Cel nou este 7777. Ei bine, acum şterge-o şi fă-ţi instruirea.

– Chiar acum, domnule. Şi... ăăă.. vă mulţumesc foarte mult.

Se ridică din fotoliu, merse până la uşă şi ieşi din încăpere. Ajuns în anticameră, se duse direct la domnişoara Moneypenny, se aplecă şi o sărută pe obraz. Aceasta se înroşi ca un rac şi-şi duse mâna la obraz, pe locul unde primise sărutul.

– Fii in înger, Penny şi sună jos la Mary. Spune-i să contramandeze tot ce avea programat pentru seara asta, fiindcă o scot la cină, la Scotts. Spune-i că vom mânca prima friptură de ieruncă din sezonul ăsta şi vom bea şampanie roz. Ca să sărbătorim.

– Ce sărbătoriţi? întrebă domnişoara Moneypenny cu ochii măriţi de curiozitate.

– Ah, nu ştiu exact. Ziua de naştere a reginei sau cam aşa ceva. O suni?

Bond traversă încăperea şi intră în biroul şefului de personal.

Domnişoara Moneypenny ridică imediat receptorul telefonului interior şi transmise mesajul agentului cu glasul vibrând de încântare.

– Eu una cred că şi-a revenit cu totul, Mary. Se poartă exact la fel ca pe vremuri. Numai Dumnezeu ştia ce-a putut M. să-i spună. Azi a luat prânzul cu Sir James Molony. Vai, să nu-i spui asta lui James! Dar se poate să aibă o legătură cu convocarea lui. Acum e la şeful de personal, iar Bill a cerut să nu fie deranjat. Mie îmi sună a misiune nouă, dar nu ştiu, Bill a fost foarte misterios.

Bill Tanner, fostul colonel de genişti Tanner şi cel mai bun prieten al lui Bond din cadrul Serviciilor Secrete, îşi ridică privirea de la masa de lucru ce gemea de hârtii şi dosare şi zâmbi încântat văzându-şi amicul.

– Ia loc în stranã, James. Care va să zică, ai marşat? Mă gândeam eu că aşa vei face. Dar e o chestie cam spinoasă, crezi c-o poţi duce la bun sfârşit?

– Poate, dar nu prin mijloace foarte ortodoxe, îi răspunse Bond vesel. Tipul ăsta, Tanaka, pare o nucă puţin cam greu de spart, iar eu nu sunt cine ştie ce priceput

într-ale diplomației. Dar de ce m-a ales M. tocmai pe mine, Bill? Credeam că sunt trecut la purgatoriu pentru c-am ratat în ultimele două misiuni. Deja mă hotărâsem să-mi cumpăr o fermă și să mă apuc de crescut pui. Acuma, fii băiat de treabă și spune-mi cum stau de fapt lucrurile.

Bill Tanner era pregătit pentru o astfel de abordare, așa că-i răspunse fără să clipească.

– Tu ai sânge în vene, James, nu apă chioară! E drept că ai trecut printr-o perioadă grea, dar care dintre noi nu trece? M. te-a considerat pur și simplu drept omul cel mai potrivit pentru misiunea asta – știi că el crede de multă vreme că abilitățile tale nu sunt puse în valoare așa cum ar trebui. Oricum, va fi o schimbare binevenită după misiunile grele și periculoase din trecut. Era vremea să fii mutat din blestemata aia de secție 00. Nu te-ai gândit niciodată că ar fi cazul să fii promovat?

– Absolut de loc, îi răspunse el cu însuflețire. Și, oricum, îndată ce termin cu acrobația asta diplomatică, îmi cer înapoi vechiul indicativ numeric. Dar spune-mi te rog, cum trebuie să procedez în afacerea asta? În ce constă acoperirea pe care mi-o oferă australienii? Voi avea ceva să-i ofer orientalului ăstuia viclean în schimbul bijuteriilor pe care i le cer? Cum voi trimite aparatul aici, dacă reușesc să pun mâna pe el? Transportul lui va pune probleme serioase.

– Îi poți oferi toate informațiile secției H. Dacă vrea, își poate trimite un angajat la biroul nostru din Hong Kong, ca să supervizeze activitatea. Probabil că s-a infiltrat deja suficient de bine în China, însă tot nu are ceva la nivel atât de înalt precum legătura noastră din Macao, „Ruta Albastră". Hamilton îți va da toate datele necesare în privința asta. La Tokio vei lucra cu un australian pe nume Henderson – Richard Lovelace Henderson. Cam comic nume[1], recunosc, dar cei din secția J și toți vechii noștri colaboratori japonezi spun că e un agent excelent. Vei avea pașaport australian și

[1] Richard Lovelace (1618-1657) – poet clasic englez. (n. tr.)

vom aranja în așa fel încât să ajungi în Japonia ca adjunct al lui. Situația asta îți conferă statut de diplomat și o anumită cantitate de cinste a obrazului, care acolo contează în aproape orice blestemată de împrejurare. Dacă pui mâna pe aparatul de decriptare, Henderson ni-l va remite prin Melbourne. O să-i furnizăm noi tot ce are nevoie ca să îl poată expedia fără probleme. Următoarea întrebare.

– Ce-o să spună CIA despre asta? În definitiv, e furt pe față, ziua în amiaza mare.

– Doar nu sunt stăpânii Japoniei! Și-apoi, ei nici n-o să știe. Totul depinde de tipul ăsta. Tanaka. El va trebui să pregătească mașinăria și s-o trimită la ambasada Australiei, așa că-i treaba lui. Recunosc, vei umbla pe o gheață destul de subțire. Problema principală e să te asiguri că nu se duce direct la americani ca să le povestească motivul pentru care l-ai abordat. Dacă ești desconspirat, va trebui să-i rugăm pe australieni să se ocupe de bebeluș. Au mai făcut-o și altă dată, când am fost scoși din Pacific, și avem relații excelente cu Serviciile lor Secrete. În definitiv, nici tipii de la CIA nu sunt atât de nevinovați precum se pretind a fi. Avem un raft întreg cu dosarele unor cazuri în care și-au vârât nasul în treburile noastre; ba ne-au pus chiar și în situații foarte periculoase. Dacă afacerea asta ne explodează în față, o să aruncăm mâța moartă în curtea lui McCone. Dar misiunea ta e să te asiguri că n-o să explodeze.

– Vasăzică o să mă bag până-n gât în politică la nivel înalt și știi că nu e deloc genul meu. Dar chestia asta e atât de vitală precum pretinde M.?

– Absolut. Dacă pui mâna pe ea, țara îți va fi atât de recunoscătoare încât îți va cumpăra ferma de pui despre care tot vorbești.

– Așa să fie atunci. Ei bine, dacă vrei să-l suni pe Hamilton, m-aș duce chiar acum să aflu tot ce se poate ști despre misteriosul orient.

– *Kangei!* Bine ați venit la bord, îl întâmpină drăgălașa stewardesă a Liniilor Aeriene Japoneze,

îmbrăcată în kimono şi încinsă cu un obi înflorat o săptămână mai târziu, când se instală confortabil pe un loc la geam în avionul cu patru motoare cu reacție Douglas DC8 pe aeroportul din Londra, pe fundalul unui torent de cuvinte japoneze rostite pe un ton plăcut care se refereau probabil la obişnuitele instrucțiuni de folosire a vestelor de salvare şi la ora aterizării pe aeroportul Orly. Pungile pentru răul de avion, „pentru cazuri de inconfort fizic datorat turbulențelor" erau frumos ornate cu bambuşi stilizați şi, conform sumarului de călătorie legat în coperte elegante, mâzgâliturile de pe raftul pentru bagaje de deasupra capului său erau „motive tradiționale japoneze aducătoare de noroc, în formă de carapace de broască țestoasă". Stewardesa se înclină şi-i întinse un evantai delicat, un prosop micuț, umed şi fierbinte pus într-un coşuleț de răchită şi un meniu somptuos, la sfârşitul căruia o notă anunța că sunt oferite spre vânzare un sortiment variat de țigări, parfumuri şi perle. Aeronava decolă în scurt timp purtându-şi pasagerii, pe deasupra Polului Nord, spre Tokio.

Bond îşi ațintì privirea pe tabloul din fața lui, ce înfățişa trei portocale (după o jumătate de oră hotărî că erau totuşi curmale japoneze!) aşezate într-un vas de porțelan albastru şi, când avionul depăşi altitudinea de zece mii de metri, comandă primul din lungul şir de pahare cu brandy şi răcoritoare cu ghimbir, menite să-i susțină moralul deasupra Canalului Mânecii, a unei porțiuni din Marea Nordului, apoi peste Kattegat, Oceanul Înghețat, Marea Beaufort, Marea Bering şi nordul Oceanului Pacific. În timp ce sorbea alene, decise că indiferent ce avea să se întâmple în decursul misiunii lui imposibile, nu va opune nici o rezistență dacă ajungea în situația de a fi jupuit de bătrâna-i piele în jumătatea aceea stranie de lume. Pe când admira peisajul Alaskăi, semănat cu urşi polari, ajunsese deja la concluzia că nu-i pasă deloc dacă noua lui piele va fi de culoare galbenă.

Capitolul 4

Cu Dikko, prin Ginza

Pumnul uriaş se izbi de palma stângă cu zgomotul unei împuşcături de pistol de calibrul 0.45. Chipul colţuros al australianului devenise aproape vişiniu şi venele i se zbăteau umflate pe tâmplele cenuşii. Cu o violenţă controlată, acesta începu să intoneze sălbatic, aproape neauzit:

– Eu trag ţeapă, tu tragi ţeapă, el trage ţeapă, noi tragem ţeapă, voi trageţi ţeapă, ei toţi trag ţeapă!

Îşi întinse mâna pe sub măsuţa scundă, apoi păru că se răzgândeşte, apucă paharul cu sake şi-l dădu pe gât fără să înghită.

– Ia-o uşurel, Dikko, îl îndemnă Bond cu blândeţe. Ce te-a apucat? Şi ce înseamnă expresia asta colonială cu rezonanţe vulgare?

Richard Lovelace Henderson, membru al corpului diplomatic australian al Maiestăţii Sale, se uită fioros prin barul mic şi aglomerat, situat pe o străduţă lăturalnică a cartierului Ginza şi spuse din colţul gurii mari şi de obicei veselă, acum însă schimonosită într-un rictus de amărăciune şi furie:

– Idiot ce sunt, am fost mulşi! Ţeparul ăla de Tanaka ne-a muls. Uite-aici, sub masă! Vezi cablul subţire care coboară de-a lungul piciorului? Şi mai vezi jigodia aia de la bar? Individul ăla cu un singur braţ, care arată al naibii de respectabil cu costumul lui bleumarin şi cravata neagră? Ăla-i unul din oamenii lui Tiger! De-acum am ajuns să-i miros imediat, fiindcă se ţin de coada mea de peste zece ani de zile. Tiger îi dresează până scoate din ei nişte mici

gentlemani marca CIA. Să te fereşti întotdeauna de indivizii care beau băuturi occidentale şi se îmbracă aşa – toţi sunt oameni de-ai lui Tiger. Zău că-mi vine să mă duc şi să-l iau la întrebări pe nemernic!

– Ei bine, dacă am fost mulşi, înseamnă că domnul Tanaka va avea o lectură delectabilă mâine dimineaţă.

– Pe toţi dracii, bombăni Dikko Henderson resemnat. Cutra aia bătrână ştie exact ce gândesc despre el. N-are decât să se bucure şi de părerea mea consemnată în scris! Asta o să-l înveţe minte, să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. Şi ale prietenilor mei, adăugă el cu o privire tăioasă spre Bond. De fapt, tu eşti cel despre care vrea să capete informaţii. Şi nu mă deranjează deloc să audă cum o spun. Ţeparul! Ei bine, Tiger, ascultă-mă bine, asta-i o insultă australiană foarte gravă! Poţi s-o foloseşti şi tu, dacă-ţi vine vreodată. În general, înseamnă o secătură care minte, trădează şi înşeală fără nici un scrupul şi care nu are nici o trăsătură pozitivă de caracter. Şi mai sper să-ţi stea în gât tocana de alge mâine, la micul dejun, când vei afla cu exactitate ce cred despre tine.

Bond râse cu poftă. Torentul neîntrerupt de sudalme pornise cu o zi înainte, pe aeroportul Haneda - „câmpul aripilor". Avusese nevoie de aproape o oră ca să-şi recupereze unica valiză de la punctul de control vamal, după care năvălise fierbând de furie în holul central, ca să se trezească îmbrâncit şi călcat pe picioare de o mulţime însufleţită de tineri japonezi echipaţi cu pancarte pe care scria „Convenţia Internaţională a Spălătoriilor". Epuizat de zborul îndelungat, dădu drumul unui expletiv de patru litere.

În spatele lui, un glas sonor repetă cuvântul şi-i mai adăugă câteva.

– Aşa te vreau, băiete! Iată singurul mod corect de a saluta orientul! O să ai nevoie de vorbuliţa asta şi de altele câteva până să ieşim din aeroport.

Bond se întoarse spre cel care vorbise. Bărbatul uriaş îmbrăcat într-un costum gri, cam şifonat, întinse o mână de dimensiunile unei şunci de mărime medie.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Henderson. Cum n-am mai văzut nici un alt englezoi coborând din avion, bănuiesc că eşti Bond. Haide, dă-mi valiza. Ne aşteaptă o maşină afară şi cu cât ieşim mai repede din balamucul ăsta asurzitor, cu atât mai bine.

Henderson arăta ca un fost campion mondial la box de vârstă mijlocie care se apucase de băutură. Costumul subţire i se bomba pe muşchii braţelor şi umerilor, iar în jurul mijlocului i se adunase un colăcel de grăsime. Avea o faţă colţuroasă şi simpatică, ochi albaştri cu priviri reci şi nasul rupt în mai multe locuri. Transpira din abundenţă (Bond avea să afle mai târziu că transpira tot timpul) şi îşi făcea loc prin mulţime folosindu-i valiza ca pe un berbece şi ştergându-şi fără încetare faţa şi gâtul cu un pătrat şifonat de pânză cadrilată pe care-l scosese din buzunarul pantalonilor.

Mulţimea se deschidea fără resentiment în faţa asaltului uriaşului, iar Bond se grăbi să-l urmeze până la berlina cam hârbuită care-i aştepta într-o zonă unde parcarea era interzisă. Şoferul coborî de la volan şi se înclină. Henderson îl bombardă cu un torent de instrucţiuni date într-o japoneză fluentă şi îşi urmă oaspetele pe bancheta din spate, unde se instală cu un geamăt înăbuşit.

– Întâi te duc să te cazezi. O să stai la Okura, cel mai recent hotel construit de occidentali. Deunăzi a fost omorât un turist american la Royal Oriental şi n-avem chef să te pierdem chiar aşa de repede. După aceea o să ne punem serios pe băut. Ai luat cina?

– Cam de şase ori, dacă îmi amintesc bine. Liniile Aeriene Japoneze au mare grijă de stomacurile pasagerilor!

– De ce ai ales să vii tocmai cu ăştia? Pariez că v-a purtat pe aripi vreo raţă jumulită!

– Din câte mi s-a spus, pasărea era un cocor. Foarte fragilă, dar eficientă. M-am gândit că e o ocazie foarte bună să-mi ocolesc puțin calmul și să-mi exersez detașarea înainte să intru în viesparul ăsta.

Bond făcu un semn cu mâna spre cocioabele înghesuite ce alcătuiau suburbiile orașului Tokio, pe care mașina lor le străbătea cu o viteză aproape sinucigașă.

– Nu pare să fie cel mai frumos oraș din lume. De ce conduc pe partea stângă?

– Dumnezeu știe! îi răspunse Henderson morocănos. Blestemații ăștia de japonezi fac totul pe dos. Ai zice că citesc manualele de întrebuințare cu susul în jos. Întrerupătoarele becurilor se dau în sus, nu în jos. Robinetele se răsucesc spre stânga. La fel și clanțele. Ce să-ți spun, până și la curse își aleargă caii în sensul acelor de ceasornic în loc s-o facă invers, ca toți oamenii civilizați. Cât despre Tokio, e de-a dreptul dezgustător. Ori e prea cald, ori e prea frig, ori plouă cu găleata! În plus, e cutremur în fiecare zi, dar nu te îngrijora, nu e mare lucru. Doar că te face să te simți puțin ametit. Taifunurile sunt cele mai rele. Dacă vezi că se pornește unul, intră în barul cel mai apropiat și îmbată-te criță. Doar primii zece ani sunt mai grei, după ce te obișnuiești cu toate începe să fie suportabil. Viața e al naibii de scumpă dacă ții s-o trăiești în stilul occidental, dar am învățat să mă descurc. În rest, totul e foarte comic. Trebuie să le înveți păsărească, firește și să știi când să te înclini, când să-ți scoți pantofii și așa mai departe. Va trebui să le deprinzi obiceiurile de bază cât mai rapid cu putință dacă vrei să ajungi la un rezultat cu oamenii pe care ai venit să-i întâlnești, căci dedesubtul gulerelor apretate și pantalonilor cu dungi din departamentele guvernamentale se ascund încă destui samurai. Îmi bat joc de ei din cauza asta, iar ei râd de mine la rândul lor, pentru că nu-mi cunosc argoul. Dar asta nu înseamnă că nu știu să mă aplec din mijloc când sunt conștient că asta se

aşteaptă de la mine sau când vreau să obţin ceva. O să te deprinzi şi tu cu toate, cât de curând.

Henderson se răsti în japoneză la şoferul care se tot uita în oglinda retrovizoare. Acesta râse şi-i răspunse vesel.

– M-am gândit eu că aşa o să fie! Avem o coadă după noi. Tipic pentru bătrânul Tiger! I-am spus că vei sta la Okura, dar vrea să se asigure. Nu-ţi fă griji, aşa procedează el. Dacă te trezeşti la noapte cu un individ care-ţi respiră în ceafă, sau cu o fată dacă eşti norocos, vorbeşte-i politicos, iar el o să se încline şi-o să dispară imediat din camera ta.

Din fericire Bond dormi singur în noaptea care a urmat beţiei temeinice făcută în salonul de bambus al hotelului Okura, iar a doua zi o petrecu vizitând oraşul şi imprimându-şi nişte cărţi de vizită în care era denumit Secretar II la Departamentul cultural al Ambasadei Australiei.

– Ei ştiu că asta-i acoperirea pe care o folosim pentru activitatea Serviciilor Secrete, la fel de bine cum ştiu că eu conduc biroul de-aici şi că tu eşti asistentul meu temporar, aşa că de ce să n-o scriem clar şi răspicat? spuse Henderson.

În seara aceea făcură o beţie şi mai serioasă, la Melody, barul preferat al lui Henderson de la marginea cartierului Ginza, unde toată lumea îi spunea „Dikko" sau „Dikko-san" şi unde fuseseră conduşi cu mult respect spre o masă retrasă din colţul sălii.

După o vreme, Henderson pipăi ceva pe sub masă, smulse cu putere cablurile electrice şi le lăsă să atârne.

– O să-i arăt eu jegosului ăluia de Melody când pun mâna pe el! Şi când mă gândesc la toate câte le-am făcut pentru şacalul ăla! Pe vremuri, negroteiul ăsta avea o cârciumă care era favorita celor din colonia engleză şi de la Clubul Presei. Avea şi un restaurant unde se gătea foarte bine. Până într-o zi, când bucătarul lor cu ochi mijiţi a călcat pe pisică şi-a vărsat din cauza asta oala cu supă şi, de nervos

ce era, a înşfăcat pisica şi a aruncat-o în cuptor. Sigur că întâmplarea s-a răspândit foarte repede şi imediat s-au adunat toţi iubitorii de animale şi plângăcioşii sentimentali, care-au încercat să obţină anularea licenţei de funcţionare a localului. Eu am reuşit să apăs pe butonul potrivit şi l-am salvat, dar toată lumea a renunţat să-i mai frecventeze restaurantul şi a trebuit să-l închidă. Sunt singurul dintre clienţii obişnuiţi care l-a urmat şi la noul local, iar el îmi face una ca asta! Ei bine, o să vadă el ce păţeşte, acum o să-l apăs pe *el*, nu butonul! Oricum, înregistrarea pentru T.T. s-a oprit. O să-i arăt eu şi lui! Ar fi trebuit să înveţe până acum că eu şi prietenii mei nu intenţionăm să-l asasinăm pe împărat, nici să aruncăm în aer clădirea Dietei.

Dikko aruncă o privire fioroasă în jur, de parcă tocmai ar fi plănuit să facă ambele lucruri.

– Aşadar, James, acum să trecem la lucruri serioase. Am aranjat să te întâlneşti cu Tiger, mâine dimineaţă la ora unsprezece. Te iau eu de la hotel şi te duc la el. Adică la „Oficiul pentru tradiţii şi cultură asiatică". Nu ţi-l descriu, pentru că n-aş fi în stare şi aş strica totul. Uite, eu nu prea ştiu cu ce scop ai venit aici – am primit doar un potop de depeşe ultrasecrete de la Melbourne, care vor fi descifrate de preanobila-ţi persoană. Mulţumesc foarte mult! Iar ambasadorul meu, Jim Saunderson, băiat de treabă, zice că nu vrea să ştie nimic în legătură cu tine, ba chiar consideră că ar fi mai sănătos să nu te întâlnească deloc. Te deranjează? Nu o lua ca pe o jignire, dar e un tip înţelept şi vrea să-şi păstreze mâinile curate. Nici eu nu vreau să aflu măcar o iotă din misiunea ta. În felul ăsta, tu eşti singurul care se poate alege cu cafeaua îmbunătăţită cu niscai picanterii. Ştii ce, eu cred totuşi că vrei să scoţi ceva armanent greu de la Tiger fără să afle CIA. Corect? Ei bine, o să fie o treabă cam riscantă. Tiger e om de carieră, cu mentalitate de om de carieră. Cu toate că la suprafaţă pare un democrat sută la sută, e un naţionalist

înflăcărat. Ocupația americană și influența ei par să constituie o bază foarte solidă pentru o alianță americano-niponă perfectă, dar dacă te-ai născut japonez, atunci japonez rămâi. La fel și în cazul celorlalte mari națiuni – chinezii, germanii, ruşii, englezii. Structura lor interioară e ceea ce contează, nu chipurile adesea mincinoase. Iar rasa asta asiatică are o structură interioară de speriat. În comparație cu ea, zâmbetele sau încruntările nu valorează nimic. Pentru marile planete, zece ani înseamnă răstimpul în care clipeşte o stea. M-ai înțeles? Aşadar, Tiger şi superiorii lui, care bănuiesc că sunt membrii dietei şi în final împăratul, vor privi propunerea ta din două puncte de vedere diferite. Este ceva imediat dezirabil, astăzi? Sau o investiție pe termen lung, ceva ce va aduce profit țării peste zece, douăzeci de ani? Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş bate monedă pe chestia cu profitul pe termen lung. Oamenii ăştia, precum Tiger care este unul din cei mai importanți din Japonia, nu își raportează acțiunile la zile sau luni sau ani. Ei măsoară timpul în secole. Şi, dacă stai să te gândeşti bine, au perfectă dreptate.

Dikko Henderson făcu un gest larg cu mâna stângă. Bond constată că amicul lui se amețise binişor şi constată mulțumit că își găsise un partener serios de pahar. Probabil că în Tokio erau destul de rari. Ajunseseră amândoi la a opta butelcă de sake, dar australianul își suplimentase porția cu nişte whisky Suntory băut în barul hotelului în timp ce-l aştepta să-şi scrie telegrama nevinovată cu destinația Melbourne şi specificația „Spre informare", ceea ce însemna că îi era adresată lui Mary Goodnight căreia îi anunța sosirea la destinație şi-i dădea adresa hotelului. Îi convenea că Dikko se îmbătase mai rapid decât el, căci astfel avea să vorbească mai mult, mai deschis şi, de ce nu, poate mai înțelept. Iar el tocmai asta își dorea.

– Ce fel de om este, până la urmă, Tanaka ăsta? Îți e dușman sau prieten?

– Amândouă. Probabil mai mult prieten, cel puțin așa cred. Eu îl amuz, pe când colegii lui din CIA nu-l distrează deloc. Cu mine se poate relaxa. Și avem destule în comun, în primul rând că împărtășim aceeași atracție pentru plăcerile *samsara* – vin și femei. Băiatul ăsta e un cocoș pe cinste, cât despre mine, am și eu ambițiile mele în direcția asta. Am reușit chiar să-l feresc de două ori de însurătoare. Problema cu Tiger e că vrea întotdeauna să se căsătorească cu ele. Plătea deja taxa cocoșului, adică pensie alimentară în limbaj suburban australian, la trei gagici, așa că s-a ales cu o obligație față de mine. Ei bine, obligația asta, pe care ei o numesc ON, este aproape la fel de importantă în modul de viață al japonezilor precum „cinstea obrazului". Când ai o asemenea ON, nu ești liniștit până nu ai scăpat de ea în mod onorabil, iartă-mi te rog jocul de cuvinte cam nepotrivit. Iar dacă cineva îți face cadou un somon, nu ai voie să-l răsplătești cu o crevetă, ci cu un somon la fel de mare, sau chiar mai mare dacă e posibil, ca să-i depășești mărinimia. În felul ăsta omul se alege la rândul lui cu o ON față de tine și astfel sunteți chit din punct de vedere moral, social și spiritual, ultimul dintre ele fiind cel mai important. Ei bine, această ON a lui Tiger este una foarte importantă și-i va fi greu să se achite de ea. E drept că m-a răsplătit într-o oarecare măsură cu mici informații de natură delicată. Și-a plătit o altă parte din ea acceptându-ți prezența aici și acordându-ți o întrevedere imediat după ce ai sosit. Dacă ai fi fost un solicitant obișnuit, ți-ar fi luat săptămâni întregi să ajungi la el, căci te-ar fi tratat cu o porție zdravănă de *shikiri-naoshi* – asta înseamnă să faci anticameră la nesfârșit și-apoi să fii primit cu răceală și indiferență. La fel procedează și luptătorii sumo în ring, când vor să-și facă adversarul să se simtă mărunt și neînsemnat în fața publicului. Te-ai prins? Așa că ai noroc de un început favorabil. Va fi predispus să facă ce-i ceri pentru că în felul acesta își va

achita întreaga ON față de mine, ba mai mult, după socoteala lui îi voi deveni eu îndatorat, cel puțin în aceeași măsură. Dar nu e chiar atât de simplu. Toți japonezii au în permanență ON – față de superiori, de împărat, de strămoșii și zeii lor și nu o pot plăti decât făcând „ceea ce e bine". O să-mi spui că nu-i deloc ușor, pentru că de unde ai putea să știi ce anume consideră eșalonul superior că este „bine"? Cel mai ușor te descurci în cazuri din astea făcând ceea ce consideră a fi bine cei de la baza piramidei, cu alte cuvinte superiorii tăi direcți. În felul ăsta, din punct de vedere psihologic, îi pasezi împăratului răspunderea, iar el n-are decât să se împace cum o știi cu strămoșii și zeii. Desigur, el e capabil să facă asta, căci însumează în sine toate eșaloanele de deasupra lui, așa că poate continua să disece pești – căci asta e distracția lui favorită – cu conștiința curată. Ai înțeles? Nu-i chiar așa de misterios precum pare. E cam același mod de a relaționa pe care-l întâlnești la o companie mare precum ICI sau Shell, ori chiar în Serviciile Secrete, cu excepția faptului că în cazul lor piramida se termină cu consiliul de administrație sau cu șeful de personal. Așa e mai ușor, căci nu trebuie să-i implici pe Atotputernicul sau pe stră-stră-străbunicul tău în decizia de a ieftini cu un bănuț prețul unei cutii cu aspirină.

– Mie nu-mi sună prea democratic.

– Bineînțeles că nu este, englezoi căpos! Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-ți intre o dată în căpățână că japonezii sunt o specie umană separată. Ei doar s-au comportat ca niște oameni civilizați, în sensul pervertit pe care-l folosim azi în occident, în ultimii cincizeci, să spunem o sută de ani. Jupoaie puțin poleiala de pe un rus și vei descoperi dedesubt tătarul. Jupoaie-l pe japonez și-l vei găsi pe samurai – sau ceea ce cred ei că este un samurai, căci bună parte din chestia asta e doar un mit. La fel ca aiurelile alea despre vestul sălbatic pe care le tot invocă americanii, sau cavalerii voștri în armuri

strălucitoare, de la cureta regelui Arthur. Dacă oamenii învață să joace baseball şi poartă şepci cu cozoroc, asta nu înseamnă deloc că sunt civilizați – cu ghilimelele de rigoare. Şi doar ca să-ți demonstrez că m-am cam amețit – fii atent, nu îmbătat! – o să-ți spun că Națiunile Unite or să facă o foarte mare brânză eliberând, iarăşi cu ghilimelele de rigoare, popoarele din colonii. Dacă ar avea la dispoziție o mie de ani, ar mai fi ceva, dar aşa, doar în zece, nici o şansă! Nu faci decât să le iei tuburile prin care suflă săgeți otrăvite şi să le dai în loc mitraliere. Aşteptați doar până va începe primul să se vaiete de să se audă până la cer că vor şi ei dreptul să construiască arme nucleare, pentru că vor să ajungă, iarăşi ghilimele, la paritate cu păduchioasele de puteri coloniale. Îmi pun gâtul că n-au să treacă mai mult de zece ani până o să se întâmple una ca asta, prietene! Şi când o să se întâmple, îmi iau frumuşel lopata, sap o groapă confortabilă şi mă întind în ea.

– Nici asta nu sună foarte democratic, râse Bond.

– Mă descarc sexual pe democrația ta, cum ar zice fratele Hemingway! Eu susțin ideea guvernării de către o minoritate de elită, enunță Dikko grav şi stoarse ultimele picături din cea de-a noua butelcă de sake. Şi drept de vot gradat în funcție de raportarea valorică a fiecărui cetățean la acea elită. Plus o zecime de vot pentru cei din guvernul actual, dacă ești de acord cu mine!

– Pe toți sfinții, Dikko, cum naiba am ajuns să discutăm tocmai politică? Haide mai bine să mergem să mâncăm ceva. Sunt de acord că există un oarecare bun simț de aborigen în cele ce mi-ai spus...

– Nu-mi vorbi tu mie despre aborigeni! Ce mama dracului crezi tu că ştii despre aborigeni? Ştii că în țara mea se desfăşoară... ce zic eu se desfăşoară!... galopează de-a binelea o acțiune care va duce la acordarea dreptului de vot pentru toți aborigenii? Englezoi bicisnic! Dacă-mi mai serveşti rahaturi dintr-astea liberale, jur că-ți fac outele papion!

– Ce înseamnă bicisnic? întrebă Bond împăciuitor.

– Ceea ce voi numiți lipsit de bărbăție.

Dikko Henderson se ridică în picioare şi dezlănțui o tiradă interminabilă de cuvinte japoneze, cu glasul unui om perfect lucid, către individul care stătea cu spatele la ei, spre bar.

– Înainte să te condamn cu cruzime, vom merge să mâncăm anghilă, într-un loc unde ştiu că felul ăsta de mâncare se însoțeşte cu o butelcă serioasă. După aceea ne ducem la „Casa Supremelor Delicii" şi la sfârşit o să-ți dau verdictul meu sincer – pentru că ți-l vei fi obținut în mod cinstit.

– Eşti un dos căcăcios de cangur, bun de nimic, Dikko. Dar îmi plac anghilele, atâta timp cât nu sunt preparate în aspic. Fac eu cinste cu masa şi cu relaxarea de după, iar tu plăteşti vinul de orez şi ce poşircă ne-or mai da pe-acolo. Dar ia-o uşurel, căci băgăciosul de la bar are o privire foarte cercetătoare.

– Am venit să-l cercetez cercetez pe domnul Richard Lovelace Henderson, nu să-l îngrop! intonă australianul scoțând din buzunar un teanc de bancnote de o sută de yeni şi începând să le numere în fața chelnerului. Stai puțin, mai am ceva de făcut!

Se apropie de bar cu o ținută căutat maiestuoasă şi se adresă negrului solid, îmbrăcat într-un sacou de culoarea prunei, care stătea după tejghea:

– Melody, să-ți fie ruşine la obraz!

Apoi îşi croi drum spre ieşire cu demnitate zdrobitoare.

CAPITOLUL 5

Magic 44

A doua zi dimineață, Dikko Henderson trecu să-l ia pe Bond pe la ora zece. Se vedea că suferă de o mahmureală zdravănă, căci avea ochii injectați şi era cam palid. Se duse glonț în barul hotelului şi comandă un brandy dublu şi răcoritoare cu ghimbir.

– N-ar fi trebuit să torni atâta sake peste whiskyul Suntori cu care ai început. De fapt, nu vred să existe vreun whisky japonez cu care să poți începe o seară cumsecade de beție.

– Ştii că nu vorbeşti chiar prostii, băiete? Mi-am făcut rost de o adevărată *futsukayoi* – adică o mahmureală onorabilă. Am gura uscată ca iasca, aşa că va trebui s-o ud în mod corespunzător imediat după ce ajungem acasă de la bordelul ăla. Dar să ştii că n-ai dreptate în privința whiskyului Suntory, e o băutură destul de bună. Eu iau doar din cel mai ieftin, cu etichetă albă, e cam cinsprezece şilingi sticla. Au şi două mărci mai bune, dar ăsta ieftin e cel mai bun. Mai demult am vizitat distileria unde se fabrică şi unul dintre angajați mi-a spus o chestie interesantă: cică whiskyul de calitate nu se fabrică decât în locurile unde se pot face fotografii foarte bune. Zicea că are de-a face cu efectul luminii clare asupra alcoolului... mă rog! Spune-mi, am vorbit o mulțime de tâmpenii azi-noapte? Sau tu oi fi vorbit? Am senzația că-mi amintesc că unul din noi a scos pe gură o mulțime de aiureli.

– M-ai tocat la cap cu situația politică a lumii şi m-ai făcut bicisnic. Dar ai spus-o pe un ton foarte prietenos, aşa că nu am considerat-o o jignire.

– O, Doamne! oftă Dikko trecându-şi cu violenţă degetele prin şuviţele dese de păr grizonat. Dar am pocnit pe careva?

– Numai pe fata aia căreia i-ai tras o palmă aşa de puternică peste fund, încât a căzut.

– Ah, aia! A fost doar o pălmuţă afectuoasă. În definitiv, la ce altceva poate servi fundul unei fete? Din câte-mi aduc aminte, toată lumea s-a prăpădit de râs, inclusiv ea. N-am dreptate? Apropo, cum te-ai descurcat cu a ta? Părea destul de entuziastă.

– Aşa a şi fost.

– Foarte bine atunci, spuse el, sorbi ultimele picături din pahar şi se ridică în picioare. Să mergem, prietene! Nu trebuie să-l facem pe Tiger să ne aştepte. Eu am făcut-o o dată şi din cauza asta n-a vorbit cu mine o săptămână.

Era o zi tipică de sfârşit de vară la Tokio – fierbinte, lipicioasă şi cenuşie – cu aerul încărcat de praful fin rezultat în urma nesfârşitelor lucrări de demolare şi reconstrucţie. Merseră cu maşina vreo jumătate de oră spre Yokohama şi opriră în faţa unei clădiri cenuşii şi mohorâte, pe frontispiciul căreia scria cu litere mari „Oficiul pentru tradiţii şi cultură asiatică". Prin uşa principală cu aspect impozant circula un flux continuu de japonezi grăbiţi, dar nici unul dintre aceştia nu le aruncă vreo privire, nici nu fură întrebaţi ce treabă au acolo când Dikko străbătu holul vast unde se vindeau cărţi şi ilustrate de parcă locul ar fi fost un fel de muzeu. Dikko deschise o uşă a cărei tăbliţă anunţa „Departamentul de coordonare" şi se treziră într-un coridor lung, cu birouri deschise pe ambele laturi. Aceste birouri erau pline de tineri japonezi cu aer studios, aşezaţi în faţa unor mese de lucru încărcate cu dosare. Pe pereţi se vedeau hărţi mari semănate cu ace cu gămălia colorată şi rafturi interminabile încărcate cu cărţi. O altă uşă pe care scria „Relaţii internaţionale" îi duse într-un alt coridor, de-a lungul căruia se înşiruiau birouri cu uşile închise pe care scria în engleză şi

japoneză numele angajaților ce lucrau înăuntru. O cotitură spre dreapta îi duse prin „Biroul de prezentare vizuală", unde uşile încăperilor erau tot închise şi îşi continuară drumul ajungând la secția de „Documentare", o bibliotecă de dimensiuni mari, cu o mulțime de oameni aşezați la mese. Acolo, pentru prima dată, fură luați în seamă de un bărbat ce stătea la intrare. Acesta se ridică în picioare şi se înclină, fără să scoată vreun cuvânt. În timp ce mergeau înainte, Dikko îi şopti din colțul gurii:

– Până aici ține acoperirea. Toți oamenii pe care i-ai văzut până acum fac de-adevăratelea muncă de cercetare în domeniul tradițiilor culturale asiatice. Dar cei de-aici fac parte din personalul auxiliar al lui Tiger şi desfăşoară o activitate mai mult sau mai puțin calificată – sunt un soi de arhivari, dacă vrei. Dacă am fi fost nişte vizitatori oarecare, din locul acesta am fi fost întorşi înapoi cu mare politețe.

În spatele ultimului raft de cărți ce se întindea pe toată lungimea încăperii, se ascundea o uşă scundă, pe care scria „Anexa specială a Departamentului de Documentare. Pericol! Lucrări de renovare în desfăşurare!" Din spatele ei răsuna zgomot de burghie, de fierăstrău circular tăind lemn şi alte sunete ce evocau un şantier în plină activitate. Dikko deschise uşa aceea şi intrară într-o încăpere goală, cu podele din lemn impecabil lustruite. Nici urmă de lucrări de renovare! Australianul râse văzând uimirea lui Bond şi făcu semn spre o cutie mare din metal fixată pe partea interioară a uşii prin care intraseră.

– Magnetofon. Isteață găselniță! Sună de parcă ar fi adevărat. Iar asta, arătă el spre întinderea de podea lustruită din fața lor, e ceea ce japonezii numesc „podea privighetoare". Reminescență din vremurile vechi, când oamenii voiau să fie avertizați dacă le pătrund intruşi în locuință. Cea de aici are acelaşi scop. Imaginează-ți cum ar fi să o străbați fără să fii auzit!

Abia făcură câțiva pași, că vasta încăpere răsună de geamătul și scârțitul podelelor. În ușa din fața lor se deschise un vizor micuț și un ochi îi studie atent. Ușa se deschise și își făcu apariția un individ solid îmbrăcat modest, care până atunci stătuse la o masă simplă din bambus și citise o carte. Era o încăpere de dimensiunile unei cutii, ce părea că nu are altă ieșire. Bărbatul se înclină. Dikko îi spuse câteva propoziții în limba japoneză, în care apărură de mai multe ori cuvintele „Tanaka-san". Bărbatul se înclină din nou. Australianul se întoarse spre Bond.

– De-acum te descurci singur. Să ai baftă, campionule! Tiger o să te trimită înapoi la hotel. Ne vedem mai târziu.

– Spune-i mamei că am murit ca un erou, spuse Bond și intră în încăperea cea mică închizând ușa în urma lui.

Lângă masa din bambus se vedea un șir de butoane, iar gardianul apăsă pe unul din ele. În aceeași clipă se auzi un țiuit abia perceptibil și Bond avu senzația că coboară. Așadar cutia aceea era un lift! Ce scamatorii nemaipomenite pusese Tiger la cale ca să-și asigure fațada! Un autentic șir de cutii asiatice. Oare ce mai urma?

Coborârea continuă o vreme. Când liftul se opri, gardianul deschise ușa, iar Bond ieși și rămase încremenit. Se afla pe peronul unei gări subterane! Recunoștea pe rând toate dotările: luminile de semnalizare roșii și verzi deasupra gurilor căscate ale celor două tunele, pereții îmbrăcați în obișnuitele cărămizi vopsite în alb, acoperișul în formă de cupolă și chiar un chioșc de țigări gol pe peretele de lângă el! Din acest chioșc își făcu apariția un bărbat care i se adresă în engleză.

– Vă rog să mă urmați, comandante.

Îl conduse pe sub o arcadă deasupra căreia scria „Ieșire" și ajunseră într-un spațiu vast, care la o gară normală ar fi fost sala de așteptare, dar care aici era împărțit prin panouri în birouri ce se înșiruiau pe

ambele părți ale unui coridor lung. Intrară în prima încăpere, care se dovedi a fi în același timp anticameră și birou exterior. Un bărbat care făcea munca de secretară se ridică de la mașina de scris, se înclină și dispăru prin ușa de pe peretele opus. Reapăru în scurt timp, se înclină din nou și ținu ușa larg deschisă.

– Poftiți vă rog pe aici, comandante.

Bond păși peste prag și ușa se închise cu grijă după el. Silueta pătrată și solidă pe care i-o descrisese Dikko se apropie de el pășind peste un frumos covor roșu și-i întinse o mână dură și uscată.

– Dragă comandante! Bună dimineața, e o plăcere să vă cunosc!

Zâmbetul larg ce dezvelea șirul dinților îmbrăcați în aur emana ospitalitate, iar ochii străluceau între cele două șiruri de gene lungi și dese, aproape feminine.

– Poftiți, luați loc. Cum vă place biroul meu? Nu mă îndoiesc că e mult diferit de cel al șefului dumneavoastră. Noul nostru metrou va fi gata din păcate abia peste zece ani, iar în Tokio se găsește foarte puțin spațiu pentru birouri, așa că mi-a trecut prin minte să folosesc gara asta subterană scoasă din uz. Aici e liniște, avem intimitate suficientă și e răcoare. O să-mi pară rău dacă o vor repune în folosință și va trebui să ne mutăm la suprafață.

Bond se așeză în fotoliul indicat de Tanaka, de cealaltă parte a mesei de lucru.

– E o idee excelentă. Și mi-a făcut mare plăcere vizita prin Oficiul pentru tradiții și cultură. Chiar există în lume atât de mulți oameni interesați de tradițiile asiatice?

Tiger Tanaka ridică scurt din umeri.

– Ce importanță are? Toată literatura de-acolo se împarte gratuit. Nu l-am întrebat pe director dacă o citește cineva. Din câte cred eu, americanii și probabil germanii. Eventual și ceva elvețieni. Oamenii cu preocupări serioase vor fi interesați întotdeauna

de lucruri de genul acesta. E un paravan costisitor, recunosc, dar din fericire cheltuielile nu sunt suportate de Ministerul de Interne, de care aparțin eu. Știți, aici, în subsolul nostru, trebuie să se socotim cu grijă fiecare bănuț. Bănuiesc că și cu bugetul instituției dumneavoastră se întâmplă la fel.

Bond își spuse că interlocutorul lui era probabil la curent cu cifrele publicate ale bugetului Serviciilor Secrete recent votat.

– Mai puțin de zece milioane de lire sterline nu e mare lucru atunci când ai de acoperit o întreagă lume.

Dinții îmbrăcați în aur luciră răsfrângând lumina puternică a tubului de neon.

– Măcar în ultimii zece ani ați economisit ceva bani din închiderea birourilor din zona asta.

– Da. Ne bazăm pe CIA să ne susțină interesele aici. Sunt foarte eficienți și îndatoritori.

– Tot atât de îndatoritori sub conducerea lui McCone pe cât erau pe vremea lui Allen Dulles?

Vulpe bătrână!

– Aproape la fel. În prezent, sunt chiar mai înclinați să considere Pacificul drept grădina din spatele casei lor.

– Din care dumneavoastră vreți să împrumutați o cositoare electrică. Fără ca ei să știe, spuse Tiger cu un zâmbet crud de felină.

Bond trebui să râdă. Diavolul acela viclean adunase cu siguranță doi cu doi. Tiger îi răspunse și el râzând, însă ceva mai circumspect.

– Am avut pe vremuri un om, căpitanul Cook și alții vreo câțiva, care au descoperit o bună parte din această grădină. Australia și Noua Zeelandă sunt două țări foarte mari. Trebuie să recunoașteti că interesele noastre în această jumătate de lume sunt perfect legitime.

– Dragă comandante, ați avut noroc că am atacat Pearl Harbour și nu Australia! Vă îndoiți cumva că am fi ocupat această țară și Noua Zeelandă

dacă am fi vrut cu adevărat? Amândouă țările sunt teritorii mari și importante, dar insuficient dezvoltate. Anglia nu le-ar fi putut apăra, iar americanii n-ar fi vrut s-o facă. Dacă am fi practicat o altă politică, la ora asta am fi deținut jumătate din Commonwealthul britanic. În ce mă privește, n-am înțeles niciodată strategia care a stat la baza atacului de la Pearl Harbour. Am vrut că cucerim America? N-am fi putut să susținem alimentarea trupelor pe o distanță atât de mare. Pe de altă parte, Australia și Noua Zeelandă erau coapte și gata să fie culese.

Tanaka împinse în fața lui Bond pachet de țigări.

– Fumați? Astea sunt Shinsei, o marcă acceptabilă.

Țigările lui Bond, Morland Specials, erau pe terminate și trebuia curând să treacă pe produse autohtone. În plus, avea nevoie să-și adune gândurile, căci se simțea de parcă ar fi participat la o întrunire politică la nivel înalt între Marea Britanie și Japonia și avea sentimentul clar că este cu totul depășit. Așa că luă o țigară și o aprinse. Ardea repede și puternic, semănând cu o artificie cu ardere lentă. Avea un gust vag de tutun american, dar era bună și tare ca un alcool de nouăzeci de grade. Expiră fumul cu un sâsâit înăbușit și zâmbi.

– Domnule Tanaka, astea sunt chestiuni care țin de specialiștii în istoria politicii, pe când preocuparea mea vizează aspecte mult mai puțin elevate și care privesc mai mult viitorul decât trecutul.

– Mda, înțeleg, comandante, spuse Tanaka evident nemulțumit că englezul evitase să se lase prins în capcana discuției pe subiecte generale. Atâta doar că noi avem o zicală: „Dacă vorbești despre anul viitor, îl faci pe diavol să râdă". Viitorul este inscrutabil. Dar spuneți-mi, ce impresie v-a făcut Japonia? Vă simțiți bine în țara noastră?

– Îmi imaginez că oricine s-ar simți foarte bine în compania lui Dikko Henderson.

– Da, e un om care trăieşte de parcă ar urma să moară a doua zi. Iată un mod de viaţă corect. Mi-e prieten foarte bun, iar compania lui îmi face extrem de mare plăcere. Avem anumite înclinaţii în comun.

– Tradiţiile japoneze? întrebă Bond ironic.

– Exact.

– Are o mare afecţiune pentru dumneavoastră. Nu-l cunosc foarte bine, dar bănuiesc că e un om singuratic. E o combinaţie de-a dreptul nefericită să fii în acelaşi timp singuratic şi inteligent. N-ar fi bine pentru el să se însoare cu o tânără japoneză şi să se stabilească aici? N-aţi putea să-i găsiţi o fată potrivită?

Bond constată mulţumit că discuţia coborâse la un nivel mai personal, oferindu-i o modalitate de abordare mult mai comodă decât conversaţia anterioară, pe teme de politică înaltă. Deocamdată totul se desfăşura bine, însă curând avea să vină momentul neplăcut când trebuia să treacă la afaceri concrete – o perspectivă care nu-l încânta deloc.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Tiger se grăbi să-i răspundă.

– Am aranjat ca prietenul nostru să cunoască câteva tinere japoneze, dar de fiecare dată rezultatul a fost negativ ori, în cel mai bun caz, evaziv. Dar, comandante, nu ne-am întâlnit aici ca să discutăm viaţa personală a lui Henderson. Spuneţi-mi, în ce fel vă pot fi de folos? E vorba de cositoarea electrică?

– Exact. Marca de înregistrare a producătorului acestui dispozitiv este MAGIC 44, spuse Bond zâmbind.

– Ah, da, un dispozitiv extrem de valoros, cu utilizări multiple. Vă voi oferi o exemplificare concretă a capacităţilor lui, ajunsă în mâinile mele dimineaţa asta.

Tiger Tanaka deschise un sertar al mesei de lucru şi scoase din el un dosar cu copertă verzuie, pe care era stampilat într-un cadru dreptunghiular cuvântul GOKUHI, cu litere negre, japoneze şi latine.

Bond își închipui că este echivalentul specificației ULTRASECRET. Își împărtăși supoziția, iar japonezul i-o confirmă. Acesta luă din dosar două foi galbene de hârtie; una dintre ele era acoperită cu ideograme japoneze, iar cealaltă conținea cam cincizeci de rânduri dactilografiate. Tanaka o împinse spre el pe cea scrisă la mașină.

– Pot să vă rog să jurați că nu veți dezvălui nimănui ceea ce veți citi aici?

– Dacă insistați, domnule Tanaka...

– Mă tem că sunt obligat să insist, comandante.

– Atunci așa să fie.

Bond trase hârtia spre el. Textul era în engleză și spunea următoarele:

„Pentru toate birourile teritoriale de gradul doi sau mai mare. A se descifra personal de către destinatar și apoi a se distruge. După efectuarea distrugerii, confirmați cu codul «Saturn».

TEXT: Ca adăugire la conținutul discursului publicat de președinte în fața Sovietului Suprem la data de 1 septembrie, prezenta depeșă confirmă că suntem în posesia rachetei nucleare cu putere de două sute de megatone și că la data de douăzeci septembrie va avea loc un test de tragere în zona Nova Zemlia, la mare altitudine. Se anticipează un eșec considerabil și reacții vehemente ale locuitorilor din zona Pacificului de Nord, Arcticii și Alaskăi. Acest fapt trebuie neutralizat și va fi neutralizat de către Moscova prin referiri la recentele teste efectuate în America și la repetatele solicitări ale președinților de state privind încetarea testării armelor cu fisiune nucleară și prin măsuri ofensive concrete. Pentru exemplificare, o asemenea rachetă trasă asupra Londrei va nimici toate viețuitoarele și clădirile la sudul liniei care unește Newcastle și Carlisle. În consecință, o a doua rachetă trasă în împrejurimile orașului Aberdeen va duce în mod inevitabil la distrugerea totală a Marii Britanii și

a Irlandei. Acest fapt va fi folosit în scurt timp de președinte ca argument suprem în demersul diplomatic destinat să obțină îndepărtarea tuturor bazelor și armelor ofensive americane de pe teritoriul Marii Britanii, precum și dezarmarea nucleară a acesteia din urmă. Acest demers va constitui un test extrem de dur pentru relațiile anglo-americane și va duce probabil la distrugerea lor totală, atâta vreme cât se se poate presupune că America nu își va asuma riscul unui război nuclear pe teritoriul său de dragul salvării unui aliat mai mult sau mai puțin valoros – aliat pe care Washingtonul îl caracterizează în mod deschis ca având o importanță mult mai mică decât Belgia ori Italia. Dacă acest demers diplomatic, care trebuie încadrat desigur într-o oarecare categorie de risc, va fi încununat de succes, se vor întreprinde demersuri similare în Europa și mai târziu în zona Pacificului, țările din aceste teritorii fiind singularizate una câte una în scopul terorizării și demoralizării. Dacă roadele finale ale acestei stratageme măreț vor avea succes, vor garanta securitatea URSS în viitorul apropiat, ducând în final la o coexistență pașnică cu America. În consecință, intențiile pașnice ale URSS vor fi subliniate pe tot parcursul de către președinte și de toate agențiile guvernamentale. Veți adopta exact aceeași atitudine în momentul când biroul vostru teritorial va fi implicat sau afectat. Toți cetățenii sovietici care activează în Marea Britanie vor fi retrași din acea țară cu o săptămână înaintea demersului inițial. Nu se va da nici o explicație acestui demers, și astfel se va ajunge o considerabilă și dezirabilă sporire a tensiunii. Aceeași procedură, ce poate fi considerată drept o subminare a rezistenței morale a țării țintă, va fi urmată în demersurile ulterioare la care s-a făcut referire mai sus. Deocamdată nu este necesar să se întreprindă acțiuni preliminare în biroul vostru, cu excepția unei excelente pregătiri mentale

desfăşurată în secret deplin, pentru eventualitatea că veți putea să fiți implicați la un moment ulterior. Într-o atare situație, evacuarea personalului şi arderea arhivelor vor deveni obligatorii la primirea parolei „Fulger" adresată dumneavoastră personal prin circuitul patruzeci şi patru. SFÂRŞITUL TEXTULUI Semnat: CENTRALA".

Bond împinse documentul departe de el, de parcă s-ar fi temut de contaminare şi expiră îndelung, cu un sâsâit sonor. Întinse mâna după pachetul cu țigări Shinsei şi aprinse una, inhalând adânc în plămâni fumul aspru. Îşi ridică ochii spre Tiger, care îl privea cu interes politicos.

– Bănuiesc că preşedintele menționat este Hruşciov?

– Absolut corect, iar denumirea de birouri teritoriale de grad doi sau mai mare se referă la consulate şi ambasade. Nu sunteți de părere că este un material interesant?

– E o greşeală că ne ascundeți existența acestui document. Avem un tratat de prietenie şi unul comercial încheiat cu țara dumneavoastră! Nu considerați ascunderea unor asemenea informații vitale drept un act neonorabil?

– În Japonia, onoarea este o noțiune extrem de serioasă, comandante. Oare n-ar fi cu mult mai necinstit să încălcăm înțelegerea pe care o avem cu prietenii noştri americani? Aceştia ne-au asigurat de nenumărate ori, pe mine şi guvernul meu, că orice informație de importanță vitală pentru alți prieteni şi aliați ai noştri le va fi transmisă acestora în aşa fel încât sursa ei să nu fie divulgată. Nu dețin nici o dovadă că nu procedează întocmai.

– Domnule Tanaka, ştiți la fel de bine ca şi mine că reformularea şi adaptarea unui asemenea material în scopul ascunderii sursei lui îl reduce la o valoare cu nimic mai mare decât rapoartele secrete primite din partea nenumăratelor altor surse „delicate şi de

absolută încredere". Natura acestei surse anume şi faptul că ajungi să citeşti efectiv cuvintele duşmanului însumează cel puţin cincizeci la sută din valoarea informaţiilor pe care le conţine acest mesaj. Washingtonul va trasnmite Londrei, fără o îndoială, o versiune pieptănată a acestei depeşe, sper că au şi făcut-o deja. Dar vă daţi seama că păstrarea tăcerii în legătură cu ameninţarea cumplită ce atârnă deasupra Angliei ar putea să fie în interesul lor? În acelaşi timp însă, interesul ţării mele este să folosească fiecare oră pentru conceperea unui plan care să anihileze această maşinaţiune diabolică. Un pas mărunt, care tocmai mi-a venit în minte, ar fi pregătirile pentru reţinerea tuturor cetăţenilor sovietici aflaţi în Marea Britanie, la primul semn că se pun în practică măsurile de evacuare menţionate în depeşă.

– Vă apreciez punctul de vedere, comandante. În acest caz, există desigur o modalitate alternativă prin care informaţiile să ajungă la guvernul dumneavoastră.

Chipul lui Tanaka se schimonosi devenind o mască de răutate şi cruzime. Bond se aplecă brusc peste masa de lucru, ca împins de un arc.

– Dar mi-am dat cuvântul de onoare!

Pe faţa japonezului se petrecu o schimbare ciudată – toate ridurile îndreptate în sus se lăsară în jus. Ochii negri îşi pierdură lucirea ameninţătoare, adoptând o expresie interiorizată şi, într-un mod cu totul ciudat, pe întregul chip se întipări o puternică expresie de melancolie.

– Comandante, eu am fost foarte fericit în Anglia. Oamenii de-acolo au fost buni cu mine şi eu nu i-am răsplătit aşa cu meritau. („Ah! îşi spuse Bond în sinea lui. Faimoasa lor ONÎ") Nu pot invoca în apărarea mea decât entuziasmul tinereţii şi înfierbântarea produsă de un război care credeam că va aduce multă glorie ţării mele. Dar m-am înşelat. Am fost înfrânţi. Spălarea obrazului ţării de această mare dezonoare e o chestiune serioasă, care priveşte întreg tineretul japonez. Nu sunt politician şi nu ştiu cum se va proceda

în acest scop. În momentul de față, trecem prin obișnuita perioadă de tranziție cu care se confruntă toți învinșii. Dar eu, Tanaka, am propriile mele conturi care trebuie reglate! Am o datorie enormă față de țara dumneavoastră. Dimineața asta am trădat, dezvăluindu-vă un secret de stat. Am fost încurajat în acțiunea mea de prietenia care mă leagă de Dikko și am mai fost încurajat de purtarea dumneavoastră, de onestitatea cu care ați abordat misiunea ce vi s-a încredințat. Îmi dau pe deplin seama de importanța pe care o are pentru Marea Britanie această foaie de hârtie. Vă amintiți conținutul ei?

– Cu exactitate, din câte îmi dau seama.

– Și ați jurat pe propria onoare să nu-l dezvăluiți nimănui.

– Da.

Tiger Tanaka se ridică în picioare și-i întinse mâna.

– Deocamdată la revedere, comandante. Sper că ne vom mai întâlni.

Chipul cu trăsături impresionante se lumină din nou. Zâmbetul larg, aurit, nu mai vădea nici urmă de prefăcătorie.

– Onoarea este un tipar de comportament, comandante. Bambusul trebuie să se încline în bătaia brizei, dar în aceeași măsură trebuie să se încline și cedrul în fața taifunului. Sensul acestei zicale este că uneori îndeplinirea datoriei este mai necesară decât orice cuvinte. Vă așteaptă o mașină care vă va duce la hotel. Vă rog transmiteți-i lui Dikko respectele mele și spuneți-i că-mi datorează o mie de yeni pentru repararea echipamentului electronic care este proprietatea statului japonez.

James Bond strânse laba aspră și grea și spuse din suflet:

– Vă mulțumesc, domnule Tanaka!

Părăsi clădirea cu două destinații obsedat de un singur gând. Cât de rapid putea Dikko să comunice cu cei din Melbourne? Și cât de repede puteau cei din Melbourne să ia legătura cu Londra?

CAPITOLUL 6

Tiger, Tiger!

Trecuse o lună de atunci, răstimp în care domnul Tanaka devenise „Tiger", iar comandantul Bond devenise „Bondo-san". Tiger îi explicase de ce alesese acest nume.

– James, spusese el, e un nume greu de pronunțat pentru un japonez. Şi nici nu impune suficient respect. „Bondo-san" seamnă mult cu cuvântul japonez „bonsan", care înseamnă preot, „barbă-cenuşie". Consoanele dure de la sfârşitul cuvântului „Bond" nu sunt nici ele prea uşor de pronunțat pentru noi, aşa că obişnuit să le adăugăm vocala „o" când apar într-un cuvând străin. Aşadar, eşti Bondo-san. Ți se pare acceptabil?

– Dar Bondo nu înseamnă porc sau altceva de genul ăsta în japoneză?

– Nu. Cuvântul n-are nici un sens.

– Iartă-mă că te-am întrebat asta, dar se pare că japonezii se delectează cu glume cu înțeles ascuns pe seama *gaijinilor*. Deunăzi am pomenit un prieten de-al meu, Monkey McCall, pe care obişnuiam să-l strigăm „Munko", iar tu mi-a spus că în limba voastră e un cuvânt ruşinos. Aşa că m-am gândit că şi „Bondo" ar putea fi un cuvânt ruşinos.

– Nu te teme, e un nume absolut respectabil.

Săptămânile trecuseră fără ca Bond să înregistreze vreun progres semnificativ în misiunea sa, cu excepția unei prietenii adevărate ce se înfiripase între el, Tiger şi Dikko. După orele de serviciu, cei trei deveneau companioni inseparabili pentru o bună

bucată de noapte, iar el simțea mereu că este cântărit în mod constant, dar cu mare discreție, în timpul excursiilor făcute la țară sau al petrecerilor zgomotoase. Îi confirmase și Dikko această impresie.

– Faci progrese frumușele, campionule! Tiger va considera că e total neonorabil să te conducă la plimbare prin toată grădina și-apoi să-ți tragă preșul de sub picioare cu un refuz net. Sunt convins că vulpoiul ăla coace ceva, dar n-am nici cea mai vagă ideea ce anume. Cred că superiorii îi bagă bețe în roate, dar el îți ține partea. Tiger are ceea ce în limbajul local se numește „obraz pentru străini" – ceea ce înseamnă că are mari abilități de intermediator. Iar această ON pe care consideră că o are față de Marea Britanie este un factor uriaș în favoarea ta. Ceea ce ți-a dăruit la prima voastră întâlnire a fost un nemaiauzit *presento*, cum îl numim noi aici. Dar fii atent! Acumulezi o mare cantitate de ON față de el și dacă se va ajunge vreodată la un târg, sper să ai în mânecă un *presento* cel puțin la fel de mare, în așa fel ca ON să fie cât de cât în echilibru de ambele părți. Aici nu mai ține figura cu somonul și creveta! Ai priceput? Te descurci?

– Nu sunt sigur, spuse el cu îndoială.

Îi trecuse deja prin minte, de mai multe ori, că materialul obținut prin „Ruta Albastră" din Macao avea dimensiunile unei plevuște față de somonul pe care Tiger avea să i-l dăruiască sau refuze. Impactul micii fărâme pe care o primise deja de la el fusese formidabil. Testarea bombei de 200 megatone avusese loc aproape în ascuns și fusese întâmpinată cu protestele publice deja anticipate de Moscova. Cu toate acestea, răspunsul puterilor occidentale fusese prompt. Sub pretextul protejării de manifestări ale animozității publice, personalului sovietic ce lucra în Anglia i se restrânsese accesul la o rază de patruzeci de kilometri de locuință și, tot pentru „protecție", zona din jurul ambasadei, a consulatelor și a diferitelor reprezentanțe comerciale sovietice era

înțesată de polițiști. Avuseseră loc, desigur, represaliile asupra diplomaților și jurnaliștilor britanici aflați în Rusia, dar era de așteptat să se întâmple așa. Președintele Kennedy ținuse cel mai dur discurs din cariera sa și promisese represalii totale din partea Statelor Unite în eventualitatea că Uniunea Sovietică ar fi detonat fie și o singură bombă în orice țară din lume aflată în afara teritoriilor sovietice. Această sentință dură, care provocase mormăitul nemulțumit al americanului de rând, a căpătat de la Moscova o ripostă destul de anemică – amenințarea că se vor lua măsuri similare dacă puterile occidentale ar fi detonat o rachetă nucleară pe teritoriul URSS sau al aliaților săi.

Câteva zile mai târziu, Bond fusese invitat din nou în bârlogul subteran al lui Tanaka.

– Nu vei transmite asta mai departe, sunt convins, îi spusese japonezul cu zâmbetul lui șiret, dar acțiunile legate de chestiunea de care ai luat cunoștință în mod personal au fost amânate pe termen nedefinit de către autoritatea centrală.

– Îți mulțumesc pentru această informație personală. Sper că ești conștient că amabilitatea pe care ai manifestat-o cu trei săptămâni în urmă a diminuat în mod considerabil tensiunea internațională, mai ales în ce privește țara mea. Marea Britanie ți-ar fi enorm recunoscătoare dacă ar cunoaște generozitatea pe care ai manifestat-o față de mine. Am temeiuri să sper în bunăvoința ta și pe viitor?

Bond se obișnuise cu formalismul circumlocuțiunilor orientale, cu toate că nu atinsese rafinamentul cu care Dikko i se adresa lui Tiger și care includea, spre marele amuzament al japonezului, cel puțin un cuvânt de patru litere în fiecare propoziție înflorită.

– Bondo-san, acest instrument pe care dorești să-l închiriezi de la noi, în eventualitatea cel puțin improbabilă că ți se va pune la dispoziție, va implica

un preț extrem de ridicat. Ce are de oferit țara ta, ca un negustor cinstit ce se află, în schimbul folosirii în deplină posesie a lui MAGIC 44?

– Avem o rețea foarte importantă de spionaj în China, cunoscută sub denumirea drept „Ruta Albastră" din Macao. Fructele acestei surse vor fi puse în întregime la dispoziția voastră.

Pe chipul masiv al lui Tiger se întipări o expresie de melancolie, dar în străfundul ochilor lui de tătar trecu o lucire răutăcioasă.

– Mă tem foarte tare că am veşti proaste pentru tine, Bondo-san. „Ruta Albastră" a fost penetrată de organizația mea încă aproape de la înființare, aşa că beneficiem de toate fructele acestei surse. Aş putea să-ți arăt dosarele dacă doreşti. Am redenumit pur şi simplu rețeaua, numind-o „Ruta Portocalie", dar trebuie să recunosc că materialele ei sunt foarte acceptabile. Atâta doar că le avem deja. Ce alte bunuri ai în minte pentru a fi oferite la schimb?

Bond râse scurt şi amar. Mândria Secției J – şi a lui M., dacă tot veni vorba! Munca, cheltuielile, pericolul implicat de activitatea rețelei aceleia! Şi cel puțin jumătate din ele treceau în beneficiul Japoniei! Pentru Dumnezeu, călătoria asta începuse să-i deschidă ochii! Vestea asta va cam stârni valuri undeva, la nivel foarte înalt.

– Avem multe alte oferte atrăgătoare, spuse el ston. Acum, că ai demonstrat valoarea incontestabilă a dispozitivului vostru, pot îndrăzni să te rog să rosteşti un preț?

– Consideri că ai în mânecă ceva de o valoare considerabilă? Poate materiale de la o sursă similară, deşi fără îndoială inferioară, care să aibă importanță egală în apărarea țării *noastre*?

– Fără îndoială, spuse Bond hotărât. Dar, dragă Tiger, n-ar fi o idee bună ca, odată ce te-ai hotărât, să faci o vizită la Londra şi să inspectezi mânecile cu ochii tăi? Sunt sigur că Şeful va fi onorat să te primească.

– Nu ți s-au dat puteri depline de negociere?

– Așa ceva ar fi imposibil, dragă Tiger. Sistemul nostru de securitate este în așa fel conceput încât nici chiar eu nu am cunoștințe complete despre mărfurile pe care le avem în stoc. În ce mă privește, am doar capacitatea de a-i transmite șefului meu spusele tale sau de a-ți face orice serviciu personal pe care mi l-ai solicita.

Tiger Tanaka rămase pe gânduri. Părea să răsucească în minte, pe toate părțile, ultimele vorbe rostite de Bond. După o vreme încheie întrevederea cu o invitație la un restaurant cu gheișe, iar englezul plecă de la el cu sentimente amestecate, să raporteze la Melbourne și Londra informațiile pe care tocmai le ciugulise.

În camera unde stăteau după petrecerea cu gheișe și unde Tiger îl amenințase vesel cu moartea, capete de tigru rânjeau la el de pe pereți și își arătau colții de pe podea. Scrumiera pe care o folosea era montată într-o labă împăiată de tigru, iar fotoliul în care stătea era tapițat cu blană de tigru. Domnul Tanaka fusese născut în anul Tigrului și repeta cu mare plăcere faptul că Bond se născuse în cel al Șobolanului.

Bond luă o înghițitură bună de sake și spuse:

– Dragă Tiger, n-aș suporta gândul să te pun în situația neplăcută de a mă șterge de pe fața pământului. Vrei să spui că de data asta cedrul nu se pleacă în fața taifunului? Atunci așa să fie. Acum îmi pun chezășie întreaga onoare.

Tiger își trase un fotoliu în fața lui, de cealaltă parte a măsuței scunde, își turnă o porție serioasă de whisky Suntory și o ațâță cu un șfichi de sifon. Zgomotul traficului nocturn de pe șoseaua Tokio – Yokohama răzbătea din depărtare, de după casele din jur, dintre care numai la câteva se mai vedeau pătratele de casă de păpuși ale ferestrelor luminate. Era sfârșitul lunii septembrie, dar vremea continua

să rămână caldă. Trecuse cu zece minute de miezul nopții. Tiger începu să vorbească cu glas aproape șoptit:

– În cazul acesta, dragă Bondo-san, cum te cunosc a fi un om de onoare, desigur cu excepția cazurilor care privesc siguranța țării tale și cum cele ce-ți vor spune nu au nici o legătură cu ea, vei auzi o poveste foarte interesantă. Uite cum a fost.

Se ridică de pe fotoliu și se așeză pe *tatami*, aranjându-și picioarele în poziția lotus. Se vedea limpede că stă mult mai comod astfel.

– Încă de la începutul epocii Meiji, care, după cum bine știi, a fost împăratul care a inițiat modernizarea și occidentalizarea Japoniei încă de la începutul domniei sale, cu aproape o sută de ani în urmă, au existat din când în când străini care au venit în această țară și s-au stabilit aici. În mare parte erau excentrici sau oameni de știință, iar Lafcadio Hearn, americanul de origine europeană care a devenit cetățean japonez este un exemplu tipic pentru ei. Prezența lor a fost tolerată, de obicei cu oarecare amuzament. La fel ar fi privit probabil un japonez care ar cumpăra un castel în munții Scoției, ar învăța să vorbească limba gaelică cu vecinii lui și ar manifesta un interes neobișnuit și adesea impertinent față de tradițiile scoțiene. Dacă și-ar desfășura cercetările într-un mod politicos și pașnic, ar fi etichetat drept un excentric simpatic. Așa a fost cazul și cu occidentalii care s-au stabilit și și-au petrecut viața în Japonia, cu toate că ocazional, în perioada războiului, au fost considerați spioni, închiși în lagăre și tratați cu destulă cruzime – cum de altfel s-ar fi întâmplat și cu ipoteticul japonez din Scoția. Ei bine, după ocupație au apărut numeroși astfel de oameni, care în marea lor majoritate sunt, după cum îți poți închipui, americani. Modul de viață oriental este deosebit de atrăgător pentru un american care-și dorește să scape de o cultură care, sunt convins că vei fi de acord cu mine, a devenit, ca să

nu spun prea multe, din ce în ce mai neatrăgătoare pentru el, cu excepția straturilor de jos ale rasei umane care năzuiesc doar la mâncare din belşug, jucării lucioase precum automobilele şi televizoarele şi la bani câştigați uşor, adesea pe căi necinstite, în schimbul unor aptitudini sau activități minimale şi care constituie pentru ei *summum bonum*, dacă îmi permiți acest ecou sentimental venit din educația mea la Oxford.

– Sigur că da. Dar spune-mi, nu ai schițat de fapt imaginea modului de viață care este acum încurajat în mod oficial şi în Japonia?

Chipul lui Tiger Tanaka se întunecă într-o clipă.

– Deocamdată, spuse el cu dezgust, suntem supuşi la ceea ce aş putea descrie cel mai bine prin termenul „Şcoala Coca-Cola". Baseball, jocuri mecanice, hot dog, sâni hidos de mari, iluminat cu neon – toate astea sunt parte din prețul pe care-l plătim pentru că am fost înfrânți în război şi aparțin modului de viață călduț şi diluat pe care noi îl numim *oidemokorasu*, negarea frenetică a țapilor ispăşitori oficial răspunzători pentru înfrângerea noastră – negarea spiritului samuraiului, aşa cum este el înglobat în codul *kami-kaze*, negarea strămoşilor noştri, negarea zeilor noştri. E imaginea unui mod de viață absolut dezgustător, dar din fericire efemer, care are o importanță la fel de mare în istoria Japoniei precum o libelulă. Dar să revin la istorisirea mea. Rezidenții noştri americani sunt tipi simpatici – la un nivel mărunt, desigur. Sunt atraşi de rămăşițele tiparelor stricte ale modului nostru de viață, în primul rând de simetrie şi echilibru, în contrast cu haosul ce domneşte în America. Le place simplitatea noastră, cu substratul ei de înțelepciune profundă, aşa cum este exprimată ea în ceremonialul ceaiului, de exemplu sau în arta aranjării florilor, în piesele NO, din care desigur că nu înțeleg o iotă. Şi le mai place, firește, pentru că nu au strămoşi şi o viață de familie despre care să merite să vorbească,

felul în care venerăm trecutul şi pe cei din vechime. Pentru că în lumea lor efemeră, ei recunosc, în felul lor ignorant şi pueril, perenitatea valorilor noastre, însă admiră şi ficţiunea Vestului sălbatic şi a altor mituri americane despre care au luat cunoştinţă nu prin educaţie, pentru că n-au, ci prin televiziune.

– Spui vorbe aspre, Tiger. Am destui prieteni americani care nu se potrivesc deloc descrierii tale. Bănuiesc că te referi la americanul de rând, la a doua generaţie de locuitori ai Statelor Unite, ai căror părinţi sunt în majoritate irlandezi, germani, cehi sau polonezi care ar fi făcut probabil mai bine să rămână şi să muncească pe ogoarele ori în minele patriei lor de origine. Acesta e genul care vine să se împăuneze cu buzunarele prea pline de bani, într-o ţară cucerită, sub acoperirea binecuvântată a Dungilor şi Stelelor. Îmi închipui că din când în când se căsătoresc cu o japoneză şi se stabilesc aici, dar de cele mai multe ori se grăbesc s-o şteargă. La fel au făcut şi ai noştri în Germania. Dar asemenea indivizi de proastă calitate sunt mult diferiţi de toţi Lafcadio Hearn din lumea asta.

Tiger Tanaka se înclină până aproape de pământ.

– Iartă-mă, Bondo-san. Firește că ai dreptate, iar eu am fost distras de la istorisirea mea şi am ajuns pe cărări ce nu merită a fi călcate. Nu te-am invitat aici ca să mă plîng ţie destăinuindu-ţi felul în care mă face să sufăr faptul că ţara mea se află sub ocupaţie americană. E evident că sentimentele mele conţin o doză serioasă de suferinţă pentru faptul de a fi fost înfrânţi. Îmi cer iertare. Şi desigur că ai dreptate. Există destui americani culţi care s-au stabilit la noi în ţară şi care sunt cetăţeni admirabili. Ai avut dreptate să mă corectezi, căci am şi eu prieteni printre oamenii aceştia, oameni care activează în domeniul artei, al ştiinţei, al literaturii şi care sunt membri valoroşi ai comunităţii. Hai să spunem că am fost luat de val. Mă înţelegi?

– Desigur, Tiger. Țara mea n-a mai fost ocupată de foarte multe secole. Noi n-am suferit efectul impunerii unei culturi noi asupra celei vechi, a noastre. Nu-mi pot imagina cum aș reacționa în circumstanțe similare. Probabil la fel ca tine. Acum te rog, continuă-ți povestirea.

Bond întinse mâna după butelca cu sake, ținută într-un vas cu apă încălzită de flacăra molcomă a unei sobițe cu cărbuni. Își umplu paharul și bău cu poftă. Tiger se foi de câteva ori pe *tatami* și apoi reluă:

– După cum spuneam, există destul de mulți străini care și-au stabilit reședința în Japonia; mare parte din ei sunt niște excentrici inofensivi. Dar mai există și o persoană, intrată în țară anul acesta, în ianuarie, care s-a dovedit a fi un excentric de felul cel mai diabolic. Un adevărat monstru. Poți să râzi de mine, Bondo-san, dar este un demon ascuns într-un trup de om, nici mai mult nici mai puțin.

– Am întâlnit o mulțime de oameni diabolici la viața mea și pot spune că toți erau cam nebuni. Nu așa stau lucrurile și cu personajul tău?

– Deloc, ci chiar pe dos! Ingeniozitatea calculată a acestui om, capacitatea pătrunzătoare de a înțelege psihologia poporului meu îl dovedesc a fi o persoană pur și simplu genială. În opinia celor mai mari savanți și oameni de știință japonezi, el este un cercetător științific și un colecționar probabil unic în istoria lumii.

– Și ce colecționează?

– Colecționează moarte.

CAPITOLUL 7

Colecționarul de moarte

Dramatismul exprimării îl făcu pe Bond să zâmbească.

– Un om care colecționează moarte? Vrei să spui că omoară oameni?

– Nu, Bondo-san, nu-i chiar aşa de simplu. El îi convinge sau mai degrabă îi ademeneşte pe oameni să se sinucidă, îi explică Tiger încruntat. De fapt, nici aşa nu m-am exprimat corect. Hai să spunem că furnizează o oportunitate, un mijloc uşor şi atractiv celor care vor să-şi ia zilele. În mai puțin de şase luni, colecția lui numără peste cinci sute de japonezi.

– Dar de ce nu-l arestați, de ce nu-l spânzurați?

– Nu-i chiar aşa de uşor, Bondo-san. Ar fi mai bine să-ți spun totul de la început. În luna ianuarie a acestui an, a intrat în țară în mod cât se poate de legal un domn ce poartă numele de doctor Guntram Shatterhand, însoțit de Frau Emmy Shatterhand, născută de Bedon. Aveau paşapoarte elvețiene, iar doctorul s-a recomandat ca fiind horticultor şi botanist specializat în speciile subtropicale. Era înarmat cu referințe de la Jardin des Plantes din Paris, de la Grădinile Kew şi de la alte autorități în domeniu, dar toate erau formulate în termeni mai degrabă nebuloşi. În scurt timp, a intrat în contact cu autoritățile echivalente din Japonia şi cu experți din Ministerul Agriculturii şi toți aceşti specialişti au aflat cu uimire şi încântare că doctorul Shatterhand era pregătit să cheltuiască nu mai puțin de un

milion de lire sterline pentru fondarea în țara noastră a unei grădini botanice cu plante exotice, în care să adune neprețuite colecții de plante rare și arbuști din toată lumea. Intenționa să le importe pe cheltuiala lui, într-o stare de maturizare suficientă, în așa fel încât grădina să fie plantată cu minimum de întârziere – procedeu extrem de scump, dacă ai oarecare cunoștințe de horticultură.

– Nu știu o iotă! Nu face la fel ca milionarii texani care importă din Florida palmieri și arbuști ajunși la maturitate?

– Exact la fel. Ei bine, grădina botanică nu era destinată vizitatorilor obișnuiți, ci se afla la dispoziția experților japonezi în domeniu, pentru studiu și muncă de cercetare. Până aici totul a fost bine. Guvernul meu a acceptat cu entuziasm oferta și l-a răsplătit pe bunul doctor cu un permis de ședere pe o durată de zece ani – privilegiu foarte rar și greu de dobândit. În același timp, autoritățile de la imigrări au întreprins o investigație de rutină asupra doctorului, prin intermediul departamentului meu. Cum nu avem birou teritorial în Elveția, am înaintat solicitarea prietenilor noștri de la CIA și în scurt timp am căpătat datele cerute. Se pare că e de origine suedeză și că nu e prea bine cunoscut în Elveția, unde îndeplinește doar cerințele minime pentru statutul de rezident, concretizate într-un apartament cu două camere într-un bloc de locuințe din Lausanne. În același timp însă, situația lui financiară înregistrată la Union de Banques Suisses e cea a unui client privilegiat – statut care am înțeles că se acordă doar multimilionarilor. Cum în Elveția banii sunt aproape unicul criteriu social, situația lui a fost caracterizată drept impecabilă, deși nu s-a obținut nici o informație legată de statutul său de botanist. La întrebările noastre, specialiștii de la Jardin des Plantes și Kew Gardens l-au descris ca pe un amator entuziast care a făcut instituțiilor lor importante donații constând din specii de plante tropicale și subtropicale

adunate de el în expedițiile pe care le finanțase. Mda!... Așadar, omul nostru era un cetățean deosebit și foarte bine înzestrat la capitolul financiar, ale cărui scopuri inofensive aduceau oarecare beneficii Japoniei. Am dreptate?

– Cam așa se pare.

– După ce a călătorit prin toată țara în stil mare, doctorul s-a ataşat în mod desoebit de un castel pe jumătate ruinat din Kyushu, insula noastră din sud. Castelul e situat într-o zonă extrem de izolată, pe coastă, nu departe de Fukuoka – prefectura principală a insulei. În vremurile de demult, făcea parte dintr-un șir de castele orientate cu fața spre strâmtoarea Tsushima – scena faimoasei înfrângeri a marinei sovietice. Destinația lor inițială era respingerea atacurilor inițiate de coreeni. Multe din ele s-au transformat în ruine, dar cel ales de doctor fusese ocupat până la ultimul război de către o familie excentrică de textiliști milionari, iar monumentalul lui zid împrejmuitor era tocmai ceea ce căuta doctorul pentru a asigura intimitatea necesară demersurilor sale. În scurt timp, o întreagă armată de constructori și decoratori a luat în stăpânire castelul. Între timp au început să sosească din toată lumea plantele comandate de doctor, care au fost imediat plantate în soluri și locații adecvate pe baza unei autorizații în alb căpătate de la Ministerul Agriculturii. Trebuie să adaug că unul din motivele pentru care doctorul a ales castelul acela a fost terenul aferent clădirii, care se întinde pe aproximativ cinci sute de acri, are în componență o mare cantitate de rocă vulcanică și este presărat cu numeroase e și fumarole care sunt obișnuite în Japonia. Acestea vor furniza pe tot timpul anului temperatura necesară pentru buna dezvoltare a arbuștilor, copacilor și plantelor tropicale. Doctorul și soția lui care, dacă tot veni vorba, e groaznic de urâtă, s-au mutat în castel în mare grabă și s-au apucat să angajeze dintre localnici personal pentru întreținerea locuinței și a terenurilor.

Tiger făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea şi trăsăturile chipului său căpătară din nou un sens descendent. oglindind o mâhnire prfundă.

– Şi a venit momentul în care n-ar fi trebuit cu nici un chip să caracterizez drept aiurite rapoartele primite de la şeful poliției din Fukuoka! În ele mi se atrăgea atenția că doctorul îşi recruta angajații numai dintre foştii membri ai Societății Dragonului Negru.

– Ce e societatea asta?

– Ce a fost, îl corectă Tiger. Societatea a fost desființată în mod oficial înainte de izbucnirea războiului, dar în zilele ei de glorie a fost cea mai temută şi puternică societate secretă din Japonia. La originile ei, era alcătuită din *soshi*, drojdia luptătorilor – samurai pe care restaurația Meiji, de acum o sută de ani, i-a lăsat fără stăpân - dar mai târziu a început să recruteze teroriști, bandiți, membri ai organizațiilor fasciste, ofițeri dați afară din marină şi armată, mercenari şi tot soiul de scursuri, dar şi oameni bogați de afaceri din industrie şi finanțe, ba chiar şi un ministru care a considerat că organizația poate fi folosită în scopuri mult mai practice comparativ cu activitatea murdară pe care o desfăşurase până atunci. Dar lucrul cel mai ciudat a fost acela că doctorul şi-a ales tocmai colțul acesta în depărtat al Japoniei care, lăsând la o parte avantajele de ordin practic, adăpostise pe vremuri sediul central al Societății Dragonului Negru şi fusese mereu un cuib de extremişti. Astăzi însă, nu mi se mai pare deloc ciudat. Toyama Mitsuru, fostul conducător al societății era din Fukuoka; la fel şi anarhistul Hirota şi Nakano, conducătorul facțiunii fasciste din Dietă numită Tokohai. Districtul acesta a fost dintotdeauna un cuib de bandiți şi aşa a rămas şi astăzi. Aceste secte extremiste nu mor niciodată în întregime, dragă Bondo-san, aşa cum ai putut să constați şi singur din recenta resurgență a organizației Cămăşile Negre din Anglia, aşa că doctorului Shatterhand nu

i-a fost deloc greu să adune vreo douăzeci de personaje extrem de dure şi periculoase în jurul lui – toţi îmbrăcaţi impecabili în servitori şi grădinari şi, fără îndoială, deosebiţi de înzestraţi pentru aceste îndeletniciri de faţadă. După ce familia s-a instalat, prefectul poliţiei a considerat că e de datoria lui să vacă o vizită de politeţe şi să-i avertizeze pe distinşii locuitori ai castelului cu privire la calitatea proaspeţilor angajaţi, însă doctorul a închis net subiectul, motivând că are nevoie de gărzi competente care să-i asigure intimitatea şi să împiedice accesul intruşilor în grădina ce-i adăposteşte valoroasa colecţie de plante. Motivul a părut destul de rezonabil şi-apoi se ştia că doctorul are protectori înalţi la Tokio. Prefectul s-a înclinat adânc şi a ieşit, foarte impresionat de etalarea exagerată de opulenţă în inima provinciei sale atât de sărace.

Tiger Tanaka se opri din istorisit, turnă sake pentru Bond şi Suntory pentru el. Bond folosi ocazia pentru a-l întreba cât de periculoasă fusese în realitate Societatea Dragonului Negru şi dacă era echivalentul *tongurilor* chinezeşti.

– Mult mai puternică decât ele. Probabil ai auzit de *tongurile* Ching-Pang şi Hung-Pang, care erau atât de temute în China pe vremea Kuomintangului. Nu? Ei bine, dragonii negri erau de o sută de ori mai răi. Dacă se porneau împotriva ta, singura alternativă care-ţi rămânea era moartea. Oamenii ăia erau de o cruzime înspăimântătoare şi operau numai pentru bani gheaţă, independent de orice criteriu politic.

– Ei bine, au făcut vreun rău de când se află în serviciul doctorului?

– O, nu! Acum nu sunt cu nimic mai mult decât ceea ce a spus el – angajaţi personali sau, în cel mai rău caz dacă vrei, gărzi de corp. Problema e cu totul alta şi mult mai complexă. Vezi tu, acest Shatterhand a creat ceva ce nu pot denumi altfel decât o grădină a morţii.

Bond ridică o sprânceană. Zău aşa, Tiger folosea metafore ridicol de dramatice pentru un conducător al Serviciilor Secrete japoneze!

Parcă citindu-i gândul, Tiger zâmbi larg şi auriu.

– Bondo-san, văd pe chipul tău că mă consideri fie beat, fie nebun. Dar ascultă-mă puţin! Acest doctor Shatterhand şi-a umplut faimoasa grădină botanică numai cu plante otrăvitoare, lacurile şi pâraiele le-a populat cu peşti otrăvitori, a infestat toată proprietatea cu şerpi, scorpioni şi păianjeni veninoşi. El şi nevasta lui cea hidoasă nu sunt atacaţi de creaturile astea, pentru că ies din castel echipaţi corespunzător – el cu o armură de secol şaptestrezece, ea cu un soi ciudat de pelerină protectoare. Nici muncitorii lui nu sunt vătămaţi, pentru că poartă cizme de cauciuc înalte până la genunchi şi măşti de protecţie, cu care mulţi dintre japonezi îşi acoperă gura şi nasul pentru a evita molipsirea sau răspândirea unei infecţii.

– Ce scenariu cretin!

Tiger caută prin faldurile *yukatei* în care se schimbase după ce intraseră în casă şi scoase dintr-un buzunar câteva foi de hârtie prinse laolaltă cu un ac cu gămălie. I le întinse lui Bond, căruia îi ceru:

– Ai răbdare. Nu judeca ceea ce nu înţelegi. Eu nu ştiu nimic despre aceste plante otrăvitoare şi probabi că nici tu. Iată o listă cu cele care au fost plantate până acum în grădina doctorului, împreună cu comentariile unor specialişti din Ministerul Agriculturii. Citeşte-o pe-ndelete, nu te grăbi. Va fi interesant să afli ce vegetaţie fermecătoare creşte pe suprafaţa globului!

Bond luă foile de hârtie. Prima conţina o serie de generalităţi referitoare a otrăvurile vegetale. Celelalte alcătuiau o listă adnotată. Toate purtau sigiliul Ministerului Agriculturii. Se apucă să citească.

Plantele otrăvitoare conţinute în listă erau încadrate în şase categorii principale:

1. *Cauzatoare de delir*. Manifestări: halucinaţii, delir; pupile dilatate; senzaţie de sete şi uscăciune; lipsă de coordonare în mişcări; apoi paralizie şi spasme.

2. *Cauzatoare de ebrietate.* Manifestări: excitare a funcțiilor cerebrale şi a circulației sanguine; pierderea capacității de coordonare a mişcărilor şi spasme musculare involuntare; vedere dublă; apoi somn şi comă profundă.

3. *Cauzatoare de convulsii.* Manifestări: spasme intermitente, de la cap şi în jos. Moartea, provocată de epuizare, survine de obicei în termen de trei ore; dacă se iau cu promptitudine măsurile necesare, persoana otrăvită îşi poate reveni în scurt timp.

4. *Cauzatoare de depresii.* Manifestări: amețeală, vomă, dureri abdominale, vedere distorsionată, convulsii, paralizie, leşin, uneori asfixie.

5. *Cauzatoare de astenii.* Manifestări: amorțeală, usturimi ale gurii, dureri abdominale, vomă, diaree, delir, leşin, paralizie.

6. *Iritante.* Manifestări: senzație de arsură pe gât şi în stomac, sete, amețeală, vomă. Moarte provocată de şoc, convulsii sau epuizare, ori prin înfometare, datorită rănirii grave a gâtului şi stomacului.

LISTA SPECIMENELOR IMPORTATE DE DOCTORUL GUNTRAM SHATTERHAND, ALCĂTUITĂ DE DEPARTAMENTUL DE VAMĂ ŞI ACCIZE

Arborele otrăvitor jamaican (Piscidia erythrina): Arbore care atinge înălțimea de 9 metri, cu flori albe sau de culoarea sîngelui. Cauzator de ebrietate. Substanță toxică: piscidina. Indiile de Vest.

Turta lupului sau nuca vomica (Strychnos toxifera): Plantă agățătoare; răşină negricioasă extrasă din coajă folosită la otrăvirea săgeților. Moartea survine în termen de o oră şi este provocată de paralizia căilor respiratorii. Substanțe toxice: curarra, stricnina, brucina. Guiana.

Fasolea Sfântului Ignaz (Strychnos Ignatii): Arbore scund, ale cărui semințe conțin brucină. Cauzatoare de convulsii. Filipine.

Arborele Upas (Strychnos tieute): Arbust cățărător. Din frunze, semințe și coaja tulpinei și a rădăcinei se extrage stricnină sau brucină. Java.

Lemnul șarpelui (Strychnos colubrina): Arbore cățărător. Conține stricnină, brucină. Cauzatoare de convulsii. Java, Timor.

Ipeca (Psychotria ipecacuanha): Arbust. Substabță toxică: emetina, extrasă din rădăcină. Cauzatoare de depresii. Brazilia.

Strofantul (Strophantus hispidus): Plantă cățărătoare, ajunge până la aproape doi metri înălțime. Substanțe toxice: strofantina, incina. Cauzatoare de astenie. Africa de Vest.

Calvarul de Madagascar (Tanghinia venenifera sau *cerbera tanghin)*: Arbore peren, scund. Fructe purpurii cu pete verzi. Substanță toxică: tanghinina, cerberina. Cauzatoare de astenie. Madagascar.

Arborele otrăvitor malaiezian (Antiaria toxicaria): Arbore care crește în junglă. Ramurile apar pe tulpină la 9 m deasupra solului. Lemn ușor, alb, foarte dur, cu sevă lăptoasă. Substanță toxică: antiarina, extrasă din sevă. Cauzatoare de astenie. Java, Borneo, Sumatra, Filipine.

Iedera otrăvitoare (Rhus toxicodendron): Arbust cățărător, flori galbene-verzui. Tulpina conține o sevă lăptoasă – iritantă. Substabță toxică: toxicodendrolul. Statele Unite ale Americii.

Oleandrul galben (Thevetia peruviana): Arbore scund. Toate părțile lui sunt fatal toxice, dar în special fructele. Pulsul încetinește, apar stări de vomă, se instalează șocul. Hawaii.

Ricinul (Ricinus communis): Din semințe se extrage un ulei care conține substanța toxică – ricina. Inofensiv dacă este ingerat. Dacă intră în circulația sanguină prin zgârieturi sau julituri, este fatal în 7-10 zile. O sutime de miligram poate omorî un om de nouăzeci de kilograme. Pierderea poftei de mâncare, vomă, diaree, delir, leșin și moarte. Hawaii, America de Sud.

Leandrul (Nerium Indicum): arbust veşnic verde. Rădăcinile, coaja, seva, florile şi frunzele sunt fatal toxice. Acţionează în principal asupra inimii. Folosit în India pentru tratarea leprei, provocarea avorturilor şi sinucideri. O persoană care a mâncat carne friptă la foc deschis, în care se strecurase şi o rămurică de leandru, a murit otrăvită. India, Hawaii.

Ochiul crabului (Abrus precatorius): Arbust cătărător, cu seminţe lucioase, roşu intens ce cântăresc aproxitativ 1,75 grame, folosite de aurarii indieni ca şi greutăţi la cântătire. Seminţele se pisează şi se transformă în pastă, cu puţină apă rece. Această pastă se modelează sub forma unor mici cilindri ascuţiţi la un capăt care, dacă sunt introduşi sub pielea unui om sau animal, provoacă moartea acestuia în răstimp de patru ore. India, Hawaii.

Ciumăfaia (Datura stramonium): varietate din familia *Solanacee*, creşte în nordul Africii, India. În Mexic se întâlneşte *Datura meteloides*, iar în America Centrală şi de Sud, *Datura tatula*. Toate plantele din această familie sunt puternic halucinogene. Fructele *Daturei stramonium* sunt fumate se către arabi şi swahili, negrii din Africa de est îi mănâncă frunzele, iar bengalezii îi adaugă seminţele la haşiş şi frunzele la marihuana. *Datura tatula* era folosit ca drog al adevărului în tribunalele indienilor zapoteci. Dependenţa de *toloachi*, o băutură preparată din *Datura tatula*, cauzează imbecilitate cronică.

Crinul cătărător (Gloriosa superba): Varietate cătărătoare de crin, spectaculos de frumoasă. Rădăcina, tulpina şi frunzele conţin un narcotic cu gust acru, superbina, precum şi colchicină şi colină. Trei boabe de colchicină sunt fatale. Hawaii.

Arborele vacă sau Nisiparul (Hura crepitans): Întregul arbore conţine un emetocatartic activ, folosit în Brazilia ca otravă. De asemenea, conţine crepitină, din acelaşi grup de otrăvuri ca şi ricina. Inofensivă dacă este ingerată, trebuie să ajungă în circuitul sanguin prin intermediul unei răni ca să

fie fatală. Moartea survine în 7-10 zile. America Centrală şi de Sud.

Liliacul indian (Melia azedarach): Arbore scund, cu frunze verde-închis şi flori violacee. Fructele lui conţin un narcotic toxic care atacă întregul sistem nervos central. Hawaii, America Centrală şi de Sud.

Jatropha curcas: Arbust ale cărui seminţe crude au un efect violent de purgaţie, deseori fatal. Zona Caraibelor.

Cartoful mexican: Cartof sălbatic, creşte spontan. Tradiţia indiană spune că trebuie curăţat de coajă în perioada cât luna este în descreştere; se pretinde că este nevoie de acelaşi număr de zile până să-şi declanşeze efectul mortal, câte a fost ţinut depozitat după recoltare. Substanţă toxică: solanina. America Centrală şi de Sud.

Ciuperca divină sau *Carnea zeilor (Amanita mexicana)*: înrudită îndeaproape cu *Pălăria şarpelui*, ciupercă otrăvitoare întâlnită în Europa. Ciupercă neagră, se consuă proaspătă sau opărită în lapte şi stropită cu alcool de agava. Provoacă hipersensibilitatea suprafeţei pielii, exacerbarea auzului şi văzului, apoi halucinaţii care durează câteva ore, urmate de o melancolie profundă. Substanţă activă necunoscută. America Centrală şi de Sud.

Bond termină de citit şi restitui hârtiile.

– Să mă ferească Dumnezeu, spuse el ca o concluzie, grădina doctorului Shatterhand e cu adevărat un loc adorabil.

– Sunt convins că ai auzit de peştii piranha din America de Sud. Pot să cureţe toată carnea de pe oasele unui cal în mai puţin de o oră. Denumirea lor ştiinţifică este *Serrasalmus*. Subspecia *Nattereri* este cea mai feroce. Bunul nostru doctor a preferat să-şi populeze lacurile cu ei, în locul obişnuiţilor noştri caraşi aurii. Înţelegi la ce mă refer?

– Nu. Sincer, nu pricep nimic. Care este obiectul strădaniilor bunului doctor?

CAPITOLUL 8

Ucis cu flori

Era ora trei a dimineții. Zgomotul traficului spre Yokohama se stinsese. James Bond nu se simțea obosit, căci era total absorbit de povestea extraordinară a doctorului elvețian care, după cum se exprimase Tiger cu atâta originalitate, „colecționa moarte". Era convins că japonezul nu-i spusese povestea asta bizară doar ca să petreacă o seară plăcută. Simțea că punctul culminant se apropie cu fiecare clipă. Dar în ce anume va consta acesta?

Tiger își trecu palmele peste față.

– Ai citit articolul din ediția de seară a ziarului *Asahi*? Era vorba de o sinucidere.

– Nu.

– Sinucigașul era un elev în vârstă de optsprezece ani, care căzuse pentru a doua oară examenul de admitere la Universitate. Locuia într-o suburbie a Tokioului. Aproape de locuința lui se află șantiarul unui nou magazin universal. Băiatul a ieșit din casă și s-a dus pe șantier. S-a apropiat de o sonetă, care bătea în pământ pilonii pentru betonul armat al fundației, s-a strecurat printre muncitori și, când a văzut berbecele coborând, și-a pus capul pe pilonul de sub el.

– Ce întâmplare înfiorătoare! Dar de ce?

– Eșecul lui adusese dezonoare părinților, strămoșilor și așa a considerat el că își poate ispăși vina. Sinuciderea este cel mai nefericit aspect al modului de viață tradițional japonez. Sau poate cel mai nobil... Depinde din ce perspectivă privești lucrurile.

Băiatul acela şi familia lui au câştigat multă cinste a obrazului în vecinătate.

– Nu poți să aduci cinste unui obraz transformat în peltea de căpşuni.

– Mai gândeşte-te, Bondo-san! Ce părere ai, de pildă, despre decorațiile voastre post-mortem?

– Nu sunt decernate cuiva care s-a sinucis pentru că a picat la examen.

– Noi nu suntem la fel de *demokorasu* ca şi voi, spuse Tiger ironic. Conform codului acelora dintre noi care am rămas, după cum ai zice tu, demodați, dezonoarea trebuie ştearsă. Nu există scuze mai sincere decât gestul de a-ți oferi în sprijinul lor propria viață – căci asta este, efectiv, tot ce ai de dat.

– Dar băiatul ăsta, chiar dacă a căzut la Universitate, putea să opteze pentru o instituție de învățământ de grad mai mic. După cum bine ştii. noi în Marea Britanie exclamăm „Fir-ar!" sau chiar un cuvânt la fel de scurt dar mult mai dur dacă picăm un examen. După aceea ne reajustăm opțiunile, sau o fac părinții pentru noi şi o luăm de la capăt. Dar în nici un caz nu ne punem capăt zilelor. Nici nu ne-ar trece prin minte una ca asta, căci ar fi un gest mai degrabă neonorabil decât onorabil, o dovadă de laşitate, un refuz de a te confrunta cu adversitățile vieții. În plus, ar provoca o mare suferință părinților noştri şi, fără îndoială, nici un strop de satisfacție strămunilor.

– La noi e cu totul altfel. Şi, în ciuda tuturor principiilor *demokorasu*, părinții acestui tânăr se vor bucura în seara aceasta, iar vecinii lor se vor bucura împreună cu ei. Onoarea e mult mai importantă pentru noi decât viața, mai valoroasă, mai frumoasă!

Bond ridică din umeri.

– Ei bine, eu consider că, dacă băiatul acela a avut destul curaj să se sinucidă, gestul lui a dus la risipirea în van a vieții unui bun japonez. De fapt, în Japonia această chestune a sinuciderii nu e altceva decât o formă de isterie – o expresie a filonului de violență care străbate tot cursul istoriei acestei țări. Dacă vă

prețuiți atât de puțin propria viață, se poate deduce cu ușurință că puneți un preț chiar mai mic pe viețile altora. Deunăzi am văzut un accident rutier într-una din intersecțiile principale ale orașului, nu știu cum se numește. Au fost implicate mai multe mașini și în jur erau o mulțime de oameni care zăceau pe jos. Au apărut polițiștii, dar în loc să se concentreze asupra răniților și să-i trimită la spital, au insistat să rămână fiecare unde era pentru ca ei să poată trasa cu cretă conturul lor și să facă fotografii, pentru cazul că se ajungea la tribunal.

– Așa obișnuim noi să facem, spuse Tiger cu indiferență. Suferim prea mult din cauza suprapopulării. Avorturile sunt legale. Și ne e de folos dacă mai moare din când în când câte cineva într-un accident de mașină. Dar e ceva adevărat în ceea ce-ai spus mai devreme. Cuvântul pe care-l folosim pentru sinucidere este *jiatsu*, în traducere exactă „ucidere de sine" și, cu toate că e o rezolvare violentă a unei probleme personale, nu atrage nici un stigmat așa cum s-ar întâmpla în lumea voastră. De fapt, unul din cele mai frumoase basme ale noastre, cunoscut de toți copii, este cel despre patruzeci și șapte de *ronini* – adică gărzi de corp. Din pricina neglijenței lor, Asano, stăpânul lor, a fost asasinat. Ei au jurat să-l răzbune și așa au făcut. Dar după aceea sau adunat într-un loc numit Ako și și-au făcut cu toții *seppuku* pentru a-și ispăși neglijența. Voi cunoașteți acest act sub numele de *hara-kiri*, care este un termen vulgar care înseamnă „tăierea burții". În zilele noastre, în perioada festivalului de la altarul din Ako, se suplimentează numărul de trenuri care circulă într-acolo, pentru a face față numărului mare de pelerini.

– Păi dacă vă creșteți copiii cu asemenea basme, nu vă puteți aștepta să nu venereze actul sinuciderii.

– Chiar așa, spuse Tiger cu mândrie. În fiecare an, douăzeci și cinci de mii de japonezi se sinucid și doar birocrații consideră că e o statistică rușinoasă. În plus, cu cât e mai spectaculoasă sinuciderea, cu

atât e mai călduros aprobată. Nu demult, un tânăr student şi-a dobândit un mare renume încercând să-şi taie capul cu un fierăstrău. Îndrăgostiţii îşi leagă mâinile şi se aruncă din vârful unei stânci foarte înalte în cascada Kegon, din Nikko. Vulcanul Mihara din insula Oshima este un alt loc favorit al sinucigaşilor. Oamenii îşi dau drumul pe panta încinsă a craterului şi se aruncă, cu încălţările aprinse, în ceaunul clocotitor din centrul lui. Pentru a combate această modalitate populară de petrecere a timpului liber, autorităţile băgăcioase au deschis pe vârful muntelui, cu mari cheltuieli, un „Birou pentru Prevenirea Sinuciderilor". Însă tot roţile bunului şi demodatului tren constituie cea mai convenabilă ghilotină, căci au meritul de a fi operate de alţii. Nu trebuie decât să faci câţiva paşi şi să te arunci.

– Eşti un nemernic bătrân şi însetat de sînge, Tiger! Dar ce scop are totuşi prelegerea ta pe tema sinuciderii? Şi ce legătură este între ea şi grădina minunată a amicului Shatterhand?

– Totul se leagă, Bondo-san, absolut totul. Vezi tu, oarecum împotriva dorinţelor bunului doctor, grădina lui otrăvitoare a devenit pentru sinucigaşi cel mai râvnit loc din toată Japonia. Are toate elementele necesare: o călătorie cu faimosul nostru expres „Romance" până la Kyoto; o alta cu barca, peste frumoasa noastră mare interioară, atât de încărcată de istorie; apoi trenul local până la Fukuoka, luat de la terminalul portului Beppu şi, în sfârşit, o plimbare pe jos sau cu taxiul de-a lungul coastei pitoreşti, până la meterezele venerabile ale acestui misterios Castel al Morţii. Escaladezi zidurile sau intri pe furiş ascuns într-o căruţă cu provizii şi apoi te bucuri de o ultimă şi contemplativă plimbare, poate mână în mână cu fiinţa iubită, printre plantele bine îngrijite. Şi, în sfârşit, marele joc, jocul de *pachinko* pe care japonezii îl iubesc atât de mult. Care dintre mingi va avea înscris pe ea numărul tău? Moartea ta va fi uşoară sau dureroasă? Va fi adusă de veninul unei

vipere cu corn în timp ce te plimbi liniştit pe aleile bine greblate? Sau va cădea pe tine vreun soi de rouă dulce şi mortală în timp ce-ţi petreci noaptea la adăpostul unui arbore splendid? Ori poate că foamea sau curiozitatea te vor împinge să mesteci o mână de bobiţe din acelea mici şi roşii sau să culegi un fruct portocaliu din vârful copacului? Desigur, dacă vrei să sfârşeşti imediat, ai întotdeauna la îndemână o fumarolă clocotitoare ce răspândeşte duhoare de sulf. Dacă intri într-una din ele, temperatura de peste 100° Celsius îţi va lăsa timp doar pentru un ţipăt. Locul acela nu e altceva decât un magazin universal al morţii, cu rafturile încărcate de delicioase pachete cu autodistrugere, toate aflate la dispoziţia ta gratuit. Nu-ţi imaginezi cum se îndreaptă într-acolo din ce în ce mai mulţi, tineri şi bătrâni, ca spre un altar? Poliţia a ridicat baricade cu care blochează şoseaua, iar adevăraţii vizitatori ai grădinii, botanişti şi oameni de ştiinţă, trebuie să prezinte un permis de liberă trecere. Chiar şi aşa, sinucigaşii îşi croiesc drumul către altar peste câmpuri şi prin mlaştini, escaladează cu mâinile goale zidul înalt, îşi rup unghiile încercând să ajungă înăuntru. Firește, bunul doctor e foarte dezamăgit. A afişat peste tot pancarte de avertizare scrise pe un ton sever, cu craniul şi oasele încrucişate pe ele, dar s-au transformat mai degrabă în panouri publicitare! A investit chiar într-un balon din acelea mare, cu heliu, pe care l-a agăţat de acoperişul castelului. Benerele care atârnă de el ameninţă cu închisoarea persoanele care intră prin efracţie. Însă în ciuda precauţiilor doctorului, balonul ce pluteşte pe cer funcţionează ca un miraj. „Moartea e aici!" proclamă el. „Vino să o iei!"

– Eşti idiot, Tiger! De ce nu-l arestezi? De ce nu dai foc la întreaga proprietate?

– Pentru ce să-l arestez? Pentru că a furnizat Japoniei această colecţie unică de plante rare? Să ard o reşedinţă ce valorează peste un milion de lire sterline şi aparţine unui respectabil rezident *gaijin*?

Omul ăsta n-a comis nici un delict. Dacă poate fi cineva învinuit pentru ceea ce se întâmplă, acesta e numai poporul japonez. E adevărat că ar putea să asigure o pază mai atentă, să le ceară oamenilor lui să patruleze prin grădină mai des. Şi, ceea ce e şi mai ciudat, de fiecare dată când cheamă ambulanța victimele sunt deja moarte şi de obicei se prezintă sub forma unei boccele calcinate pescuită dintr-o fumarolă. Din lista pe care ți-am arătat-o, te-ai fi aşteptat ca victimele să fie doar ologite sau oarbe. Iar cel mai nedumerit în privința asta se dovedeşte a fi Herr Doktor. Ba chiar a sugerat că în cazurile de orbire sau amnezie, victimele au căzut într-una din fumarole din greşeală. Se poate să fie şi aşa. Dar, după cum ți-am mai spus, numărul victimelor din grădina lor a depăşit deja cinci sute de persoane şi, din pricina publicității, din ce în ce mai mulți oameni vor fi atraşi de Castelul Morții. Trebuie să punem capăt chestiunii ăsteia!

– Ce s-a întreprins până acum?

– Doctorul a primit vizita câtorva comisii de investigare. Au fost tratate cu cea mai perfectă curtoazie, iar doctorul însuşi a implorat să fie protejat împotriva celor care pătrund prin efracție pe proprietatea lui. S-a plâns că îi tulbură activitatea, că rup ramurile prețioşilor lui arbori, că culeg plante de o valoare inestimabilă. S-a arătat doritor să coopereze deplin la orice măsură s-ar lua, cu excepția abandonării proiectului care este atât de drag inimii lui şi atât de mult apreciat de specialiştii japonezi în botanică, bla-bla-bla. Mai mult, a făcut şi o ofertă generoasă: va construi un departament de cercetare – care va fi condus de oamenii lui, îți dai seama – unde se vor extrage otrăvuri din plante şi arbori, urmând ca substanțele să fie donate unor centre de cercetări în domeniul medical stabilite de autoritățile noastre. Bănuiesc că ai reținut din lectura făcută că, într-o formă diluată, multe din aceste otrăvuri sunt medicamente deosebit de eficiente.

– Dar cum de au ajuns să te preocupe toate astea?

Bond începea să se simtă somnoros. Se făcuse ora patru şi o geană cenuşie de lumină începuse să apară la orizont. Goli restul de sake din butelcă şi bău. Avea gustul neplăcut al paharului băut în plus. Era vremea să se ducă la culcare, dar Tiger era evident obsedat de povestea asta nebunească, a cărei ţesătura ridicolă şi coşmarescă cu accente de Edgar Poe, le Fanu, Bram Stoker şi Ambrose Pierce lăsa din când în când să se întrevadă imagini subtile şi fugare ale Japoniei autentice.

Tiger nu părea afectat de ora târzie. Chipul lui de samurai era brăzdat cu riduri mai sinistre, mai brutale, iar sugestia vagă a descendenţei tătare, îmblânzită şi civilizată ca un animal în cuşcă, răzbătea tot mai des până la suprafaţă în luciul întunecat al ochilor negri. Rarele schimbări de poziţie erau singurul semn că era interesat, ba chiar incitat de povestea pe care o istorisea.

– Cu o lună în urmă, Bondo-san, la solicitarea ministrului meu, ministrul de interne, am trimis acolo unul din cei mai buni oameni ai mei, cerându-i să descopere ce se petrece de fapt. Superiorul meu primise la rândul său ordine în acest sens de la primul ministru, căci chestiunea devenise deja de interes public. Am ales un om excelent, Bondo-san şi i-am dat instrucţiuni să se ducă acolo, să observe şi să raporteze. Ei bine, o săptămână mai târziu marea l-a aruncat pe o plajă din apropierea Castelului Morţii. Orbise şi delira. Avea arsuri cumplite pe partea inferioară a corpului şi îngăima un *haiku* – adică un vers care numără şaptesprezece silabe – despre libelule. Mai târziu am descoperit că, pe când era copil, practicase şi el una din distracţiile favorite ale tinerilor de la noi: legase cu un fir de aţă o libelulă femelă şi-i dăduse drumul să zboare, transformând-o în momeală pentru libelulele masculi. În felul acesta, poţi foarte uşor să prinzi un mascul, căci se lipeşte de femelă şi nu-i mai dă drumul. *Haiku-ul* pe care l-a

tot recitat până să moară, ceea ce s-a întâmplat foarte curând, suna așa: „Dezolare! Libelule roz plutind deasupra mormintelor!"

James Bond avea senzația că trăiește într-un vis: încăperea micuță cu pereții construiți din panouri din imitație de hârtie de orez și furnir de cedru, privelișteа micii și enigmaticei grădini în care picura cu sunet argintiu apa, roșeața îndepărtată a zorilor pe cale să se ivească, răstimpul îndelungat punctat cu *sake* și țigări, glasul scăzut al naratorului istorisind un basm, așa cum l-ar fi spus într-un cort, sub cerul liber. Și totuși, era un lucru ce se întâmplase deunăzi, recent – se întâmpla chiar atunci; un lucru pentru relatarea căruia Tiger îl adusese în mod special acolo. De ce? Pentru că se simțea singur? Pentru că n-avea pe nimeni altcineva de încredere? Își îndreptă umerii, pleoștiți de starea de moleșeală, și spuse:

– Îmi pare rău, Tiger. Ce ai făcut după aceea?

Tiger Tanaka păru că stă cu spatele și mai drept pe dreptunghiul auriu, tivit cu negru, al rogojinei *tatami*. Îl privi țintă în ochi și-i răspunse:

– Ce era să fac? Nimic, decât că le-am cerut scuze superiorilor mei. Și am așteptat să se ivească o soluție onorabilă. Am așteptat să apari tu!

– Eu?!

– Tu mi-ai fost trimis. Dar se putea la fel de bine să fie un altul.

Bond nu reuși să-și înăbușe un căscat. Avea senzația că noaptea aceea n-o să se mai termine niciodată. Se vede că lui Tiger i se pusese o pată japoneză pe creierul lui de japonez – ce dracu' ar fi putut el să facă?

– Tiger, e vremea să dormim puțin. O să-mi spui restul poveștii mâine. Poți fi convins că îți voi da orice sfat îmi va sta în putință. Îmi dau seama că e o problemă dificilă, dar e de genul celor peste care trebuie să lași să treacă o noapte, ca să poți găsi o soluție cu mintea limpede.

– Stai jos, Bondo-san, spuse Tiger şi vorbele lui sunară ca o poruncă. Dacă ai vreun respect pentru ţara ta, vei pleca mâine. La ora douăsprezece şi douăzeci, din gara principală a oraşului, pleacă un tren cu destinaţia Fukuoka, pe insula sudică Kyushu. Nu te mai întorci la hotel şi n-o să-l întâlneşti pe Dikko. De acum înainte, te afli la ordinele mele. S-a înţeles? încheie el cu voce şoptită şi catifelată.

Bond sări în picioare de parcă l-ar fi înţepat ceva.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot îndrugi tu acolo, Tiger?

– Deunăzi, în biroul meu, ai făcut o afirmaţie foarte importantă. Ai spus că eşti împuternicit să-mi faci orice serviciu personal pe care ţi l-aş solicita în schimbul unui aparat MAGIC 44.

– N-am spus că sunt împuternicit, ci doar că aş face orice pentru tine, pe propria mea răspundere.

– E foarte bine şi aşa. Ei bine, te-am crezut pe cuvânt şi am solicitat o audienţă la primul ministru. El mi-a dat instrucţiuni cum să procedez şi mi-a cerut să tratez acţiunea mea ca pe un secret de stat cunoscut doar de el şi de mine – şi, firește, de tine.

– Haide, Tiger, spuse Bond nerăbdător, mai lasă vorbăria! Ce vrei să fac?

Dar Tiger nu trebuia grăbit.

– Bondo-san, nu vreau nici să fiu necioplit cu tine, nici să te simţi jignit, pentru că suntem prieteni, nu-i aşa? E o tristă realitate că eu şi mulţi alţii ce deţin funcţii importante în Japonia ne-am format până la război o opinie nu tocmai bună despre britanici. Nu doar că aţi pierdut un imperiu măreţ, ci aţi părut aproape nerăbdători să-l azvârliţi cu amândouă mâinile. Bine, spuse el ridicând o mână, n-are rost să intrăm mai adânc în subiect şi să discutăm motivaţia acestei atitudini politice, dar când aţi încercat aparent să vă opriţi căderea, în chestiunea Canalului Suez, n-aţi reuşit decât o cârpăceală jalnică, una din cele mai demne de milă din istoria lumii, dacă nu mai rău. După aceea, guvernele voastre s-au dovedit,

unul după altul, incapabile să conducă şi au cedat controlul efectiv al ţării în mâinile sindicatelor – care par să fie dedicate principiului muncii din ce în ce în ce mai puţine răsplătită cu bani din ce în ce mai mulţi. Acest huzur în puf, strădania de a se fofila de o zi cinstită de muncă, subminează cu o viteză îngrijorătoare fibra morală a englezilor, cea atât de admirată pe vremuri de o lume întreagă. În locul lor, ceea ce vedem acum e o hoardă inutilă şi dezorientată de căutători de plăceri care pariază la curse şi la bingo, se plâng de vreme şi de declinul economic al ţării şi îşi dau importanţă colportând bârfe despre ultimele activităţi ale familiei regale şi ale aşa-zisei voastre aristocraţii, în paginile celor mai josnice publicaţii din întreaga lume.

Bond izbucni într-un hohot copios de râs.

– Eşti de-a dreptul ireverenţios, Tiger! Ar trebui să-ţi consemnezi tirada în scris, s-o semnezi „Octogenarul" şi s-o trimiţi la *The Times*. Mai bine ai veni în Anglia, ca să poţi vedea la faţa locului ce se întâmplă. Nu-i chiar aşa de negru dracul...

– Bondo-san, ai pledat „vinovat" cu gura ta. „Nu-i chiar aşa de negru dracul"... ce să zic! Asta-i scuza miorlăită a unui băieţel care are medii foarte proaste la sfârşitul trimestrului. De fapt, în opinia puţinilor prieteni care v-au rămas, dracul vostru este negru de-a binelea. Iar tu vii la mine şi-mi ceri un aparat foarte important cu ajutorul căruia să vă mai cârpiţi ruinele a ceea ce a fost pe vremuri o putere cu adevărat măreaţă! De ce ţi l-aş da? Cu ce ne-ar ajuta pe noi asta? Cu ce v-ar ajuta pe voi asta, Bondo-san? E ca şi cum am oferi săruri de mirosit unui boxer de categorie grea, ameţit de lovituri, chiar înaintea knock-outului inevitabil.

– Să te ia naiba, Tiger! Să vă ia naiba pe toţi, izbucni Bond furios. Voi, care sunteţi o hoardă de militanţi naţionalişti, potenţiali criminali care tânjesc să scape de stăpânirea americană ca să se poate juca din nou în tihnă de-a samuraii, ca să poată

să-şi ascundă rânjetul crud îndărătul zâmbetului încremenit al unei măşti, nu faceţi altceva decât să judecaţi oamenii după propriile voastre standarde de junglă. Dă-mi voie să-ţi spun, bunul meu prieten: poate că Anglia a sângerat destul de mult din pricina celor două războaie mondiale, poate că politica noastră de susţinere a bunăstării ne-a învăţat să aşteptăm prea mult fără să dăm nimic, poate că procesul de eliberare a coloniilor s-a petrecut prea rapid, dar tot noi urcăm pe muntele Everest, batem o mulţime de naţiuni la o mulţime de sporturi şi câştigăm premii Nobel! Politicienii noştri or fi ei superficiali şi uşor de corupt, dar nici cu ai voştri nu mi-e ruşine. Aşa sunt toţi politicienii din lume. Dar să ştii că trăsăturile acestea negative nu caracterizează poporul britanic – cu toate că numără doar cincizeci de milioane de suflete!

– Bine spus, Bondo-san, îl aprobă Tanaka vesel. Mă gândeam eu că voi reuşi să-ţi dărâm faimosul stoicism englez dacă lovesc destul de tare. Voiam doar să mă asigur. Şi, dacă binevoieşti să afli, vorbele tale sunt aproape similare cu cele pe care le-am adresat primului meu ministru. Şi ştii ce mi-a spus? Mi-a spus „Bine, domnule Tanaka, pune-l pe comandantul Bond la încercare. Dacă reuşeşte, voi recunoaşte că în Marea Britanie încă mai există o elită şi voi şti că valoroasa noastră aparatură va fi în siguranţă în mâinile lor. Dacă nu reuşeşte, îi vei refuza politicos solicitarea".

Bond ridică din umeri, simţind că-şi pierde răbdarea. Suferea din cauza atacurilor lui Tiger şi a jumătăţilor de adevăr pe care le simţise în spatele cuvintelor lui.

– Bine, Tiger. Ce-i cu încercarea asta caraghioasă? Probabil vreo aiureală tipică de-a voastră cu samurai!

– Mai mult sau mai puţin, îl aprobă Tanaka cu sinceritate. Va trebui să intri în Castelul Morţii şi să-l ucizi pe Dragonul care sălăşluieşte înăuntru.

CAPITOLUL 9

Japonia instant

Maşina neagră se hurduca pe străzile pustii, lucioase şi umede de roua unei dimineţi ce anunţa vreme frumoasă. Tiger îmbrăcase haine lejere, ca pentru o ieşire în aer liber şi avea alături o geantă micuţă, cu lucrurile necesare pentru noapte. Erau în drum spre o baie publică despre care spusese că este foarte specială şi că are o atmosferă deosebit de plăcută. În plus, era şi foarte discretă, ceea ce le oferea ocazia de a începe să transforme înfăţişarea lui Bond într-una mai asemănătoare unui japonez.

Tiger înlăturase obiecţiunile ridicate rând pe rând de Bond. Toate dovezile obţinute demonstrau limpede că acel doctor era un adevărat furnizor de moarte. Pentru că era nebun? Pentru că asta îl distra? El unul nu ştia, nici nu-i păsa. Din evidente motive politice, asasinarea lui, aprobată în mod oficial, nu putea fi dusă la îndeplinire de un japonez. În consecinţă, intrarea lui Bond în scenă era foarte oportună, căci avea o experienţă foarte valoroasă în astfel de operaţiuni clandestine. Dacă întâmplarea făcea să fie arestat de poliţia japoneză, i se va asigura imediat o acoperire adecvată pe baza apartenenţei la Serviciile Secrete ale unei ţări străine. Va fi judecat, condamnat şi apoi scos în cel mai mare secret din ţară. Dacă dădea greş, se putea presupune că doctorul sau paznicii lui îl vor ucide. Dar ar fi fost mare păcat! Bond argumentă că nu are nimic personal cu acel botanist elveţian. Tiger îi replică liniştit că orice om de bună credinţă ar ridica mâna împotriva aceluia care a ucis deja cinci sute dintre semenii săi.

Sau nu? Şi, în orice caz, trebuia să ducă misiunea la îndeplinire în schimbul lui MAGIC 44 – asta nu-i liniştea conştiinţa? Bond recunoscu şovăitor că aşa era. În ultimă instanţă Bond obiectă spunând că, în orice caz, operaţiunea era imposibil de dus la bun sfârşit. Un străin putea fi observat în Japonia de la opt kilometri distanţă. Tiger îi răspunse că în privinţa asta se luaseră deja măsuri şi că primul pas era vizita la acea foarte discretă baie publică. Acolo Bond va beneficia de primul său tratament şi apoi va dormi puţin înainte să prindă trenul cu care aveau să călătorească împreună. În final, japonezul îl asigură cu un rânjet diabolic că o parte din tratamentul de care va beneficia îi va oferi din plin relaxare şi plăcere.

Exteriorul băii publice semăna cu un han japonez – nişte lespezi de piatră care alcătuiau o scurtă alee sinuoasă printre pini pitici, o uşă larg deschisă şi puternic luminată, dând la iveală o întindere vastă de podea impecabil lustruită, trei femei zâmbitoare, îmbrăcate în chimonoul tradiţional, care se înclinau politicos, vioaie ca nişte vrăbii cu toate că era cinci dimineaţa şi inevitabilul şir de papuci de casă de dimensiuni cam mici şi impecabil de curaţi. După multe plecăciuni şi contra-plecăciuni şi câteva fraze scurte rostite de Tiger, Bond îşi scoase pantofii şi, doar în şosete (explicaţii ale lui Tiger şi chicoteli politicoase pe după palmele mici şi albe ale femeilor), făcu ceea ce-i spusese prietenul lui şi o urmă pe una dintre femei de-a lungul unui coridor strălucitor de curat, până într-o încăpere ce părea o combinaţie miniaturală între un dormitor şi o baie turcească. O tânără îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurţi şi foarte strîmţi şi un sutien de un alb orbitor, se înclină adânc, spuse „Scuze, vă rog" şi începu să-i descheie nasturii de la pantaloni. Bond opri mâna gingaşă în locul unde se afla şi-i spuse femeii mai vârstnice, care era pe punctul de a trage paravanul încăperii, cu un glas care ruga şi poruncea în acelaşi timp:

– Tanaka-san!

Tiger apăru în scurt timp, îmbrăcat numai în chiloți.

– Ce mai e acum? întrebă el.

– Ascultă, Tiger, sunt sigur că fata asta drăguță și cu mine ne vom înțelege de minune, dar te rog să-mi spui care-i meniul. O mănânc eu pe ea sau mă mănâncă ea pe mine?

– Trebuie să înveți să te supui ordinelor fără să pui întrebări, Bondo-san, zise Tiger răbdător. Asta va fi esența relațiilor dintre noi în următoarele câteva zile. Vezi cutia aceea mare din lemn? După ce te va dezbrăca, fata te va băga în ea; trebuie să știi că sub ea arde un foc de cărbuni. Vei transpira. După vreo cincisprezece minute te va ajuta să ieși din cutie și te va spăla din cap până-n picioare. Ba chiar îți va curăța cu multă blândețe urechile, folosind un bețișor special de fildeș. Apoi va turna o vopsea neagră, foarte puternică, în cada aceea îngropată în podea și tu vei intra în ea. Te vei relaxa, îți vei înmuia în apa aceea fața și părul. După aceea fata te va usca și-ți va tunde părul în stilul japonez. Va urma un masaj pe canapeaua aceea din colț, pe care ea îl va face cât de plăcut și de îndelungat îi vei cere tu. În sfârșit, când va încheia masajul vei dormi. Când te vei trezi cu ouă, șuncă și cafea, îi vei da fetei un sărut de bună dimineața, te vei bărbieri sau nu, după bunul tău plac și asta va fi tot.

Tiger îi puse fetei o întrebare scurtă. Aceasta își feri de pe frunte bretonul negru cu un gest cochet și răspunse.

– Fata spune că are optsprezece ani și o cheamă Mariko Ichiban. Mariko înseamnă „adevăr", iar Ichiban, „numărul unu". În stabilimentele astea, fetele poartă câte un număr. Iar acum, te rog să nu mă mai deranjezi. Sunt pe cale de a mă relaxa într-un mod similar, dar fără vopsea din fiertură de coajă de nucă. Și, te rog, pe viitor să ai încredere. De-acum începi să treci printr-o perioadă în care vei experimenta senzații cu totul noi. Unele se vor putea dovedi ciudate și surprinzătoare, dar în nici un caz nu vor fi dureroase – atâta

vreme cât eşti sub autoritatea mea. Savurează-le din plin! Bucură-te de fiecare dintre ele ca şi cum ar fi ultima. Bine? Atunci noapte bună, dragă Bondo-san. Din păcate noaptea va fi scurtă, dar dacă o trăieşti din plin, va fi plină de delicii până la ultima clipă de extaz. Iar după ea te vei trezi, după cum se spune, „un alt om".

Cu o fluturare ironică din mână, Tiger ieşi şi închise paravanul despărţitor.

Bond pricepuse mesajul, cel puţin o anumită parte a lui. În timp ce Mariko îi scotea cu degete experte pantalonii şi cămaşa, îi ridică capul şi-i sărută apăsat gura moale şi înmiresmată ca un boboc de floare.

Mai târziu, pe când şedea şi reflecta în confortabila cutie de lemn. foarte obosit, cam beat dar vesel, îşi aminti de gândurile sinistre nutrite în grădina de trandafiri Queen Mary. Îşi mai aminti şi discuţia cu M., care îl asigurase că misiunea lui va fi pur diplomatică, mult diferită de „joaca lui cu puşti şi pistoale". Ridurile de ironie din jurul gurii lui se adânciră.

Mariko se admira în oglinda de perete, aranjându-şi cu mişcări iuţi părul şi sprâncenele.

– Mariko, afară! ceru el pe un ton ferm.

Fata zâmbi şi se înclină, îşi scoase cu mişcări înceţe sutienul şi se apropie de cutia de lemn în care stătea el. Se întrebă dacă la asta se referise Tiger spunând că va deveni „un alt om", întinse mâinile spre Mariko şi-i văzu sfârcurile întărindu-se când o lipi de el.

Cel care-l urma pe Tiger prin sălile înţesate de oameni ale gării principale din Tokio era cu adevărat un alt om. Faţa şi mâinile lui căpătaseră o nuanţă maronie, părul negru şi strălucitor de la ulei era tuns şi pieptănat ordonant într-un breton scurt care îi ajungea până la jumătatea frunţii, colţurile exterioare ale sprâncenelor îi fuseseră rase cu atenţie, aşa că acum erau îndreptate în sus. Era îmbrăcat la fel cu majoritatea călătorilor, cu o cămaşă albă de bumbac încheiată până la ultimul nasture şi o cravată ieftină, tricotată din mătase neagră, prinsă cu un ac subţire de aur

exact pe mijlocul cămăşii. Pantalonii negri cumpăraţi de gata şi susţinuţi de o curea ieftină din plastic negru erau cam largi între picioare, după moda japoneză, dar sandalele negre din imitaţie de piele şi şosetele de nylon bleumarin erau chiar pe măsura lui. Pe umăr îi atârna o geantă de voiaj micuţă şi uzată, cu sigla Liniilor Aeriene Japoneze, care conţinea o cămaşă de schimb, maieu, chiloţi şi şosete, ţigări Shinsei şi câteva articole ieftine de toaletă, de provenienţă japoneză. În buzunare avea un pieptene, un portmoneu ieftin şi uzat cu vreo cinci mii de yeni în bancnote mici şi un briceag scurt şi gros a cărui lamă măsura, în conformitate cu legile japoneze, nu mai mult de şase centimetri. Nu i se dăduse batistă, ci doar un pachet cu şerveţele de hârtie. Tiger îi explicase motivul:

– Bondo-san, ce părere ai de acest obicei al occidentalilor de a-şi sufla pe furiş nasul şi a împacheta apoi grijulii rezultatul în bucăţi de mătase ori bumbac fin, punându-l după aceea în buzunar ca şi cum ar fi ceva deosebit de preţios? Aţi proceda în acelaşi fel şi cu celelalte excreţii ale corpului vostru? Exact! Aşadar, dacă ai nevoie să-ţi sufli nasul cât timp eşti în Japonia, fă-o nestânjenit şi apoi aruncă imediat, într-un loc corespunzător, rezultatul!

În ciuda înălţimii, Bond se încadra destul de bine în mulţimea agitată şi mişcătoare de pasageri. „Deghizarea" lui apăruse în mod misterios în camera lui de la baia publică, iar Mariko se amuzase grozav îmbrăcându-l.

– Acum gentleman japonez, spusese ea pe un ton admirativ şi, după un ultim şi prelung sărut, se duse să răspundă la bătăile lui Tiger în panoul despărţitor.

Hainele şi obiectele personale ale lui Bond fuseseră deja luate din cameră.

– Vor fi duse, împreună cu lucrurile tale de la hotel, la apartamentul lui Dikko, îi explicase Tiger. Astăzi, ceva mai târziu, Dikko îl va informa pe şeful tău că ai plecat împreună cu mine să vizităm sediul unde este produs şi exploatat MAGIC 44, situat la mare distanţă

de Tokio şi că vei lipsi câteva zile. Dikko chiar crede că aşa este. Departamentul meu a fost informat că sunt plecat într-o misiune la Fukuoka, dar nu se ştie că mă însoţeşti. Acum vom lua expresul spre coasta de sud, până la Gamagori şi de acolo vom lua o ambarcaţiune cu aripi portante ce ne va duce în portul de pescuit Toba. Vom petrece noaptea acolo. Călătoria până la Fukuoka o să dureze mai mult, căci doresc să te antrenezi şi capeţi toate informaţiile necesare. E nevoie să te familiarizezi cu obiceiurile japoneze şi cu modul nostru de viaţă, în aşa fel încât să faci cât mai puţine greşeli cu putinţă atunci când va veni vremea.

Expresul lucios, portocaliu cu argintiu, opri în faţa lor. Tiger îşi făcu loc cu coatele şi năvăli înăuntru, în timp ce Bond aşteptă politicos, lăsând câteva femei să treacă înaintea lui. Când se aşeză alături de Tiger, acesta îi şuieră enervat:

– Prima lecţie, Bondo-san! Nu laşi femeile să treacă înainte! Le împingi din calea ta, la trânteşti la pământ dacă trebuie! În ţara asta femeile n-au nici un fel de prioritate. Poţi fi politicos cu oamenii foarte bătrâni, dar cu nimeni altcineva. Ai înţeles?!

– Da, stăpâne, îi răspunse Bond sarcastic.

– Şi termină cu glumele în stil occidental cât timp eşti elevul meu! Adu-ţi aminte că ne-am implicat într-o misiune foarte periculoasă.

– Bine, Tiger, spuse Bond resemnat. Dar să le ia toţi dracii de...

Tiger ridică o mână făcându-i semn să se oprească.

– Asta-i o altă chestiune serioasă. Fără înjurături, te rog. În limba japoneză nu există asemenea cuvinte şi folosirea unui limbaj urât nu există.

– Pe toţi sfinţii, Tiger! Nici un bărbat care se respectă nu poate trăi o zi fără o rezervă considerabilă de cuvinte de patru litere, cu ajutorul cărora să poată suporta greutăţile vieţii şi să mai elibereze din presiune. Dacă ai întârzia la o convocare vitală în faţa superiorilor şi ţi-ai da seama că ai uitat toată documentaţia acasă, ar fi firesc să spui „Freddie-Unchiule

Charlie-Katie", mă rog, am formulat astfel ca să nu te ofensez.

– Nu, Bondo-san. Eu aş spune *shimata*, ceea ce înseamnă „am greşit".

– Nimic mai rău?

– Nu există nimic mai rău de spus.

– Ei bine, presupunând că documentaţia a fost uitată din cauza şoferului, nu i-ai zice vreo două de să-i ţiuie urechile?

– Dacă aş dori să-mi iau un şofer nou, ar fi posibil să-i spun *bakyaro*, ceea ce înseamnă „prostănac afurisit" sau chiar *konchikisho*, adică „animalule". Dar acestea sunt insulte cumplite. care l-ar îndreptăţi pe deplin să mă lovească. Oricum, un lucru e sigur: ar coborî din maşină şi nu l-aş mai vedea în viaţa mea.

– Şi vrei să spui că ăstea sunt cuvintele cele mai urâte din limba japoneză! Dar cum e cu tabuurile voastre, cu împăratul, strămoşii şi zeii? Nu-i trimiteţi niciodată în iad, ori chiar mai rău?

– Nu, pentru că n-ar avea nici un sens.

– Bine atunci, s-o lăsăm baltă şi să trecem la cuvintele murdare. Cum staţi cu cele referitoare la sex?

– Avem două: *chimbo* pentru masculin şi *monko* pentru feminin, dar nu sunt altceva decât descrieri anatomice grosolane şi nu au nici un sens ca înjurătură. Ţi-am mai spus, în limba noastră nu există înjurături.

– Ei bine, eu... adică... vreau să spun că sunt uluit. Un popor violent care nu are limbaj violent! Trebuie să scriu un articol ştiinţific pe tema asta. Nu-i de mirare că nu vă mai rămâne nimic de făcut când picaţi la un examen decât să vă sinucideţi sau să îi tăiaţi iubitei gâtul dacă vă plictiseşte.

– De obicei le împingem sub trenuri sau tramvaie, spuse Tiger râzând.

– Păi, pe toţi sfinţii, v-aţi simţi mult mai bine dacă i-aţi spune: „Tu..." – Bond se grăbi să reprime potopul de înjurii care-i venise cu uşurinţă pe limbă – şi să vă răcoriţi.

– Cred că e destul, Bondo-san, îi spuse Tiger cu răbdare. Subiectul e închis. Dar vrei să fii atât de bun şi să te abţii de la folosirea acestor cuvinte, chiar şi în minte? Fii calm, stoic, impasibil. Nu-ţi arăta furia. Zâmbeşte când ai ghinion. Dacă-ţi luxezi glezna, trebuie să râzi.

– Eşti un maestru crud, Tiger.

Japonezul zâmbi mulţumit.

– Bondo-san, încă nu ştii nici jumătate din ceea ce ar trebui. Dar acum haide să mergem la vagonul restaurant, să mâncăm şi să bem ceva. Tot whiskyul ăla Suntori pe care m-ai făcut să-l beau azi-noapte plânge după frăţiorii lui.

– După frăţiorul lui, îl corectă Bond.

– Un frăţior nu-i destul, Bondo-san. Aş spune mai degrabă că am nevoie de toată familia!

Bond se lupta cu bucăţelele şi feliuţele de caracatiţă crudă aşezate pe o moviliţă de orez („Trebuie să te obişnuieşti cu specialităţile locale, Bondo-san") şi privea linia zdrenţuită a coastei, semănată din loc în loc cu mici fâşii de terenuri cultivate. Era dus pe gânduri când simţi un ghiont puternic în spate. Căpătase constant ghionţi cât stătuse la tejghea – japonezii erau mari specialişti – dar de data asta se întoarse şi zări spatele solid al unui bărbat care tocmai intra în compartimentul alăturat. În jurul urechilor avea răsucite nişte fire albe, semn că purta mască şi îşi acoperise capul cu o pălărie urâtă din piele. În timp ce se întorceau la locurile lor, observă că fusese jefuit. Portmoneul îi dispăruse. Tiger fu uimit.

– E ceva foarte neobişnuit pentru Japonia, spuse el defensiv, dar n-are importanţă. Vei primi altul la Toba. Ar fi o greşeală că chemăm conductorul, căci nu dorim să atragem atenţia asupra noastră. În următoarea gară ar fi alertată poliţia, iar noi am avea de dat declaraţii şi de completat formulare. În plus, nu au nici o şansă să-l prindă pe hoţ. Sunt convins că şi-a scos deja masca şi pălăria, devenind de nerecunoscut. Regret incidentul, Bondo-san şi sper că îl vei uita.

– Sigur că da, n-are nici o importanță.

Coborâră din tren la Camagori, un sat pitoresc situat la malul mării, cu o insulă bombată în mijlocul golfului despre care Tiger îi spuse că adăpostește un altar important. Călătoria până la Toba, cu o ambarcațiune cu aripi portante ce îi purtă pe mare cu o viteză de cincizeci de noduri, se dovedi o experiență fantastică. În timp ce coborau pe țărm, Bond surprinse printre pasageri imaginea unei siluete scunde și îndesate. Oare era hoțul din tren? Dar bărbatul acela purta ochelari cu rame groase de corn și nu era singurul bărbat solid din mulțime. Alungă gândul și-l urmă pe Tiger de-a lungul unor străduțe înguste, ornate vesel cu steaguri de hârtie și lampioane, până la clădirea discretă cu pini pitici în față, cu al cărei aspect tipic se obișnuise deja. Erau așteptați și fură întâmpinați cu mare deferență. Bond își spuse că i-a cam ajuns. Simțea că rezerva de plecăciuni și de zîmbete i se înputinase simțitor, așa că se bucură când fu lăsat singur în camera lui înnebunitor de curată, cu obișnuitul servici de ceai impecabil de curat, împachetat în hârtie de orez. Se așeză în fața panoului despărțitor ce dădea spre o grădină de dimensiunile unei batiste după care se întindea cuprinsul nesfârșit al mării și privi mohorât la statuia gigantică a unui bărbat cu melon și frac, despre care Tiger îi spusese că îl reprezintă pe domnul Mikimoto, fondatorul industriei perlelor de cultură, care se născuse la Toba, unde, pe vremea cât era doar un tânăr pescar sărac, inventase șmecheria cu introducerea unui fir de nisip într-o scoică vie pentru a obține o perlă. „În ce Dumnezeu m-am băgat"? se tot întreba el furios. Încă mai stătea acolo și blestema în gând din belșug când apăru Tiger care-i porunci răstit să îmbrace una din *yukata* care atârnau împreună cu așternutul în singurul dulap din încăpere.

– Trebuie neapărat să te concentrezi, Bondo-san, îi spuse el apoi pe un ton mai blând. Dar vreau să știi

că faci progrese şi, ca răsplată, am cerut să ni se aducă o mare cantitate de sake şi-apoi cina – homar, specialitatea zonei.

Dispoziţia englezului se îmbunătăţi într-o clipă. Îşi scoase pantalonii şi îmbrăcă *yukata*.

– Stai! Pune partea dreaptă pe deasupra, Numai la morţi se pune cu partea stângă!

Bond se înfăşură ascultător în *yukata* şi se aşeză în poziţia lotus la măsuţa scundă, faţă în faţă cu Tiger. Trebuia să recunoască faptul că chimonoul era comod şi aerisit.

– Trebuie să recunosc că e un program pe placul meu, spuse el înclinându-se. Ştii ce, Tiger, povesteşte-mi despre perioada când ai fost antrenat ca şi *kami-kaze*! Cât mai amănunţit! Cum a fost acolo?

Li se aduse băutura. Chelneriţa tânără şi drăguţă îngenunche pe *tatami* şi turnă sake pentru amândoi. Tiger fusese prevăzător şi ceruse să li se aducă parare. Bond îl bău pe-al lui dintr-o înghiţitură.

– Obiceiurile tale grosonale de băutor se potrivesc foarte bine cu viitoarea ta identitate, constată el.

– Şi care va fi aceea?

– Vei fi un miner din Fukuoka, căci în profesia asta se întâlnesc mulţi bărbaţi înalţi. Mâinile tale nu sunt bătătorite, dar se va considera că ai împins cărucioare în subteran. La momentul potrivit, unghiile îţi vor fi murdărite cu praf de cărbune. Ai fost prea prost ca să-ţi treacă prin minte să ţi le cureţi cu o scobitoare. Eşti surd şi credin. Uite-aici!

Tiger îi aruncă peste masă o carte de vizită soioasă, cu colţurile răsucite în sus, pe care se vedeau mai multe ideograme japoneze.

– Aici scrie *Tsumbo de oshi* – surd şi cretin. Dizabilitatea ta va inspira milă şi oarecare dezgust. Dacă ţi se adresează cineva, arată-i asta şi te va lăsa în pace. S-ar putea să capeţi uneori ceva mărunţiş. Acceptă-l şi înclină-te adânc.

– Mulţumesc foarte mult. Bănuiesc că va trebui să vărs aceste bacşişuri în fondurile tale secrete?

– Nu va fi necesar, rosti sec japonezul, cu chipul brusc împietrit. Cheltuielile noastre în această misiune sunt achitate de primul ministru, din fondurile personale.

– Sunt onorat, spuse Bond înclinându-se.

Câteva clipe în cameră se lăsă tăcerea, până când Bond îşi îndreptă spatele şi zise vesel.

– Şi-acum, nemernic bătrân, mai cere sake şi povesteşte-mi despre *kami-kaze*! Sunt pregătit să devin, atunci când va fi momentul, un miner surd şi cretin din Fukuoka. Sunt pregătit să mă înclin şi să sâsâi în public precum cel mai bun dintre ei, dar, Doamne, când suntem singuri parola este Freddie-Unchiul-Charlie-Katie, dacă nu, sunt gata să-mi pun capul sub o sonetă înainte să mă urci cu forţa în vârful unei pagode! De-acord?

Tiger se înclină adânc.

– *Shimata!* Am greşit. Am fost prea insistent, iar îndatorirea mea este, în egală măsură, să distrez un prieten şi să educ un învăţăcel. Ridică paharul de pe masă, Bondo-san! Până nu faci asta, faţa n-o să-ţi toarne. Aşadar, m-ai întrebat despre *kami-kaze*.

Tiger se clătină uşor în faţă şi-n spate, iar ochii lui întunecaţi, de assasin, deveniră introspectivi. Îşi începu istorisirea fără să-şi ridice privirile.

– Era cu aproape douăzeci de ani în urmă. Situaţia tării mele nu era deloc bună. Eu desfăşuram oarecare activităţi de spionaj la Berlin şi Roma. Mă aflam departe de raidurile aeriene şi mai departe încă de linia frontului, dar în fiecare noapte când ascultam la radio ştirile transmise din ţara mea şi aflam despre apropierea înceată dar sigură a forţelor americane, care cucereau insulă cu insulă, atac aerian cu atac aerian, nu dădeam atenţie veştilor false ale naziştilor ci mă gândeam doar că patria mea e în pericol şi că eu trebuia să o apăr. Atunci vinul mi se acrea în gură şi fetele din patul meu se transformau în gheaţă. Apoi am aflat despre splendida idee de a înfiinţa corpul *kami-kaze*. Cuvintele înseamnă „Vântul Divin", în amintirea

vântului trimis de zei, care mi-a salvat țara de invazia hoardelor lui Kublai Khan în secolul al XIII-lea distrugându-i flota. Mi-am spus că acesta era modul onorabil de a muri – fără medalii, fără şanse de supraviețuire, poți să-i spui sinucidere dacă vrei, dar provocând pagube imense dușmanului. Mi-a părut cea mai eroică formă de luptă personală care se inventase vreodată. Aveam aproape patruzeci de ani. Trăisem din plin. Mi se părea firesc să iau locul unui tânăr. Tehnica era simplă, căci oricine poate învăța să piloteze un avion. Escorta de avioane de luptă pornea la atac, după care nu mai trebuia să faci altceva decât să te lansezi asupra ambarcațiunii celei mai mari – de preferință un portavion ce transportase avioanele care îți bombardau pământul natal. Zburai până deasupra lui şi îți fixai direcția spre pista de decolare şi spre elevator; nu avea nici un rost să iei în calcul puntea sau chila, căci erau puternic armate. Mai bine să iei ca țintă mașinăriile vulnerabile de pe puntea de zbor. Înțelegi?

Tiger era complet transportat. Se întorsese în timp şi lupta în război. Bond cunoştea bine simptomele, căci şi el se întorsese de nenumărate ori în pădurea bântuită a amintirilor. Îşi ridică paharul, iar fata îngenuncheată se înclină şi turnă.

– Da, Tiger. Spune-mi mai departe.

– I-am obligat pe cei din Kempeitai să-mi accepte demisia, m-am întors în Japonia şi am reuşit să intru, pe căi mai mult sau mai puțin legale, într-o tabără de instruire *kami-kaze*. Era foarte greu să ajungi în ele, căci tot tineretul japonez părea să dorească a-şi servi împăratul în felul ăsta. La vremea aceea începusem să rămânem fără avioane, aşa că am fost obligați să folosim mult mai dificilele *baku* – avioane mici confecționate din lemn, cu o mie de tone de explozibil în bot, un soi de bombă zburătoare. Nu aveau motor, ci erau lăsate să cadă din burta unui avion de luptă. Pilotul avea o singură manetă cu care le controla direcția. Nu-ți pot spune, Bondo-san, ce lucru cumplit şi minunat e să vezi cum se declanşează un asemenea atac.

Tinerii aceia, în chimonourile lor de un alb imaculat, cu eşarfele albe legate în jurul frunții – vechea emblemă a samurailor – alergând fericiți spre micile lor avioane ca şi cum s-ar fi grăbit să-şi îmbrățişeze iubitele! Mugetul motoarelor avioanelor mamă, decolarea în zori sau la asfințit spre o țintă îndepărtată a cărei localizare fusese raportată de spioni sau interceptată prin radio. Era ca şi cum ar fi zburat în rai către strămoşii lor şi chiar aşa era căci, firește, nici unul din ei nu s-a întors şi n-a fost luat prizonier vreodată.

– Dar ce realizați cu atacurile acestea? Recunosc, înspăimântați flota americană şi cea britanică, însă pierdeați mii din cei mai buni tineri ai voştri. Oare merita?

– Oare merită să scrii una din cele mai glorioase pagini din istoria țării tale? Ştii că acești *kami-kaze* sunt singura unitate din istoria aviației de război care şi-a minimalizat reuşitele? Unitatea a raportat 276 de nave scufundate sau avariate, când de fapt numărul lor a fost 322!

– Ai avut noroc că a venit capitularea înainte să fii trimis în misiune.

– Poate. Şi totuşi, Bondo-san, în zilele de azi a devenit visul cel mai prețuit să te arunci din înaltul cerului prin grindina tirului anti-aerian, să vezi siluetele micuțe alergând înspăimântate în căutarea unui adăpost pe puntea unui portavion ce îşi schimbă disperat direcția, să ştii că eşti pe cale să omori o sută sau chiar mai mulți dintre ei şi să distrugi o ambarcațiune de luptă ce valorează un milion de lire sterline – şi toate astea de unul singur!

– Bănuiesc că amiralul Ohnishi, care a avut ideea înființării acestor trupe, s-a sinucis la capitulare?

– Firește. Şi într-un mod cât se poate de onorabil. Cel care comite *seppuku* îşi invită de obicei doi prieteni să-i fie secondanți, care să încheie în caz că el nu reuşeşte să ducă actul până la capăt. Amiralul a executat admirabil tăietura oblică a burții, de la stânga la dreapta, apoi pe cea ascendentă, până la stern,

dar aceste tăieturi nu l-au omorât. Cu toate acestea, a refuzat să primească lovitura de grație. A rămas nemișcat, contemplându-și măruntaiele timp de o zi întreagă, până să moară. Și-a cerut în mod impresionant iertare de la împărat. Mă rog, ar fi mai bine să nu-ți tulbur cina. E evident că unele dintre cele mai onorabile obiceiuri ale noastre îți lezează susceptibilitățile de occidental. În plus, ni se aduce homarul. Nu-i așa că e o vietate minunată?

Cutiuțe lăcuite cu orez, ouă de prepeliță fierte tari, cu sos și boluri cu alge tăiate mărunt fură așezate în fața lor. Apoi li se aduse fiecăruia câte o farfurie ovală din porțelan fin, pe care trona un homar mare, căruia i se lăsaseră capul și coada ca ornament pentru carnea rozalie, tăiată felii subțiri, din mijloc. Bond luă din carne cu bețișoarele și constată cu surprindere că este crudă. Fu încă și mai surprins când observă capul homarului începând să se miște în farfurie și vietatea coborând șontâcăind pe masă.

– Sfinte Dumnezeule, Tiger! Chestia asta blestemată e vie!

Tiger sâsâi enervat.

– Zău așa, Bondo-san! Sunt foarte dezamăgit de tine. Pici test după test. Sper sincer că te ve îndrepta în cursul restului călătoriei. Acum mănâncă și nu mai fă mofturi! Asta e o delicatesă japoneză cu totul specială.

Bond se înclină ironic.

– *Shimata!* Am făcut o greșeală. Mi-a trecut prin minte că acestui onorabil homar japonez ar putea să nu-i convină că e mâncat de viu. Mulțumesc că mi-ai corectat gândul nedemn.

– În curând te vei obișnui cu stilul de viață al japonezilor, spuse Tiger politicos.

– Stilul lor de a muri e cel care mă nedumerește puțin, spuse Bond împăciuitor și îi întinse chelneriței îngenuncheate paharul ca să-i mai toarne sake.

Simțea nevoie să-și întărească moralul înainte de a ataca bolurile cu alge.

Capitolul 10

Studii aprofundate

Tiger şi Bond stăteau la marginea şoselei, adăpostiți la umbra unui şir de cryptomeria uriaşi şi priveau pelerinii înarmați cu aparate de fotografiat, care vizitau faimosul tempul exterior al lui Ise – cel mai important în religia şintoistă.

– Bine, spuse Tiger. Ai observat oamenii ăştia şi felul cum se comportă. Ai văzut că toți rostesc rugăciuni pentru zeița soarelui. Acum du-te şi spune şi tu o rugăciune, fără să atragi atenția asupra ta.

Bond străbătu aleea bine greblată, trecu pe sub o arcadă de lemn şi se alătură mulțimii adunate în fața altarului. Doi preoți, arătând bizar cu chimonourile lor roşii şi tichiile negre, priveau nemişcați. Bond se înclină în fața altarului, aruncă o monedă pe plasa de sârmă destinată să rețină ofrandele, bătu sonor din palme, îşi plecă adânc capul într-o atitudine de rugăciune, bătu din nou din palme, se înclină şi ieşi.

– Te-ai descurcat bine, îl întâmpină Tiger. Unul din preoți abia dacă s-a uitat la tine, iar pelerinii nu ți-ai dat nici o atenție. Poate că ar fi trebuit să bați din palme mai tare. Procedezi astfel ca să atragi atenția zeiței şi strămoşilor tăi asupra prezenței tale la altar. În felul acesta, ei vor acorda mai multă atenție rugăciunii pe care o rosteşti. De fapt pentru ce te-ai rugat?

– Mă tem că nu m-am rugat deloc, Tiger. Mă concentrasem ca să-mi amintesc ordinea exactă a mişcărilor.

– Zeița a luat asta în seamă, Bondo-san şi te va ajuta să te concentrezi şi mai mult de-aici înainte. Acum

ne vom întoarce la maşină şi vom fi martorii unui alt ceremonial interesant, la care vei participa şi tu.

Bond gemu în sinea lui. În parcarea din faţa arcadei enorme ce străjuia intrarea, hoarde de elevi coborau din autocare în timp ce femei înarmate cu fluiere scoteau şuierături ascuţite străduindu-se să dirijeze manevrele vehiculelor din parcare. Fetele erau sobru îmbrăcate în albastru închis, cu şosete negre de bumbac. Băieţii purtau frumoasa uniformă cu guler înalt a elevilor japonezi. Tiger îşi croi drum prin mijlocul mulţimii. Când ajunseră la maşină, părea mulţumit.

– Ai observat ceva, Bondo-san?

– Doar o mulţime de fete drăguţe, dar prea tinere pentru mine.

– Greşit! Cu câteva zile în urmă, multe dintre ele s-ar fi holbat la tine, ar fi chicotit ascunzându-şi obrajii cu palmele şi-ar fi zis *gaijin*. Astăzi n-ai fost remarcat ca străin. Înfăţişarea ta e mult schimbată, dar şi comportamentul ţi s-a îmbunătăţit. Emani mai multă încredere în sine, te porţi mai firesc. Sistemul Tanaka nu e chiar atât de prostesc pe cât crezi tu, încheie el scânteindu-şi dinţii într-un zâmbet plin de încântare.

Situat pe şoseaua care trece peste munte către vechea capitală Kyoto, Wadakin e un cătun oarecare. Tiger dădu instrucţiuni precise şoferului maşinii închiriate, care îi duse până la o clădire înaltă, cu aspect de hambar, de pe o străduţă dosnică. Se simţea un miros puternic de vite şi bălegar. Văcarul şef îi întâmpină cu plecăciuni. Avea obrajii rotunzi şi roşii ca mărul şi ochii buni, înţelepţi ai tuturor muntenilor care se ocupă de vite, fie ei din Scoţia ori Tirol. Tiger purtă o discuţie lungă cu el. Văcarul privi înspre Bond şi ochii îi străluciră. Se înclină politicos şi-i invită să intre. Înăuntru era o răcoare plăcută, după fierbinţeala soarelui. Se vedeau şiruri lungi de boxe în care şedeau culcate şi rumegau alene vaci roşcate şi foarte grase. Un căţeluş cu blană gri o lingea pe bot pe una din ele şi din când în când aceasta îl lingea şi ea drept răsplată. Văcarul ridică o barieră şi spuse ceva unei vaci

care se ridică nesigură pe picioarele tremurătoare din pricina lipsei de mişcare. Animalul păşi şovăitor spre lumină, aruncând priviri îngrijorate spre Tiger şi Bond. Văcarul trase dintr-un ungher o lădiţă cu sticle de bere, deschise una şi i-o întinse englezului.

– Dă-i vacii să bea! spuse Tiger pe un ton poruncitor.

Bond luă sticla şi merse cutezător spre vacă. Aceasta îşi ridică alene capul şi-şi deschise fălcile băloase. Bond fixă sticla între ele şi turnă. Vaca era gata să înghită şi sticla de plăcere şi îşi trecu recunoscătoare limba aspră pe dosul palmei lui Bond. Acesta se strădui să-şi păstreze calmul, căci se obişnuise deja cu maşinaţiunile lui Tiger şi era hotărât să dovedească cu orice preţ un spirit cât mai apropiat de al unui *kami-kaze*, indiferent de încercarea la care era supus.

Apoi văcarul îi întinse lui Bond o sticlă ce părea să conţină apă.

– Acesta e *shochu*, îi explică Tiger. Un gin foarte tare. Umple-ţi gura cu el, pulverizează-l pe spatele vacii şi apoi masează ca să intre în piele.

Bond îşi închipui că Tiger se aşteaptă să înghită parte din gin şi să se înece. Îşi umplu gura cu mare grijă, strânse buzele şi suflă puternic, atent să nu-i intre în nas vaporii băuturii. Apoi îşi şterse cu dosul palmei buzele care începuseră să-l usture din cauza alcoolului tare şi se apucă să maseze cu putere spinarea vacii. Copleşit de plăcere, animalul îşi lăsă capul în jos. Când sfârşi, se îndepărtă câţiva paşi.

– Acum ce mai urmează? se răsti el. E rândul vacii să-mi facă plăcere!

Tiger râse şi-i traduse văcarului, care se amuză şi el şi-l privi pe englez cu respect. Nişte bani îşi schimbară proprietarul şi-apoi, după vorbărie interminabilă şi nenumărate plecăciuni, se întoarseră la maşină şi reveniră în centrul satului, unde fură deosebit de bine primiţi într-un restaurant retras şi discret, impecabil de curat şi, Domnul fie lăudat!, absolut gol. Tiger comandă şi se aşezară pe scaune în stil occidental, la o

masă adevărată, în timp ce obişnuita chelneriță îmbrăcată în chimono le aduse sake. Bond îşi bău prima butelcă dintr-o înghiţitură, ca să spele gustul aspru al ginului.

– Ei bine, ce au însemnat toate astea? întrebă el.

– Vei constata singur ce au însemnat toate astea, spuse Tiger foarte mulţumit de sine. Vei savura cea mai fină şi mai suculentă carne de vită din lume – carnea de vită de Kobe, dar de o calitate pe care n-ai cum s-o întâlneşti nici în cel mai scump restaurant din Tokio. Cireada pe care ai văzut-o e proprietatea unui prieten de-al meu. Văcarul e-un tip cumsecade, nu-i aşa? Le dă vacilor să bea doi litri de bere zilnic şi le face masaj cu *shochu* aşa cum ai făcut tu. Hrana lor de bază e o fiertură din făină de ovăz. Îţi place carnea de vită?

– Nu, spuse Bond indiferent. De fapt, nu-mi place chiar deloc.

– Ce păcat, zise Tiger deşi pe chipul lui nu se citea nici strop de părere de rău. Pentru că vei fi servit curând cu cea mai minunată friptură de vită care poate fi mâncată azi oriunde în lume, cu excepţia Argentinei. Ţi-ai câştigat din plin dreptul de a o savura. Văcarul a fost sincer impresionat de interacţiunea ta sinceră cu vaca.

– Şi ce dovedeşte asta? întrebă Bond cu acreală. Ce experienţă onorabilă mă mai aşteaptă în după-amiaza asta?

Li se aduseră fripturile, însoţite de o mulţime de garnituri suculente, inclusiv un castronel cu sânge pe care Bond îl refuză net. Dar carnea era atât de fragedă încât putea fi tăiată cu furculiţa şi se dovedi a fi o experienţă fără egal pentru el.

– După-amiază te duc la unul din centrele secrete de pregătire ale Serviciilor mele, îi răspunse Tiger la întrebare mestecând cu poftă. Se află în munţi, nu departe de-aici, într-un vechi castel fortificat şi este cunoscut sub denumirea de „Şcoala Centrală de Montaniarzi". N-a atras deloc atenţia localnicilor,

ceea ce e foarte bine, căci acesta este locul unde agenții mei sunt antrenați într-una din artele cele mai temute din Japonia – *ninjutsu*, ceea ce înseamnă în traducere literală arta invizibilității. Toți bărbații pe care-i vei întâlni acolo stăpânesc deja cel puțin zece din cele optsprezece arte marțiale ale *bushido* sau „calea războinicului", iar acum învață să fie *ninja* sau oameni care se fac nevăzuți. Arta aceasta a făcut parte, vreme de secole, din instruirea de bază a spionilor, asasinilor și sabotorilor. Vei vedea oameni care merg pe suprafața apei, care urcă zidurile cu mâinile goale și umblă pe tavan și ți se va arăta echipamentul care le permite să rămână scufundați sub apă timp de o zi întreagă. Plus multe ale șmecherii. Căci, desigur, lăsând la o parte dexteritatea cu totul specială, *ninja* n-au fost niciodată supraoamenii a căror imagine a fost creată de imaginația populară. În orice caz, secretele *ninujutsu* sunt păstrate cu cea mai mare strictețe și în zilele noastre, și se află în posesia a două mari școli, Iga și Togakure, din care provin instructorii mei. Cred că va fi o experiență interesantă pentru tine și chiar că vei învăța câte ceva de-acolo. N-am fost niciodată de acord ca agenții mei să poarte pistoale sau alte arme vizibile. În China, Coreea și Rusia orientală care sunt, ca să spun așa, fiefurile mele principale, descoperirea la arestare a unei arme ofensive echivalează cu o mărturisire a vinovăției. Așa că le pretind oamenilor mei să poată omorî fără arme. Tot ce li se îngăduie să poarte asupra lor e un băț și o bucată de lanț subțire, al căror scop poate fi explicat cu ușurință. Mă înțelegi?

– Da, are sens. Avem și noi școli similare pentru antrenament în tactici de comando și luptă fără arme clasice, atașate sediului nostru. Dar, firește, tehnicile voastre judo sau karate sunt cu totul speciale și necesită ani de exercițiu. Cât de sus ai ajuns în ierarhia *judoka*, Tiger?

Tiger își scobea dinții, părând dus pe gânduri.

– Nu mai sus decât centura neagră cu șapte dani. N-am reușit încă să o obțin pe cea roșie, care se acordă

de la al optulea la al unsprezecelea dan. Dacă m-aş concentra acum asupra judo, ar însemna să abandonez tot restul activităţilor mele. Şi care ar fi scopul? Să ajung până la al doisprezecelea dan şi ultimul ce poate fi obţinut, cu preţul vieţii mele? Să-mi petrec tot restul zilelor rostogolindu-mă pe jos în Academia Kodokan din Tokio? Nu, mulţumesc! Asta e ambiţia unui lunatic! Gândeşte-te şi tu: fără sake, fără fete frumoase şi, mai rău, fără şansa de a-mi exercita arta la furie făcând arşice un ucigaş sau un jefuitor! La nivelul superior al practicării, un *judoka* nu e altceva decât un amestec între un călugăr şi-un balerin. Nu e de mine!

Ajunşi înapoi pe drumul prăfos, instinctul îl făcu pe Bond să arunce o privire în spate prin fereastra din spate a maşinii, acoperită cu storurile de dantelă subţire care sunt în acelaşi timp însemnul unei maşini închiriate şi un impediment periculos pentru vederea şoferului. În spatele lor, la mare distanţă, se zărea un motociclist solitar. Mai târziu, la o curbă în ac de păr îl văzu din nou. Îi atrase lui Tiger atenţia, dar acesta ridică din umeri.

– Poate fi un poliţist de la circulaţie. Dacă e oricine altcineva, şi-a ales prost momentul şi locul.

Castelul se dovedi a fi clădirea obişnuită cu acoperişul semănat cu hornuri pe care o vezi în tablourile japoneze. Era ridicat într-o falie largă dintre doi munţi, care pe vremuri fusese probabil o trecătoare importantă, căci pe crestele zidurilor împrejmuitoare uriaşe şi uşor înclinate, ridicate din blocuri de granit negru, se vedeau şi acum ţevile unor tunuri străvechi. Fură opriţi la poarta unui podeţ din lemn ce se arcuia pe deasupra unui şanţ adânc cu apă, apoi încă o dată la intrarea în castel. Tiger îşi arătă permisul, ceea ce stârni o mulţime de sâsâituri şi plecăciuni adânci ale gărzilor îmbrăcate în haine civile. Din vârful turnului celui mai înalt răsună dangătul sonor al unui clopot care, văzut in curtea interioară, dovedea că are mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Când maşina

opri, tineri echipați cu pantaloni scurți și pantofi de gimnastică ieșiră alergând din castel și se aliniară în spatele a trei bărbați mai vârstnici. Se înclinară cu toții până aproape la pământ când Tiger coborî din mașină cu o atitudine regală. Tiger și Bond se înclinară la rândul lor. După ce schimbă saluturi scurte cu cei trei, Tiger dădu drumul unui șuvoi staccato de cuvinte japoneze, punctate cu câte un respectuos *Hai!* de către bărbatul de vârstă mijlocie care era evident comandantul grupului. După un ultim „*Hai!* Tanaka-san!" acesta se întoarse către cei douăzeci și ceva de elevi, ale căror vârste păreau să se situeze între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Rosti niște numere și șase dintre ei ieșiră din rând, primiră niște ordine scurte și alergară înapoi în castel. Tiger îi explică lui Bond:

– Își vor îmbrăca ținutele de camuflaj și vor cerceta munții prin care am venit. Dacă cineva dă târcoale, îl vor aduce aici. Și acum vom vedea o mică demonstrație, un atac simulat asupra castelului.

Tiger mai urlă câteva ordine, iar tinerii își schimbară formația dublând distanța dintre ei. Apoi Tiger, Bond și instructorul șef se întoarseră la podețul de lemn. Cei doi japonezi purtară o discuție lungă și animată. Un sfert de oră mai târziu, de pe metereze le castelului se auzi un fluierat și în aceeași clipă zece bărbați ieșiră din pădurea ca se întindea în stânga lor. Aceștia erau îmbrăcați din cap până-n picioare într-un fel de stofă neagră și nu li se vedeau decât ochii prin despicăturile măștilor negre. Alergară până la malul șanțului cu apă, își prinseră pe picioare niște plăcuțe dintr-un lemn ușor ce părea a fi balsa și trecură ușor peste suprafața apei executând mișcări ca de schiori, până ajunseră la baza uriașului zid împrejmuitor. Acolo își scoaseră plăcuțele din picioare, dădură la iveală colaci de frânghie și niște pitoane mici de fier din buzunarele robelor negre și porniră să urce aproape în fugă spre creasta zidului, ca niște păianjeni iuți și negri.

Tiger se întoarse spre Bond.

– Îți dai seama că acțiunea asta se desfășoară teoretic pe timpul nopții. Peste câteva zile, va trebui să faci același lucru. Observă că frânghia de care se folosesc are la capăt câte un cârlig din fier pe care-l aruncă făcându-l să se agațe în crăpăturile dintre blocurile de piatră.

Instructorul îi spuse ceva lui Tiger și arătă spre oamenii care escaladau zidul. Acesta dădu din cap și-i explică lui Bond:

– Cel de la coada șirului e cel mai slab din echipă. Instructorul crede că o să cadă curând.

Șirul de cățărători se apropiase mult de muchia de sus a zidului înalt de șaizeci de metri. Pe când mai aveau de parcurs doar câțiva metri, ultimul dintre ei își pierdu punctul de sprijin al picioarelor și, cu membrele fluturând haotic și un urlet cumplit de groază, se prăbuși pe lângă suprafața neagră a zidului, lovi cu bufnet surd pământul și impactul îl aruncă în șanțul plin de apă. Instructorul bombăni ceva, își scoase cămașa, sări peste balustrada podețului și se aruncă în apa adâncă de treizeci de metri. După săritura executată perfect, înotă într-un craul rapid spre corpul ce zăcea nemișcat cu fața în jos. Tiger se întoarse spre Bond.

– Aici nu ne mai interesează nimic. Omul acela era oricum sortit pieirii. Acum vino să mergem în curte. Invadatorii au escaladat zidul și acum vor lupta *bojutsu* cu apărătorii – adică folosind bastoane.

Bond aruncă o ultimă privire spre instructorul care trăgea cadavrul – căci asta era, cu siguranță – spre mal, ținându-l de masca cea neagră. Se întrebă dacă va pica la test vreun elev și în lupta *bojutsu*. În tabăra de instruire a lui Tiger, eșecul însemna cu siguranță moarte!

În curtea interioară a castelului, elevii grupați doi câte doi luptau cu furie dansând pe picioare și eschivând, cu bastoane groase și lungi de vreo doi metri. Se legănau și parau cu amândouă mâinile

încleştate pe baston, ţintind pântecul adversarului, foloseau bastonul ca pe o lance sau executau mişcări complicate de luptă corp la corp, cu faţa aproape lipită de a celuilalt. Bond observă uluit cum lansări înfricoşătoare şi lovituri cumplite în vintre treceau aproape neobservate de către victimă, când el unul s-ar fi zvârcolit pe jos în agonie. Îl întrebă pe Tiger cum era posibil, dar acesta urmărea cu ochi strălucitori de entuziasm confruntarea şi-i răspunse scurt că îi va explica mai târziu. Încet-încet, invadatorii fură copleşiţi de apărători. Siluete negre se prăvăleau inconştiente sau zăceau la pământ cu mâinile încleştate de cap, pântece sau bărbie şi gemeau înăbuşit. Unul dintre instructori scoase un şuierat ascuţit şi lupta luă sfârşit. Apărătorii câştigaseră. Apăru un medic care se ocupă de cei căzuţi, iar cei rămaşi în picioare se înclinară adânc unul în faţa celuilalt, apoi cu toţii în faţa lui Tiger. Acesta ţinu un discurs scurt dar înflăcărat în care îşi felicită agenţii pentru autenticitatea cu care executaseră simularea, după care îşi invită oaspetele în castel, să bea ceai şi să viziteze muzeul armelor *ninja*. Acolo erau expuse roţi din oţel cu ţepi, de mărimea unui dolar de argint, ce puteau fi învârtite pe deget şi aruncate, lanţuri cu greutăţi acoperite cu ţepi la ambele capete care se foloseau precum lasourile sud-americane, cuie ascuţite la ambele capete şi răsucite într-un nod folosite împotriva luptătorilor desculţi. Bond îşi aminti că cei din Rezistenţă utilizau obiecte similare pe care le împrăştiau pe şosele ca să găurească cauciucurile maşinile ofiţerilor germani. Mai erau tulpini goale de bambus, folosite pentru respiraţia pe sub apă, care îi amintiră că folosise şi el ceva similar în timpul unei misiuni în arhipelagul Caraibelor, diferite varietăţi de mănuşi cu întăriturі de alamă la articulaţiile degetelor, ale căror palme erau prevăzute cu cuie foarte ascuţite şi puţin curbate, folosite la escaladarea zidurilor şi la „mersul" pe tavan, precum şi nenumărate alte obiecte destul de primitive destinate atacului

şi apărării. Scoase sunetele adecvate de admirație şi uimire, reflectând la armamentul inventat de ruşi şi folosit cu atâta succes în Germania Federală, în principal la pistolul cu gaz de cianură ce nu lăsa nici o urmă, doar un diagnostic de atac de cord. Aceşti atât de lăudați *ninjutsu* ai lui Tiger nu aparțineau aceleiaşi epoci! Când ieşiră din nou în curte, conducătorul grupului pornit în recunoaştere raportă despre nişte urme lăsate de cauciucurile unei motociclete, care se opreau şi apoi porneau în sens invers la distanță de vreo doi kilometri de castel. Asta era singura urmă pe care o descoperiseră. Apoi urmară, din fericire pentru Bond!, cuvenitele plecăciuni şi saluturi şi o porniră iar la drum, în direcția Kyoto.

– Ei bine, Bondo-san, ce părere ai de centrul meu de antrenament?

– Mi-a făcut o impresie deosebită. Sunt convins că abilitățile deprinse aici sunt de foarte mare valoare, dar după părerea mea echipamentul negru de noapte şi diferitele arme pe care le-am văzut se dovedesc, în cazul capturării, la fel de incriminatoare ca şi un pistol. Dar recunosc că s-au cățărat pe zid al naibii de repede şi că lupta *bojutsu* s-ar dovedi foarte eficientă împotriva unui infractor de noapte obişnuit, înarmat cu un lanț de bicicletă sau un cuțit cu arc. Trebuie să scriu companiei Swaine and Adency, să-mi confecționeze un baston lung de doi metri.

Tiger îşi supse dinții nerăbdător.

– Vorbeşti ca un om care nu cunoaşte alte modalități de luptă decât cele văzute în westernurile ieftine! Cu metoda ta n-ai ajunge prea departe, dacă ai încerca să pătrunzi în Coreea de Nord îmbărcat ca un simplu țăran şi înarmat cu un băț.

Bond se simțea extenuat de ziua plină de experiențe noi şi-i părea rău de elevul care murise într-un spectacol destinat delectării lui şi a lui Tiger.

– Nici unul din aceşti *ninja* ai tăi n-ar rezista prea mult în Berlinul de Est, spuse el scurt şi se cufundă într-o tăcere mohorâtă.

Capitolul 11

Lecția de anatomie

Spre uşurarea indescriptibilă a lui Bond, în noaptea aceea se opriră la Myako, cel mai modern hotel din Kyoto. Patul comod, sistemul de aer condiționat şi wc-ul pe care puteai să te aşezi erau o adevărată binecuvântare! Mai mult chiar, Tiger îl anunță că din nefericire trebuia să ia cina cu şeful poliției din acea prefectură, aşa că îşi comandă o jumătate de litru de whisky Jack Daniels şi o porție dublă de ouă Benedict prin serviciul la cameră. După aceea, dintr-un simț al datoriei cu efect oarecum întârziat, urmări la televizor „Cei şapte detectivi", un serial polițist faimos în Japonia, nu reuşi să-l depisteze pe răufăcător în primele zece minute, apoi se duse la culcare şi dormi neîntors timp de douăsprezece ore.

A doua zi dimineață, mahmur şi cu conştiința încărcată, aprobă cu obediență planul lui Tiger de a vizita cel mai vechi bordel din Japonia înainte să meargă la Osaka, de unde urmau să ia o ambarcațiune ce avea să-i ducă, traversând marea interioară, până pe insula Kyushu.

– E puțin cam devreme pentru o vizită la bordel, fusese singurul său comentariu.

– Faptul că instinctele tale primare ies la suprafață atât de rapid va fi mereu un motiv de întristare profundă pentru mine, îi răspunse Tiger râzând. În zilele noastre, prostituția este ilegală în Japonia, Bondo-san! Ceea ce vom vizita noi curând e un monument național.

– O, minunat atunci!

La fostul bordel avu parte de porția obişnuită de plecăciuni şi sâsâieli. Vizitară stabilimentul spațios, situat pe fosta stradă a felinarelor roşii din vechea capitală şi

un curator cinstit le oferi broşuri descriptive frumos legate. Străbătură agale podelele lustruite trecând dintr-o cameră în alta şi inspectară cu gravitate tăieturile de spadă din pilonii de susţinere din lemn, făcute, conform explicaţiilor lui Tiger, de samuraii orbiţi de dorinţă şi nerăbdare. Bond întrebă câte dormitoare avusese bordelul, căci lui i se părea că toată clădirea fusese alcătuită dintr-o bucătărie vastă şi mai multe sufragerii.

– Patru dormitoare, răspunse curatorul.

– Cum se poate desfăşura activitatea unui bordel în condiţiile astea? Trebuie să te mişti rapid, de parcă ai fi pe o alee lăturalnică sau între nişte tufe.

– Bondo-san, se plânse Tiger, te rog să te străduieşti să renunţi la veşnica comparaţie dintre felul nostru de viaţă şi al vostru. În vremurile de demult, ăsta era un loc de odihnă şi recreere. Se servea mâncare, se asculta muzică, se spuneau basme vechi. Oamenii scriau *tanka*. Uită-te la inscripţia aceea de pe perete! Ştii ce spune? „Mâine, totul este nou". Probabil că cel care a scris asta avea o minte deosebit de profundă.

– Da, şi după aceea a aruncat pana cât colo, şi-a înşfăcat spada şi a urlat „Când se eliberează camera numărul 4?!" Monument naţional, ce să zic! E la fel ca în statele africane nou înfiinţate unde ţi se spune că uriaşul cazan în care se gătea mâncarea şefului de trib canibal era folosit la fiertul rădăcinilor de ignam pentru copilaşii flămânzi. Toate popoarele încearcă să-şi uite trecutul dubios, în loc să se laude cu el. La urma-urmei, cu toţii ne tragem din Bloody Morgan sau Nell Gwyne. Ucigaşul temut şi târfa vestită fac parte din istoria fiecărui neam. N-are rost să te prefaci că cel mai vechi bordel al vostru e un fel de Stratford-on-Avon!

Tiger izbucni în hohote nestăpânite de râs.

– Bondo-san, comentariile tale referitoare la stilul japonez de viaţă sunt din ce în ce mai ireverenţioase! Vino, e vremea să-ţi limpezeşti mintea în briza purificatoare a mării interioare.

Murasaki Maru era o navă foarte modernă, cu capacitate de trei mii de tone, înzestrată cu tot luxul unui transatlantic. Oamenii îşi luau rămas-bun zgomotos şi fluturau din mâini de parcă ar fi pornit să traverseze

oceanul, nu să facă o călătorie de-o zi străbătând o întindere de apă de dimensiunile unui lac mare. Se aruncau panglici colorate de hârtie ce uneau călătorii cu grupul spectatorilor de pe țărm, care stăteau grupați și purtau pancarte pe care scria pe cine reprezentau – grupuri de oameni de afaceri plecați în excursie, școli, cluburi – o părticică a populației japoneze aflată în continuă mișcare, gata oricând să iasă la picnic, să-și viziteze rudele ori altarele sau doar să admire peisajele țării. Nava se strecura miestuos printre numeroasele insulițe de origine vulcanică. Tiger spuse că în câteva dintre ele existau niște abisuri amețitor de adânci, parcă destinate în mod special sinucigașilor.

Se aflau amândoi în sufrageria de la clasa întâi, mâncând „șunlete" – omlete cu șuncă și bând sake. Tiger avea chef de ținut prelegeri și era hotărât să corecteze ignoranța înăpățânată manifestată de Bond față de cultura japoneză.

– Bondo-san, mă întreb dacă vei ajunge vreodată să apreciezi nuanțele minunatelor *haiku* și *tanka* japoneze, care sunt cele două forme clasice ale versificației noastre. Ai auzit vreodată de Basho, de pildă?

– Nu, răspunse Bond cu interes politicos. Cine este?

– Zău așa! Sunt convins că m-ai considera un ignorant necioplit dacă ți-aș spune că n-am auzit de Shakespeare, Homer, Dante, Cervantes sau Goethe. Și totuși Basho, care a trăit în secolul al XVII-lea, este egalul oricăruia din ei.

– Și ce a scris?

– A fost poet itinerant. Avea un talent deosebit pentru *haiku*, versul de șaptesprezece silabe.

Tiger adoptă o poză contamplativă și intonă:

„În ridichea amară care mă mușcă, simt vântul toamnei".

– Nu-ți spune nimic? Atunci ascultă asta:

„Fluturele își parfumează aripile în mireasma orhideei".

– Nu prinzi frumusețea acestei imagini?

– E destul de vagă în comparație cu Shakespeare.

„În coliba pescarului, ascunși printre creveți uscați, țârâie greierii".

Tiger îl privi plin de speranță.

– Pe asta chiar nu reușesc s-o pricep.

– Nu prinzi vitalitatea delicată a acestui vers? Finețea cu care pătrunde esența umanității, a naturii? Știi ceva, Bondo-san? Fă-mi o favoare, scrie un *haiku* pentru mine. Sunt sigur că pe acela o să-l pricepi. În definitiv, trebuie să ai *o oarecare* educație!

– În principal una clasică, latină și greacă, râse Bond. Știu totul despre Caesar, Balbus și așa mai departe. După ce am terminat școala, eram absolut incapabil să comand un ceai sau o cafea la Roma ori în Atena. Și am mai învățat și ceva trigonometrie, pe care am uitat-o cu totul Dar dă-mi un stilou și o foaie de hârtie și mă voi strădui să mă las lovit de inspirație, dacă-mi ierți expresia nu tocmai adecvată.

Tiger îi dădu ce ceruse, iar Bond rămase tăcut, cu capul în mâini. În sfârșit, după multe tăieturi și reformulări, spuse:

– Ascută, Tiger, ce părere ai de asta? Are la fel de mult sens ca și cea a bătrânului Basho și e mult mai plină de miez!

„Trăiești doar de două ori:
O dată când te naști
Și a doua oară când privești moartea în față".

Tiger bătu ușurel din palme și spuse cu reală încântare:

– Dar e excelent, Bondo-san! Și foarte sincer.

Luă stiloul și foaia de hârtie, desenă câteva ideograme și clătină din cap.

– Nu, în japoneză nu merge. Ai greșit numărul silabelor, dar e o încercare desoebit de onorabilă. Te-ai gândit cumva la misiunea ta? întrebă el privindu-l pătrunzător.

– Poate, răspunse Bond cu indiferență.

– Îți preocupă gândurile?

– Numai din pricina dificultăților de ordin practic, căci am înlăturat principiile morale pe care le implică. Lucrurile fiind așa cum sunt, trebuie să accept că scopul scuză mijloacele.

– Atunci nu ești preocupat de propria ta siguranță?

– Nu în mod deosebit. Am avut de îndeplinit misiuni mai grele decât asta!

– Trebuie să te felicit pentru stoicismul de care dai dovadă. Se pare că nu-ţi preţuieşti viaţa în aceeaşi măsură ca şi majoritatea occidentalilor. Ai poate un motiv anume pentru atitudinea ta? întrebă Tiger privindu-l cu bunătate.

Bond se simţi stînjenit.

– Nu-mi vine în minte nici unul în mod deosebit. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă Tiger! Nu începe iar cu spălarea de creier în stil japonez! Mai bine să cerem încă nişte sake şi să-mi răspunzi la întrebarea de ieri. De ce n-au reacţionat oamenii ăia la nişte lovituri atât de cumplite în vintre? Explicaţia ta ar avea o reală valoare practică pentru mine, în locul vorbăriei ăsteia goale despre poezie.

Tiger comandă sake şi-i spuse râzând:

– Din păcate, eşti prea bătrân ca să mai beneficiezi de învăţătura asta. Ar fi trebuit să ne întâlnim pe când aveai paisprezece ani. Uite cum stau lucrurile. Ştii luptătorii de sumo? Ei sunt cei care au inventat şmecheria, cu multe secole în urmă. Pentru ei este vital să fie imuni la loviturile primite în acea zonă a corpului. Ştii că la bărbaţi testiculele, care până la pubertate au stat în interiorul corpului, sunt eliberate de un anumit muşchi şi coboară între picioare?

– Da.

– Ei bine, luptătorii de sumo sunt selectaţi pentru profesiunea asta în perioada pubertăţii, uneori datorită greutăţii şi forţei deosebite, alteori pentru că provin dintr-o familie de luptători. După un exerciţiu îndelungat, aceştia sunt capabili, printr-un masaj asiduu, să facă testiculele să reintre în corp prin canalul inghinal pe care au coborât iniţial.

– Pe Dumnezeul meu, ce ţi-e şi cu voi, japonezii! exclamă Bond plin de admiraţie. Zău că stăpâniţi nişte şmecherii nemaipomenite! Vrei să spun că oamenii ăia şi le ascund la adăpostul oaselor pelvisului şi ce-o mai fi pe-acolo?

– Cunoştinţele tale de anatomie sunt la fel de vagi ca şi cele despre poezie, însă da, cam aşa se întâmplă.

Înaintea unei lupte, își leagă cât mai strâns acea parte a corpului ca să țină aceste organe vulnerabile în ascunzătoarea lor. După aceea, la baie, le eliberează și le lasă să atârne normal. E mare păcat că pentru tine e prea târziu să mai începi să practici arta aceasta; ți-ai fi abordat misiunea cu mai multă încredere. Experiența m-a învățat că agenții se tem cel mai tare pentru această parte a corpului când ajung la confruntări directe sau când riscă să fie capturați. După cum știi, aceste organe sunt cele mai susceptibile la tortură în scopul extragerii de informații.

– Mie-mi spui! Unii din băieții noștri și le protejează cu un soi de apărătoare când se așteaptă la o confruntare directă. Eu nu am folosit niciodată. Sunt prea incomode!

– Ce fel de apărătoare?

– Jucătorii noștri de cricket o folosesc ca să-și protejeze părțile sensibile când ies să lovească mingea. E un soi de scut ușor din aluminiu, căptușit cu bumbac moale pe interior.

– Îmi pare rău că nu avem nimic de soiul ăsta. În Japonia nu se joacă cricket, ci doar baseball.

– Norocul vostru că n-ați fost ocupați de britanici, comentă Bond. Cricketul e un joc mult mai dificil și necesită o îndemânare mult mai mare.

– Americanii susțin exact contrariul.

– Firește, scopul lor e să vă vândă echipament de baseball.

Sosiră la Beppu, orășelul port de pe insula sudică Kyushu, pe la asfințit. Tiger spuse că era tocmai momentul să admire gheizerele și fumarolele din grădina micului centru de balneoterapie. În orice caz, dimineața nu aveau timp de asta, căci trebuiau să pornească devreme spre Fukuoka, destinația lor finală. Bond simți cum îl străbate un fior la auzul numelui. Se apropia cu repeziciune momentul când va trebui să renunțe la sake și la admirarea peisajelor japoneze.

Cele zece „iaduri" spectaculoase, după cum erau numite de localnici, erau situate deasupra orașului Beppu. Duhoarea de sulf era dezgustătoare și fiecare

cuib clocotitor al fumarolei vulcanice era mai înspăimântător decât cel dinainte. Norcoiul din care ieşeau aburi şi gheizerele aveau culori diferite – roşii, albastre şi portocalii – şi peste tot se vedeau pancarte de avertizare cu craniul şi oasele încrucişate, destinate să ţină vizitatorii la o distanţă sigură. Lângă cel de-al zecelea „iad", o pancartă anunţa în engleză şi japoneză că avea loc câte o erupţie la fiecare douăzeci de minute. Se alăturară unui grup de privitori sub reflectoarele aţintite asupra unui crater mic şi ţuguiat ce se ridica pe o suprafaţă acoperită cu noroi fierbinte şi semănată cu bolovani. Peste exact cinci minute se auzi un huruit puternic de sub pământ şi un jet de noroi cenuşiu ce răspândea aburi denşi ţâşni la o înălţime de şase metri, căzând apoi în zona împrejmuită din jurul fumarolei. Pe când se întorceau să plece, Bond observă o roată mare, vopsită în roşu, înconjurată cu o reţea de sârmă şi încuiată cu mai multe lacăte. Pancartele de avertizare din apropierea ei erau mai numeroase, cu clasica imagine a craniului şi oaselor desenată mai mare şi mai ameninţător. Îl întrebă pe Tiger ce era acolo.

– Se spune că roata aceea controlează ritmul de erupţie al gheizerelor şi că dacă ar fi deschisă în întregime, întreaga zonă ar fi distrusă. Dacă însă valva de evacuare a gheizerelor ar fi închisă, aceste izvoare cu apă fierbinte ar căpăta forţa explozivă a unui vulcan, echivalentă cu o mie de kilograme de TNT. După părerea mea, e doar o prostie destinată să atragă turiştii. Dar e vremea să ne întoarcem în oraş, Bondo-san! Cum este ultima zi pe care o petrecem împreună, în această călătorie, se grăbi el să adauge, am pregătit ceva special. Am comandat prin radio, de pe nava cu care am venit, o cină cu *fugu*!

Bond blestemă pe înfundate. Amintirea ouălor Benedict cu care se delectase cu o seară în urmă era insuportabil de dulce.

– Ce nouă monstruozitate mai e şi asta?

– *Fugu* este peştele-balon japonez. Când se află în apă, arată ca o bufniţă cafenie, dar când e prins se umflă ca un balon acoperit cu ţepi foarte ascuţiţi. Uneori le uscăm pielea, punem lumânări înăuntru şi o folosim pe

post de lampion, dar carnea este absolut delicioasă. E alimentul de bază al luptătorilor sumo, deoarece se presupune că dă foarte multă energie. Peştele ăsta e foarte popular în rândurile sinucigaşilor şi asasinilor, pentru că ficatul lui şi glandele sexuale conţin o otravă ce provoacă moartea instantaneu.

– Exact asta aş fi ales şi eu pentru cină! Cât de prevenitor te-ai dovedit, Tiger!

– Nu te teme, Bondo-san. Datorită periculoaselor proprietăţi ale acestui peşte, fiecare restaurant unde se serveşte *fugu* trebuie să fie deservit de experţi şi e nevoie să primească o licenţă specială de funcţionare de la stat.

Îşi lăsară bagajul la hanul unde Tiger rezervase camere, savurară *o-furo* – o onorabilă baie împreună, într-o piscină miniaturală căptuşită cu plăcuţe ceramice albastre, a cărei apă era foarte fierbinte şi mirosea a sulf şi apoi, total relaxaţi, ieşiră şi o luară pe o stradă ce cobora spre mare.

(Bond se îndrăgostise de-a binelea de obiceiul civilizat, vag roman, al îmbăiatului la japonezi. Oare datorită faptului că îşi spălau corpul *în afara* căzii de baie, în loc să se bălăcească în propriile lor efluvii, îi făcea să miroasă toţi atât de curat? Tiger i-o retezase scurt, spunându-i că occidentalii miros, în cel mai bun caz, a purcel de lapte.)

Deasupra intrării în restaurant era atârnat un peşte-balon gigantic, iar înăuntru, spre marea uşurare a lui Bond, era scaune şi mese occidentale la care şedeau câţiva oameni, mâncând cu concetraţia intensă tipic japoneză. Erau aşteptaţi, iar masa lor fusese pregătită.

– Ei bine, Tiger, spuse Bond după ce se aşezară, te anunţ că nu am de gând să comit o onorabilă sinucidere fără să înghit măcar cinci sticle de sake înainte.

O chelneriţă aferată le aduse toate cele cinci butelci de sake cerute. Bond dădu pe gât pahar după pahar, până se simţi satisfăcut.

– Acum poţi să spui să ni se aducă blestematul ăla de peşte-balon, spuse el răstit, iar dacă mă omoară să ştii că-i va face un mare serviciu prietenului nostru, bunul doctor care locuieşte în castel.

Li se aduse, cu multă ceremonie, o foarte frumoasă farfurie de porțelan alb, de mărimea unei roți de bicicletă. Pe ea erau aranjate, alcătuind modelul unei flori uriașe, felii subțiri, aproape transparente, de carne albă de pește. Bond urmă exemplul lui Tiger și atacă mâncarea cu bețișoarele. Era mândru că ajunsese la stadiul centurii negre în folosirea acestor instrumente, după ce reușise să mănânce cu ele un ou ținut foarte puțin timp în ulei încălzit.

Peștele nu avea gust de nimic, nici măcar de pește, dar era așezat foarte frumos pe platou, așa că se pierdu în nenumărate complimente, pentru că Tiger, care mânca cu poftă nespusă bucată după bucată, aștepta în mod evident asta de la el. Urmară câteva feluri secundare, fiecare conținând alte porțiuni ale peștelui și li se mai aduse sake. De această dată, în băutură se adăugaseră înotătoare crude de *fugu*.

Bond se sprijini de spătarul scaunului și aprinse o țigară.

– Ei bine, Tiger, am ajuns aproape la sfârșitul stagiului meu de instruire. Spui că mâine va trebui să zbor din cuib. Câte puncte am obținut din maximumul de o sută?

– Te-ai descurcat bine, Bond-san, îi răspunse japonezul cu o expresie imposibil de deslușit. Cu excepția înclinației de a face glume occidentale pe seama obiceiurilor orientale. Din fericire, eu sunt înzestrat cu multă răbdare și trebuie să recunosc că compania ta mi-a făcut mare plăcere, procurându-mi chiar și o anumită doză de amuzament. Îți acord un punctaj de șaptezeci și cinci din o sută posibile.

Pe când se ridicau să plece, un bărbat se frecă de Bond în drum spre ieșire. Era un ins scund și îndesat, cu gura acoperită de o mască albă și cu o pălărie urâtă din piele neagră pe cap. Bărbatul din tren!

Măi, măi! își zise Bond. Dacă apare și la Fukuoka, pun mâna pe el. Dacă nu, va trebui să-l înregistrez, cu șovăiala adecvată, la departamentul coincidențelor ciudate. Oricum, asta înseamnă zero puncte pentru Tiger la capitolul spirit de observație!

PARTEA A DOUA

„... decât să soseşti."

CAPITOLUL 12

Întâlnire în Samara[1]

La ora şase dimineaţa, veni după ei o maşină trimisă de prefectul poliţiei din Fukuoka. Pe locurile din faţă stăteau doi caporali de poliţie. O luară spre nord, pe şoseaua de coastă, cu o viteză destul de mare. După o vreme, Bond zise:

– Tiger, suntem urmăriţi. Nu-mi pasă ce-o să spui. Tipul care mi-a furat portmoneul era aseară în restaurantul *fugu*, iar acum e la vreun kilometru în urma noastră, pe o motocicletă. Dacă n-am dreptate, îmi înghit pălăria! Fii băiat de treabă şi spune-i şoferului s-o ia pe un drum lateral. Aşteptăm să treacă şi-apoi punem mâna pe el. Am un miros foarte ascuţit în chestiile astea, aşa că îţi cer să faci ce-ţi spun.

Tiger mormăi ceva neinteligibil, se uită în urmă, apoi îi dădu câteva instrucţiuni rapide şoferului. Acesta răspunse cu un *Hai!* însufleţit, iar camaradul lui deschise tocul armei automate M-14 pe care o ţinea alături. Tiger îşi îndoi şi dezdoi de câteva ori la rând degetele puternice.

Ajunseră la un drumeag de ţară ce se deschidea la stânga şi se pierdea într-un desiş. Şoferul luă curba ca un profesionist şi opri într-un loc unde să nu fie zăriţi de pe şosea. Opri motoarele şi rămaseră toţi patru ascultând atenţi. Huruitul motocicletei se apropie, apoi

[1] Aluzie la un basm arab a cărui morală e că nu te poţi ascunde de moarte, pentru că te va găsi întotdeauna atunci când va veni vremea. (n. tr.)

începu să se îndepărteze. Şoferul ţâşni ca din puşcă pe şosea şi porni în urmărirea ei. Tiger mai dădu un şir de instrucţiuni răstite.

– I-am spus că încerce să-l avertizeze cu sirena să se oprească, dar dacă nu vrea, să-l împingă cu maşina în şanţ.

– Ei bine, mă bucur că îi dai o şansă, spuse Bond care începea să aibă remuşcări. S-ar putea totuşi să mă înşel şi să fie doar un agent de vânzări al companiei Fuller care vinde mături şi perii din uşă în uşă.

Străbăteau şoseaua sinuoasă cu o viteză de o sută treizeci de kilometri la oră, aşa că văzură în scurt timp norul de praf stârnit de motocicletă, apoi motocicleta încăşi. Individul era aplecat peste ghidon şi conducea ca urmărit de diavol.

Şoferul spuse ceva, iar Tiger îi traduse.

– Spune că e o Honda de 500 cc, cu care poate scăpa cu uşurinţă de noi. Dar chiar şi infractorii japonezi sunt indivizi cu oarecare disciplină, aşa că va prefera probabil să se supună somaţiei sonore a sirenei.

Sirena începu să şuiere, apoi să urle. Masca cea albă luci în bătaia soarelui când bărbatul aruncă o privire scurtă peste umăr. Motociclistul frână cu intenţia să se oprească şi băgă mâna dreaptă în buzunarul jachetei. Bond ţinea mâna pe clanţa portierei.

– Ai grijă, Tiger, e înarmat! strigă el şi, când maşina ajunse în dreptul lui, sări afară şi se izbi de individ, răsturnându-l cu tot cu motocicletă. Caporalul de lângă şofer plonjă peste el şi cele două trupuri se rostogoliră în şanţ. Caporalul se ridică aproape imediat, ţinând în mână un cuţit plin de sânge, pe care-l aruncă în lături. Se aplecă deasupra celui căzut, îi descheie haina şi cămaşa şi clătină din cap. Tiger îi strigă ceva şi poliţistul începu să-l izbească pe bărbat cu toată puterea, când peste un obraz, când peste celălalt. Masca albă zbură cât colo şi Bond recunoscu pe dată rictusul rânjit al morţii.

– Opreşte-l, Tiger! Omul ăla e mort.

Tiger coborî în şanț. Luă de pe jos cuțitul caporalului, se aplecă şi sfâşie mâneca mortului până la umăr, apoi se uită atent şi-l chemă pe Bond. Pe îndoitura brațului se vedea tatuată o ideogramă neagră.

– Ai avut dreptate, Bondo-san. E un dragon negru.

Apoi se ridică în picioare şi scuipă cuvântul cu fața contorsionată:

– *Shimata*!

Cei doi polițişti stăteau deoparte, cu un aer de nedumerire politicoasă. Tiger le dădu câteva ordine scurte. Aceştia scotociră îmbrăcămintea mortului dând la iveală o serie de obiecte obişnuite, inclusiv portmoneul lui Bond cu cei cinci mii de yeni neatinşi şi un jurnal ieftin. I le dădură pe toate lui Tiger, apoi înşfăcară cadavrul şi-l îndesară fără prea multă ceremonie în portbagajul maşinii. După aceea ascunseră motocicleta în tufe, se scuturară cu toții de praf şi porniră la drum.

După câteva momente, Tiger spuse gânditor:

– E incredibil! Oamenii ăştia m-au urmărit în permanență, încă de la Tokio.

Deschise jurnalul şi începu să-l citească.

– Da, sunt notate aici toate mişcările mele din săptămâna trecută şi toate locurile unde am oprit pe parcursul călătoriei. Tu eşti descris doar ca *gaijin*, dar ar fi putut să-ți transmită telefonic semnalmentele. Ce situație neplăcută, Bondo-san! Te rog să primeşti scuzele mele cele mai umile! S-ar putea ca ei să fie deja cu ochii pe tine, aşa că intenționez să te absolv de misiunea încredințată. E întregime vina mea, pentru că am fost neglijent. Nu i-am luat destul de în serios pe oamenii ăştia. Trebuie să telefonez la Tokio imediat ce sosim la Fukuoka. Cel puțin ai văzut cu ochii tăi ce măsuri ia doctorul Shatterhand pentru a se proteja. Sunt convins că individul ăsta ascunde mai multe decât se pot observa la prima vedere. La un anumit moment al vieții lui, a fost cu siguranță un agent secret cu mare experiență. Pentru că mi-a descoperit identitatea, care este secret de stat; pentru că a recunoscut în mine dușmanul lui cel mai mare; pentru că a luat măsurile necesare ca

să-şi asigure intimitatea. Ăsta e ori un mare nebun, ori un mare criminal. Eşti de acord cu mine, Bondo-san?

– Cam aşa pare. Zău că devin din ce în ce mai nerăbdător să dau cu ochii de tipul ăsta. Şi nu-ţi face griji în privinţa misiunii. Probabil că întâmplarea de-acum a fost exact impulsul care să mă pună în mişcare.

Sediul departamentului local pentru insula Kyushu al Sosaka, divizia de investigaţii criminale, se afla chiar la capătul străzii principale din Fukuoka. Era o clădire cu aspect sever, îmbrăcată în cărămidă gălbuie într-un stil ce amintea de cel german. Tiger îi confirmă că acolo fusese sediul Kempeitai, Gestapoul japonez, înainte de război şi în timpul lui. Tiger fu primit cu mare pompă. Biroul şefului diviziei era mic şi înghesuit. Lui Bond îi păru că însuşi inspectorul şef Ando arăta ca un salariat oarecare, cu toate că avea o ţinută militărească, iar ochii ascunşi de ochelarii cu rame groase îi erau iuţi şi cruzi. Englezul stătu şi fumă răbdător în timpul desfăşurării unei discuţii lungi şi animate. La un moment dat, fu scoasă dintr-un fişet şi întinsă pe masa de o fotografie foarte mare, luată din avion ce înfăţişa Castelul Morţii şi terenul aferent. Ando îi fixă colţurile cu scrumiere şi alte obiecte grele, iar Tiger îl invită să se apropie cu un respect pe care nu-l manifestase faţă de inspectorul şef. Bond îşi spuse că Tiger acumulase o mare ON faţă de el, respectiv că pierduse multă cinste a obrazului în faţa lui din pricina afacerii cu dragonul negru.

– Te rog să examinezi această imagine, Bondo-san. Inspectorul şef spune că o abordare clandestină dinspre uscat a devenit foarte dificilă acum. Sinucigaşii îi plătesc pe localnici ca să-i conducă prin mlaştinile astea, iar în zidurile care înconjoară proprietatea există nişte deschizături care sunt schimbate constant şi ţinute deschise pentru cei ce vor să-şi ia viaţa. De fiecare dată cînd inspectorul şef postează un paznic în faţa uneia dintre ele, gărzile castelului îi anunţă pe ţărani de existenţa alteia. Spune că a ajuns la capătul puterilor. Săptămâna trecută au fost aduse la morgă douăzeci de

cadavre, iar el se gândeşte din ce în ce mai serios să-şi dea demisia.

– Fireşte, spuse Bond. Şi după aceea probabil o onorabilă otrăvire cu *fugu*. Hai să aruncăm o privire.

La vederea fotografiei, simți că-i sare inima din piept. Ar fi putut la fel de bine să încerce să dărâme castelul Windsor cu o singură mână! Proprietatea acoperea întreaga întindere a unui mic promontoriu ce țâşnea în mare dintr-o coastă stâncoasă, iar stâncile înalte de şaizeci de metri ce îl înconjurau fuseseră dublate cu lespezi enorme de piatră până jos, la linia apei, pentru a forma un zid imposibil de escaladat ce urca uşor înclinat până la ambrazuri şi la turnurile de pază ridicate la distanțe neregulate. Din vârful acestui zid părea să fie o distanță de cam trei metri până jos în parcul cu arbori şi arbuşti deşi, câteva pâraie sinuoase şi un lac cu o insuliță în mijloc. În partea din spate se ridica maiestuos castelul, protejat de un zid mai scund decât cel dinspre mare. Prin acesta reuşeau sinucigaşii să intre în parc. Castelul era o clădire enormă cu cinci etaje construită în stilul tradițional japonez, cu acoperişuri foarte înclinate de țiglă glazurată. Etajul de sus era decorat cu sculpturi ornamentale ce înfățişau delfini, balcoane micuțe, turnulețe izolate şi foişoare, astfel încât întregul edificiu despre care Tiger îi spuse că era vopsit în negru, cu ornamentele aurii, părea o încercare strălucită de a crea mediul perfect pentru Dracula. Bond luă o lupă mare şi studie amănunțit planul, centimetru cu centimetru, dar nu descoperi nimic deosebit, nici un punct vulnerabil. Lăsă jos lupa şi spuse descurajat:

– Ăsta nu-i castel, ci fortăreață! Cum aş putea să pătrund în locul ăsta blestemat?

– Inspectorul şef întreabă dacă eşti bun înotător. Am luat cu mine un echipament complet de la centrul *ninjutsu*. Zidul dinspre mare n-ar trebui să-ți pună nici o problemă.

– Pot înota destul de bine, dar cum ajung la baza zidului? Şi de unde pornesc?

– Inspectorul şef spune că există o insulă ama, numită Kuro, la o distanță de numai un kilometru în largul mării.

– Ce e o insulă ama?

– Insulele ama există în locuri diferite din jurul Japoniei. Din câte ştiu eu, sunt vreo cincizeci. Ama sunt triburile ale căror fete se scufundă ca să adune cochilii de *awabi* – ăstea sunt ghiocii care se găsesc în apele noastre, considerați obiecte decorative de mare valoare. Uneori se scufundă şi după scoici cu perle. Înoată goale şi unele dintre ele sunt foarte frumoase. Atâta doar că sunt o comunitate foarte închisă, aşa că prezența vizitatorilor pe insulă nu este deloc încurajată. Îşi au propria cultură primitivă şi propriile obiceiuri; bănuiesc că ar putea fi comparați cu țiganii. Se căsătoresc rareori în afara tribului şi asta îi face să fie o rasă atât de aparte.

– Sună foarte interesant, dar cum voi putea să-mi stabilesc baza pe insula Kuro? S-ar putea să fiu nevoit să aştept o zi cu vreme bună.

Tiger îi spuse ceva inspectorului şef, al cărui răspuns dură destul de mult.

– *Ah, so desu ka*, spuse Tiger cu interes şi entuziasm, apoi se întoarse către Bond. Se pare că inspectorul şef e rudă îndepărtată cu o familie de pe insulă, una foarte interesantă. E alcătuită din tată, mamă şi fiică. Pe fată o cheamă Kissy Suzuki, am auzit de ea. Pe când avea optsprezece ani, a devenit faimoasă în toată Japonia fiindcă a fost invitată să facă un film la Hollywood. Cei de-acolo căutau o scufundătoare japoneză deosebit de frumoasă şi cineva le-a spus despre ea. A făcut filmul, dar nu i-a plăcut deloc la Hollywood şi a tânjit tot timpul după tribul ei. Ar fi putut să facă avere, dar s-a întors pe insula asta obscură. Presa a făcut o mulțime de valuri atunci, dar toți au fost de părere că s-a purtat cât se poate de onorabil. Au botezat-o „Garbo a Japoniei". Dar Kissy are acum douăzeci şi trei de ani, iar lumea a uitat-o. Inspectorul şef spune că ar putea aranja să locuieşti la această familie, care are nişte obligații față de

el. Mai spune că au o casă simplă, dar confortabilă mulțumită banilor câștigați de fiică în America. Celelalte case de pe insulă sunt doar niște colibe de pescari.

– Dar restul comunității n-o să fie ostil prezenței mele?

– Nu. Oamenii acelei insule practică religia shinto. Inspectorul şef va discuta cu preotul şi totul va fi în ordine.

– Bine. Aşadar stau pe insulă şi într-o noapte înot până la zid. Cum îl voi escalada?

– Vei avea echipamentul *ninja*. E aici. Ai văzut cum se foloseşte, aşa că îl vei folosi şi tu. E foarte simplu.

– După cum a demonstrat tânărul care a căzut în şanțul cu apă. După aceea ce fac?

– Te ascunzi undeva şi aştepți o ocazie ca să-l poți omorî. Cum o vei face, e treaba ta. După cum ți-am spus, iese din castel echipat cu o armură, iar un om în armură e foarte vulnerabil. Nu trebuie decât să-l trânteşti la pământ, după aceea îl poți strangula cu lanțul *ninja* pe care-l vei purta la brâu. Dacă e şi soția lui cu el, o strangulezi şi pe ea. Sunt convins că e implicată până peste cap în afacerea asta, şi-apoi e mult prea urâtă ca să fie lăsată vie. După aceea urci înapoi zidul şi înoți până la insula Kuro. De acolo vei fi luat de o ambarcațiune a poliției, care va sosi în scurt timp pe insulă. Veştile despre moartea doctorului se vor răspândi cu repeziciune.

– Ei bine, totul pare destul de simplu, spuse Bond cu îndoială. Dar ce mă fac cu gărzile care mişună peste tot?

– Trebuie să te fereşti de ele. După cum ai văzut, parcul e plin de locuri unde te poți ascunde.

– Mulțumesc foarte mult! Într-unul din tufişurile alea otrăvitoare sau în vârful unui copac! Nu vreau să mă trezesc orb sau nebun.

– Îmbrăcămintea *ninja* îți va oferi protecție completă. Vei avea o ținută neagră pentru noapte şi una de camuflaj pentru zi. Vei arunca peste zid tot acest echipament, în punga de plastic în care îți va fi furnizată.

– Dragul meu Tiger, te-ai gîndit la toate! Dar zău că aş prefera să am şi un pistol mititel.

– Asta ar fi nebunie curată, Bondo-san. Ştii foarte bine că e esenţial ca totul să se desfăşoare în liniştе deplină. Ţi-ar fi foarte greu să înoţi cărând un amortizor de sunet, iar viteza glonţului ar fi mult redusă din pricina lui, aşa că s-ar putea să nu pătrundă prin armură. Nu, prietene, foloseşte *ninjutsu*, e singura cale.

– Of, bine, acceptă Bond resemnat. Acum haide să vedem cum arată tipul ăsta. Nu are cumva inspectorul şef vreo fotografie de-a lui?

Fotografia fusese luată de la mare distanţă, cu un aparat dotat cu lentilă de conversie şi înfăţişa o siluetă uriaşă îmbrăcată în armură de zale medievală completă şi coiful zimţat al războinicilor japonezi. Un scut de metal îi proteja zona vintrelor. Din talie îi atârna o sabie de samurai cu lamă lată, dar nu se vedea nici o altă armă.

– Nu pare chiar atât de ridicol pe cât ar trebui. Probabil din cauza fundalului în stil Dracula. Dar nu are una în care să-i văd faţa? Poate că privit de aproape arată ceva mai nebun.

Ando scoase de la sfârşitul dosarului o copie mărită a pozei de pe paşaportul doctorul Guntram Shatterhand şi i-o întinse.

Bond o luă nonşalant dar când o privi, simţi că încremeneşte. Dumnezeule atotputernic! exclamă în sinea lui. Dumnezeule atotputernic! Da! Nu era nici cea mai mică umbră de îndoială! Îşi lăsase să crească o mustaţă stufoasă, cu colţurile lăsate în jos; îşi reparase nasul de sifilitic; printre incisivii frontali de sus licărea un dinte îmbrăcat în aur, dar nu putea să se înşele! Îşi ridică privirea şi întrebă scurt:

– Nu are cumva şi una a femeii?

Uimit de expresia de ură atent controlată ce se întipărise pe faţa englezului şi de paloarea ce răzbătea pe sub vopseaua de coajă de nucă, inspectorul şef se înclină şi răsfoi dosarul.

Da, iat-o şi pe ea, cățeaua cu față lătăreață şi urâtă de gardian de închisoare, cu ochi cretini şi părul rar pieptănat peste cap!

Bond ținea fotografiile în mână fără să le privească, gândind concentrat. Ernst Stavro Blofeld. Irma Blunt. Aşadar aici veniseră să se ascundă! Şi lanțul lung şi puternic al sorții îi adusese pe amândoi la el! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai ei! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai el! În acest colțişor retras al Japoniei, la distanță de o cursă scurtă cu taxiul de locul unde se afla. Oare nu-l simțeau că se apropie? Dar poate că spionul cel mort îi aflase printr-o întâmplare numele şi li-l spusese? Puțin probabil. Puterea şi prestigiul lui Tiger îi protejaseră identitatea, iar cuvântul de ordine al hanurilor japoneze e intimitate şi discreție. Nu ştiau oare că dușmanul lor e pe drum, că soarte aranjase această întâlnire în Samara? Bond îşi ridică ochii de pe fotografii şi îi privi pe ceilalți doi cu o stăpânire de gheață. De-acum totul devenea o chestiune personală. Nu avea nici o legătură cu Tiger ori Japonia, nici chiat cu MAGIC 44. Era o vrajbă veche.

– Tiger, spuse el relaxat, ai putea să-l întrebi pe inspectorul şef ce au făcut detectivii lui cu agentul acela din Dragonul Negru? Şi cu obiectele lui personale? Aş dori în mod deosebit să aflu dacă a transmis prin telefon sau telegraf descrierea mea sau scopul venirii mele pe insulă.

În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată, încărcată de electricitate. Tiger examină chipul prietenului său cu interes pătrunzător înainte de a traduce inspectorului şef întrebarea.

Acesta ridică repectorul unui telefon demodat, cu furcă dublă. Rosti ceva în el şi, după obieiul japonez, suflă puternic în microfon ca să se elibereze linia şi-apoi vorbi din nou, de data asta mai pe larg. În timpul convorbirii repetă de câteva ori *„Ah, so desu ka!"*, apoi puse receptorul în furcă. După ce termină de vorbit, Tiger se întoarse spre Bond scrutându-l cu aceeaşi privire pătrunzătoare.

– Individul e localnic. Are dosar la poliție. Din fericire a avut parte de o educație sumară, așa că e cunoscut drept un bătăuș prostănac. Pe prima pagină și-a notat misiunea pe care o avea de îndeplinit, care consta doar din urmărirea mea până la destinație, după care trebuia să raporteze totul stăpânului său. Pare puțin probabil să i se fi pus la dispoziție fonduri pentru modalități de comunicare costisitoare. Dar ce s-a întâmplat, Bondo-san? Îi cunoști cumva pe oamenii aceștia?

James Bond râse. Era un râs care zgâria auzul; chiar și pentru el însuși sunase aspru și fals în începerea micuță. Se hotărî într-o clipă să păstreze pentru sine informațiile. Dacă dezvăluia identitatea doctorului Shatterhand, cazul ar fi trecut pe canalele oficiale. Serviciile Secrete japoneze și CIA ar fi năvălit în Fukuoka, Blofeld și Irma Bunt ar fi fost arestați, iar lui James Bond i s-ar fi suflat prada de sub nas. Și n-ar mai fi avut loc nici o răzbunare.

– Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Atâta doar că am ceva cunoștințe despre descifrarea fizionomiilor. Când am văzut fața omului ăluia, a fost ca și cum mi-ar fi călcat cineva pe mormânt. Am avut sentimentul că misiunea aceasta va fi decisivă pentru unul sau pentru celălalt dintre noi, fie că voi reuși sau nu. Oricum, nu va fi remiză. Dar deocamdată am câteva întrebări suplimentare cu care trebuie să vă necăjesc pe tine și pe inspectorul șef. Sunt chestiuni mărunte, de detaliu, dar vreau să-mi iau absolut toate măsurile de prevedere înainte să pornesc.

Tiger părui ușurat. Cruzimea animalică de pe chipul lui Bond era atât de diferită de chipul stoic și ironic al lui Bondo-san, cel pentru care ajunsese să simtă o afecțiune atât de puternică!

– Cu plăcere, prietene. Sunt mulțumit de străduința cu care te asiguri că totul este pus la punct înainte de a porni. Mă vei ierta dacă-ți citez un vechi proverb japonez. Sună așa: „Un număr rezonabil de purici e benefic pentru un câine; altfel, câinele poate uita că e câine".

– Simpatic băiat, bătrînul Basho! zise Bond.

Capitolul 13

Kissy Suzuki

James Bond îşi petrecu restul dimineţii mişcându-se ca un automat. În timp ce proba echipamentul *ninja* şi urmărea cum fiecare obiect este împachetat cu atenţie în recipiente de plastic, mintea îi era absorbită în întregime de imaginea duşmanului său – acel Blofeld, gangsterul care fondase SPECTRE – Organizaţia executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare şi extorcare – omul căutat de poliţiile tuturor ţărilor din NATO, cel care o omorâse cu aproape nouă luni în urmă pe Tracy, soţia lui pentru mai puţin de o zi. În răstimpul celor nouă luni, acel geniu malefic inventase o altă modalitate de a colecţiona moarte – după cum se exprimase Tiger. Acoperirea furnizată de identitatea doctorului evleţian Shatterhand, botanist bogat, era probabil una din multele pe care şi le construise cu înţelepciune de-a lungul anilor. Nici nu-i fusese prea greu – câteva plante foarte rare dăruite unor grădini botanice celebre, finanţarea câtorva expediţii, toate susţinute de gândul constant că într-o bună zi se va retrage din afaceri ca să-şi „cultive grădina". Şi ce mai grădină! Una care să fie o adevărată hârtie de muşte mortală pentru oameni, o sticluţă cu otravă pentru cei care doreau să moară. Situată, desigur, în Japonia, ţara cu cea mai mare rată a sinuciderilor din întreaga lume, cu o sete de nepotolit pentru lucruri bizare, crude şi înspăimântătoare! Pesemne că Blofeld îşi pierduse minţile, dar era o nebunie monstruoasă, calculată, distorsionarea unei minţi ce fusese cu adevărat genială. Întregul

concept diabolic era dus la îndeplinire la scara măreață în care își desfășura deobicei acțiunile – scara lui Caligula, Nero, Hitler sau a oricărui alt inamic al umanității. Viteza de execuție îți tăia respirația, cheltuielile se cifrau la sume fabuloase, planificarea meticuloasă – inclusiv ideea folosirii societății Dragonul Negru, iar acoperirea impecabilă, asemeni celei furnizate de Clinica Piz Gloria la a cărei distrugere dăduse și Bond o mână de ajutor, cu mai puțin de un an în urmă. Iar acum cei doi dușmani se întâlneau din nou față în față, însă de data aceasta David era pornit să-și ucidă Goliatul – nu din datorie, ci dintr-o vrajbă sângeroasă. Și cu ce arme? Doar cu mâinile goale, un briceag cu lama de șase centimetri și un lanț subțire de oțel. Ei bine, folosise și înainte arme similare și îi fuseseră de ajutor, iar factorul surpriză va avea un rol hotărâtor. Adăugă echipamentului o pereche de labe negre din cauciuc pentru înotat, o cantitate mică de carne uscată, tablete de benzedrină și un recipient de plastic pentru apă. Apoi anunță că este gata.

Străbătură cu mașina strada principală coborând în port, unde barca cu motor a poliției îi aștepta la debarcader. Imediat ce urcară la bord, ambarcațiunea porni și traversă frumosul golf cu o viteză de douăzeci de noduri, ocolind apoi capul Genkai și ieșind în larg. Tiger scoase sandvișuri și o butelcă cu sake și își luară prânzul admirând coastele zimțate, mărginite de plaje și petice de verdeață. Tiger îi arătă cu mâna o movilită ce se profila la orizont.

– Acolo e insula Kuro. Înveselește-te, Bondo-san! Pari preocupat. Gândește-te la toate fetele alea frumoase, goale-pușcă, alături de care vei înota curând! Și la Greta Garbo a Japoniei, cu care îți vei petrece nopțile!

– Și la rechinii care s-au adunat deja când au aflat că voi înota până la castel!

– Dacă nu-i mănâncă pe cei din tribul ama, de ce ar mușca dintr-un englez cu carne atoasă și tare? Privește cei doi vulturi pescari care înoată în cercuri

deasupra noastră! Sunt un augur excelent. Dacă ar fi fost numai unul singur, soarta ți s-ar fi arătat mai puțin propice. Patru ar fi prevestit un dezastru, pentru că la noi patru are aceeași semnificație cu treisprezece la voi – cel mai rău număr din toate. Dar, Bondo-san, nu te amuză gândul că balaurul acela prostănac picotește netulburat în castelul lui, în timp ce Sfântul Gheorghe se apropie în tăcere de el, străbătând valurile până la vizuina lui? Situația asta ar putea fi un subiect excelent pentru o stampă.

– Ai un simț al umorului foarte ciudat, Tiger.

– E doar diferit de al tău. În majoritatea anecdotelor noastre apar dezastrul sau moartea. Eu nu sunt un povestitor profesionist, dar îți voi spune anectoda mea preferată. E vorba despre o fată care ajunge la un pod pentru folosirea căruia se plătește taxă. Îi aruncă paznicul o monedă de un sen, care are valoare foarte mică și își continuă drumul. Paznicul strigă după ea: „Hei! Știi că taxa pentru traversarea podului este de doi seni!" Fata îi răspunde: „Dar nu am de gând să traversez podul, ci doar să ajung la jumătatea lui și apoi să mă arunc în râu".

Tiger hohoti cu poftă. Bond zâmbi politicos.

– Trebuie s-o țin minte și să le-o spun celor de la Londra. Or să se strice de râs auzind-o.

Movilița de la orizont devenea din ce în ce mai mare, până se arătă la dimensiunile reale – o insulă vulcanică, cu circumferința de aproximativ zece kilometri, cu stânci foarte abrupte și un mic port în partea nordică. În direcția opusă se vedea uscatul, cu mica peninsulă a doctorului Shatterhand ce înainta în mare și zidul uriaș de fortăreață udat la bază de valurile care se spărgeau de el. Deasupra zidului se zăreau vârfurile copacilor și, mai departe, profilate la orizont, ultimul etaj și acoperișul castelului. Clădirea impresionantă îi aminti vag lui Bond de fotografiile închisorii Alcatraz făcute de la nivelul mării. Gândul la distanța de un kilometru pe care o va parcurge înotând în timpul nopții și la zidul pe care-l avea de escaladat ca un păianjen

negru îl făcu să se cutremure uşor. Îl alungă din minte şi îşi concentră atenţia asupra insulei Kuro.

Părea alcătuită din rocă vulcanică neagră, dar era acoperită de vegetaţie bogată până în vârf, unde pe o stâncă mică se vedea un soi de far din piatră. După ce ocoliră porţiunea de uscat ce alcătuia unul din braţele golfului, dădură cu ochii de un sătuc mic şi înghesuit şi de un ponton. În largul mării se vedeau vreo treizeci de bărci de pescuit. Copii goi se jucau printre bolovanii netezi şi negri semănaţi de-a lungul ţărmului ca nişte hipopotami adormiţi, pe care erau întinse la uscat plase verzi de pescuit. Era o imagine frumoasă şi delicată, cu o atmosferă uşor ireală de basm, pe care o poţi întâlni în comunităţile mici de pescari de pe tot cuprinsul lumii. Bond simţi imediat că locul acela îi devine drag, ca şi cum ar fi sosit la o destinaţie unde era aşteptat de multă vreme şi unde avea să fie întâmpinat cu căldură şi prietenie.

Un grup de săteni, bărbaţi vârstnici, gravi, cu trupuri noduroase şi expresia serioasă pe care o adoptă oamenii simpli în ocazii importante, conduşi de preotul shinto, se adunase pe ponton ca să-i întâmpine. Preotul era înveşmântat în hainele de ceremonie – un chimono negru cu roşu cu mâneci foarte largi şi lungi, un soi de fustă turcoaz croită în clini largi pe dedesubt şi tichia tradiţională neagră, lucioasă, de forma unui con retezat. Omul emana o demnitate simplă şi o stăpânire de sine deosebită, era de vârstă mijlocie şi avea faţă rotundă, ochelari rotunzi şi o gură severă cu buze subţiri. Ochii şireţi îi cântăriră unul câte unul în timp ce coborau pe ţărm, dar se opriră cel mai mult asupra lui Bond. Inspectorul şef Ando fu întâmpinat cu prietenie şi respect. Bond reflectă în mod cu totul ireverenţios că insula se afla sub jurisdicţia lui şi el era cel care aproba eliberarea permiselor de pescuit, dar trebui să admită că deferenţa plecăciunilor nu era exagerată şi că avea noroc să se afle sub protecţia lui. După schimbul de saluturi porniră să urce un drumeag pietruit până la casa preotului, o clădire modestă

şi uzată de vreme ridicată din piatră şi lemn adus de ape. Intrară şi se aşezată în arc de cerc, faţă în faţă cu preotul, pe podeaua imaculată. Inspectorul şef ţinu un discurs lung punctat de exclamaţii serioase *Hai!* şi *Ah, so desu ka!* de către preot, ai cărui ochi gânditori se opreau din când în când asupra lui Bond. Când sfârşi, preotul îşi ţinu şi el discursul, pe care Ando şi Tiger îl ascultară cu mare deferenţă. Urmă apoi replica lui Tiger, după care întreaga chestiune se încheie – cu excepţia inevitabilului ceai.

Bond îl întrebă pe Tiger cum fusese explicată prezenţa şi misiunea lui. Acesta îi răspunse că n-ar fi avut nici un rost să-l mintă pe preot, care era un om cu minte ageră şi subtilă, aşa că i se spusese adevărul aproape în întregime. Preotul îşi exprimase regretul pentru măsurile extreme la care erau obligaţi să recurgă, dar se arătă de-acord că domeniul ce se întindea de cealaltă parte a mării era un loc malefic, iar proprietarul lui se afla în slujba diavolului. În atare condiţii, binecuvânta proiectul lor şi-i acorda lui James Bond permisiunea să locuiască pe insulă în perioada minimă de timp necesară pentru îndeplinirea misiunii.

Preotul va invita familia Suzuki să-l întâmpine în mod onorabil, iar bătrânilor satului li se va spune că Bond e un faimos antrolopog *gaijin* venit să studieze modul de viaţă al triburilor ama. În consecinţă, englezul trebuia să-l studieze, iar preotul îl ruga că o facă într-o manieră sinceră.

– Asta înseamnă, îi explică Tiger cu un rânjet răutăcios, că nu trebuie să te culci cu localnicele.

Seara se întoarseră pe ponton. Marea avea culoarea ardeziei şi era calmă. Micile bărci, decorate cu steguleţe colorate ce anunţau că ziua de pescuit fusese foarte rodnică, se apropiau de ţărm. Întreaga populaţie a insulei, probabil vreo două sute de suflete, se aliniase pe plajă pentru a saluta eroinele zilei. Cei mai vârstnici purtau în mâini şaluri şi pături grijuliu împăturite, în care fetele se înfăşurau ca să se încălzească în drumul spre casă unde, îi spusese Tiger, aveau să facă

băi fierbinți pentru a-şi restabili circulația sângelui şi a-şi curăța pielea de sare. Seara la opt vor dormi deja, mai spusese el, căci în zori ieşeau din nou pe mare.

– Va trebui să-ți modifici programul, Bondo-san, zise el plin de înțelegere. Şi modul de viață. Cei din tribul ama trăiesc foarte frugal, foarte ieftin, căci veniturile lor sunt mici – nu mai mari decât prețul căpătat pe lacrimile unei vrăbii, după cum obişnuim noi să spunem. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii foarte politicos cu părinții, mai ales cu tații! Cât despre Kissy...

Propoziția pluti în aer, neterminată.

Mâini îndatoritoare se întindeau spre fiecare ambarcațiune şi o trăgeau cu strigăte vesele pe pietrişul negru de pe țărm. Albii mari din lemn fură ridicate din ele şi duse spre capătul opus la plajei, unde se vedea un soi de piață improvizată şi unde, după spusele lui Tiger, *awabi* erau verificate şi li se stabilea prețul. Între timp, grupul chicotitor de fete vesele rămăsese în apa puțin adâncă din apropierea țărmului, aruncând priviri furişe spre cei trei străini de pe ponton.

Lui Bond i se păturâ toate atrăgătoare şi vesele în lumina dulce a serii – sânii lor mici şi mândri, fesele lucioase cu muşchii frumos evidențiați între care se strecura fâşia subțire de material ce susținea triunghiul negru de bumbac din față, cureaua rezistentă din jurul taliei cu şirul ei de greutăți ovale prin care era trecută o tijă de oțel bine ascuțită, pânza albă cu care-şi prinseseră părul încâlcit, ochii râzători şi buzele ce fremătau mulțumite de norocul avut peste zi. În momentul acela, Bond simți că aşa trebuie să arate lumea adevărată, viața adevărată şi se simți ruşinat de înfățişarea lui de orăşean, ca şi de planurile tenebroase cu care pusese piciorul pe insulă.

Una dintre fete, ceva mai înaltă decât restul, părea că nu dea atenție nici bărbaților, nici bărcii cu motor a poliției. Înconjurată de grupul gălăgios, aceasta străbătu cu pas lung şi studiat fâşia de pietriş negru şi urcă pe plajă. Aruncă peste umăr o remarcă şi fetele se porniră iar pe chicotit, acoperindu-şi gura cu mâinile. O

femeie vârstnică se apropie imediat de ea, o înfăşură cu o pătură aspră, cafenie şi grupul se împrăştie.

Femeia vârstnică şi cea tânără se îndreptară spre piață, cea tânără vorbind cu însufleţire, cea vârstnică ascultând-o atentă şi dând din când în când din cap. Le aştepta preotul, în fața căruia se înclinară adânc. Acesta le vorbi îndelung, în timp ce ele îl ascultau cu smerenie, aruncând câte o privire spre bărbaţii de pe ponton. Fata se înfăşură mai strâns în pădură. Bond bănuise deja, dar acum ştia cu certitudine: aceea era Kissy Suzuki.

Cele trei persoane – preotul splendid înveşmântat, nevasta de pescar cu chipul cafeniu şi zbârcit ca o nucă şi fata înaltă, goală, înfăşurată în pătura ei ponosită, se apropiară de ponton. În mod cu totul ciudat, alcătuiau un trio omogen, iar preotul dădea impresia că ar putea fi tatăl. Femeile se opriră, în timp ce preotul făcu încă vreo câțiva paşi, se înclină în fața lui Bond şi i se adresă. Tiger traduse:

– Spune că tatăl şi mama lui Kissy Suzuki sunt onoraţi să te primească în locuința lor umilă, pentru care îşi cer iertare că e atât de sărăcăcioasă. Regretă că nu sunt familiarizaţi cu obiceiurile occidentale, dar fiica lor cunoaşte bine limba engleză ca rezultat al şederii ei în America şi va avea grijă să le transmită dorinţele tale. Preotul întreabă dacă ştii să manevrezi o barcă cu vâsle. Tatăl, care până acum a vâslit barca fiicei lui, suferă de reumatism şi ar însemna un ajutor enorm pentru familie dacă ai binevoi să-i iei locul.

Bond se înclină şi spuse:

– Te rog să-i spui sfinției sale că sunt deosebit de recunoscător pentru intervenția pe care o face în sprijinul meu. Voi fi foarte onorat să am un loc unde să-mi pun capul în casa lui Suzuki-san. Nevoile mele sunt foarte modeste şi sunt adept al stilului de viață japonez. Voi fi mai mult decât încântat să vâslesc barca familiei sau să ajut la treburile casei în orice alt fel.

Apoi adăugă pe şoptite:

– Tiger, s-ar putea să am nevoie de ajutorul oamenilor ăstora când va veni vremea. Mai ales de al fetei. Cât de multe pot să-i spun?

– Foloseşte-ţi discreţia, îi şopti Tiger. Preotul ştie deja, aşa că poate afla şi fata. Nu-ţi fă griji, căci nu va duce vorba mai departe. Acum apropie-te şi lasă-l pe preot să facă prezentările. Nu uita că aici vei purta numele Taro, care înseamnă „primul fiu" şi Todoroki, care înseamnă „Tunet". Pe preot nu-l interesează numele tău adevărat. I-am spus că e o traducere aproximativă a numelui tău englezesc. N-are importanţă, pentru că nimănui n-o să-i pese. Dar va trebui să adopţi o personalitate oarecum asemănătoare cu cea japoneză când vei trece dincolo. Numele acesta apare pe cartea ta de identitate şi pe legitimaţia de la sindicatul minerilor din Fukuoka. Aici nu trebuie să-ţi baţi capul că toate astea, fiindcă eşti printre prieteni. Dacă eşti prins dincolo, vei arăta cartea de vizită pe care scrie că eşti surd şi cretin. Bine?

Tiger rămase să vorbească cu preotul, iar Bond porni înainte spre cele două femei. Se înclină în faţa mamei, dar îşi aminti la timp să nu facă totuşi o plecăciune prea adâncă, fiindcă era doar o femeie, apoi se întoarse spre fată.

Aceasta râse veselă. Nu-şi ciufuli bretonul, nici nu chicoti, ci râse sincer.

– Nu trebuie să te înclini în faţa mea, iar eu nu mă voi înclina niciodată în faţa ta, spuse ea şi îi întinse mâna în maniera occidentală. Mă bucur să te cunosc. Numele meu e Kissy Suzuki.

Mâna fetei era rece ca gheaţa.

– Eu mă numesc Taro Todoroki. Îmi pare rău că te-am ţinut aici atâta timp. Ai mâinile reci, aşa că ai nevoie să faci o baie fierbinte. E foarte amabil din partea familiei tale să mă accepte ca oaspete, dar nu vreau să vă fiu o povară. Eşti sigură că e în regulă?

– Orice spune *kannushi-san*, preotul, este în regulă. Şi să ştii că nu e prima oară când mi-e frig. După ce-ţi închei întrevederea cu distinşii tăi

prieteni, mama şi cu mine vom fi încântate să te conducem acasă la noi. Sper că te pricepi la curățatul cartofilor.

Bond era de-a dreptul încântat şi mulțumea fierbinte cerului că dăduse în sfârşit peste o fată sinceră şi deschisă, că scăpase de plecăciuni şi sâsâieli.

– Mi-am luat licența în curățatul cartofilor. Sunt puternic, serviabil şi nu sforăi. La ce oră ieşim cu barca pe mare?

– Pe la cinci şi jumătate, când răsare soarele. Poate că-mi vei aduce noroc. Cochiliile de *awabi* nu sunt foarte uşor de găsit. Azi am avut o zi bună şi am câştigat cam treizeci de dolari, dar nu e aşa de fiecare dată.

– Nu prea ştiu să socotesc banii în dolari. Să spunem zece lire sterline.

– Dar englezii nu sunt acelaşi lucru cu americanii? Nu aveți aceiaşi bani?

– Suntem foarte asemănători, dat total diferiți.

– Chiar aşa?

– Ai vrut să spui *Ah, so desu ka*? spuse Bond şi izbucniră amândoi în râs.

– Ai fost bine instruit de bărbatul important din Tokio. Poate ai vrea acum să-ți iei la revedere de la el, ca după aceea să ne putem duce acasă. Locuința noastră se află la celălalt capăt al satului.

Preotul, inspectorul şef şi Tiger stăteau de vorbă, ostensibil indiferenți la discuția dintre Bond şi fată. Mama stătuse într-o atitudine umilă, dar urmărise cu ochi şireți expresia de pe fețele celor doi. Bond se înclină din nou în fața ei şi se întoarse la cei trei bărbați.

Schimbul de saluturi fu scurt. Amurgul se lăsa deasupra mării şi discul portocaliu al soarelui îşi pierduse deja strălucirea în ceața înserării. Motorul bărcii poliției fusese deja pornit şi țevile de eşapament gâlgâiau înăbuşit. Bond îi mulțumi inspectorului şef şi primi la rându-i urări de noroc deplin în îndeplinirea onorabilei sale misiuni. Chipul lui Tiger era serios. Îi luă lui Bond mâna într-ale lui – gest cu totul neobişnuit pentru un japonez.

– Bondo-san, sunt convins că vei reuşi, de aceea nu-ţi voi ura noroc. N-o să-ţi spun nici *sayonara*, la revedere, ci voi rosti un simplu *banzai!* şi-ţi voi face acest mic dar, în cazul când zeii se vor încrunta asupra aventurii tale şi lucrurile vor merge rău, foarte rău, chiar dacă nu din vina ta.

Scoase din buzunar o cutiuţă şi i-o întinse. Bond o scutură uşor şi o deschise. Înăuntrul ei era o pastilă lunguiaţă, de culoare maro. Izbucni în râs şi i-o întinse înapoi.

– Nu, Tiger, mulţumesc mult! După cum a spus Basho, sau aproape a spus, „Trăieşti doar de două ori". Dacă mă întâlnesc cu a doua mea viaţă, prefer să o privesc în faţă, nu să-i întorc spatele. Dar îţi mulţumesc pentru gândul bun şi pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Homarul ăla viu a fost cu adevărat delicios Abia aştept să mănânc pe sărurate alge cât stau aici. Pe curând! Ne vedem peste vreo săptămână.

Tiger coborî în barcă şi imediat motorul îşi mări turaţiile. Pe când făcea o curbă largă la ieşirea din golf, Tiger ridică mâna şi-o coborî brusc, cu o mişcare ce sugera tăierea unui cap. După câteva clipe, ambarcaţiunea se făcu nevăzută îndărătul digului înalt.

Bond se întoarse spre ţărm. Preotul plecase.

– Vino odată, Todoroki-san! îi ceru Kissy nerăbdătoare. *Kanushi-san* spune că trebuie să te tratez ca pe un camarad, ca pe-un egal. Dă-mi te rog să-ţi duc una din genţi. De dragul sătenilor care ne vor urmări cu ochii în patru, vom adopta un comportament oriental în public.

Bărbatul înalt cu piele cafenie, părul tuns cu breton şi sprâncene oblice, fata cea înaltă şi femeia vârstnică o luară de-a lungul ţărmului, cu umbrele lor ascuţite, japoneze, precedându-i pe pietrişul neted de culoare neagră.

Capitolul 14

O zi de aur

Zorile învăluiseră totul într-un abur dulce, de aur şi azur. Bond ieşi afară, îşi mâncă brânza de soia cu orez şi îşi bău ceaiul stând pe pragul imaculat al căsuţei construită din lespezi de piatră şi lemn, în timp ce înăuntru familia sporovăia precum nişte vrăbii gureşe şi femeile îşi vedeau de treburile casnice.

I se dăduse camera de onoare, un mic salon unde văzu rogojini *tatami*, câteva piese modeste de mobilier, altarul casei şi un greier închis într-o cuşcă minusculă „ca să-ţi ţină de urât", îi explicase Kissy. Aici i se întinsese aşternutul pe podea şi încercase pentru prima oară, cu un oarecare succes, să doarmă cu capul pe tradiţionala pernă de lemn. Cu o seară înainte, tatăl, un om cu barbă căruntă, chip emaciat, mâini cu articulaţii deformate şi ochii strălucitori de veveriţă, râsese cu el şi de el în timp ce Kissy traducea relatarea unora dintre aventurile lui cu Tiger, iar atmosfera dintre ei a fost de la bun început lipsită de orice urmă de tensiune sau stânjeneală. Preotul spusese că străinul trebuia tratat ca un membru al familiei şi, în ciuda faptului că înfăţişarea şi parte din manierele lui păreau ciudate, Kissy se pronunţase deja oficial în favoarea lui, iar părinţii ei adoptaseră aceeaşi atitudine. La ora nouă, când pe cer începuse să se ridice o lună pe trei-sferturi, tatăl se înclină în faţa lui şi îl condusese în spatele casei. Acolo îi arătă mica colibă de lemn cu groapă săpată în pământ şi pagini din *Asahi Shimbun* rupte ordonat în patru şi prinse într-un cui şi atunci ultimele lui temeri nemărturisite în legătură

cu insula se risipiră. La lumina tremurătoare a lumânării, văzu că locul e la fel de imaculat ca şi întreaga casă şi măcar suficient de igienic. După ce mişcările din celelalte două încăperi conteniră, Bond adormi mulţumit şi dormi ca mort.

Kissy ieşi din casă. Purta un soi de cămaşă de noapte din bumbac alb şi îşi legase cu o batistă albă valurile întunecate ale părului des. Îşi prinsese echipamentul, greutăţile şi ţepuşa plată şi ascuţită de oţel pe deasupra, iar braţele şi picioarele îi erau goale. Probabil că pe chipul lui se citise atât de vădit dezamăgirea, încât fata îl tachină râzând:

– Aceasta e rochie ceremonială pentru scufundări în prezenţa străinilor importanţi. *Kanushi-san* m-a instruit s-o port în prezenţa ta – în semn de respect, desigur!

– Kissy, eu cred că-mi serveşti gogoşi. Motivul adevărat pentru care te-ai echipat astfel este temerea că goliciunea ta ar stârni gânduri neonorabile în mintea mea de occidental profan. Să ştii că e o bănuială cu totul nefondată. În orice caz, accept delicateţea cu care-mi respecţi susceptibilităţile. Acum haide să lăsăm palavrele şi să pornim. Azi vreau să batem recordul la cules de *awabi*. Care-i pragul pe care trebuie să-l atingem?

– Cincizeci ar fi bine. O sută ar fi minunat. Dar, în primul rând, tu trebuie să vâsleşti bine şi să nu mă laşi să mă înec. Şi să fii bun cu David.

– Cine-i David? întrebă el, cuprins brusc de gelozie la gândul că nu va fi singur cu fata.

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

Kissy se întoarse în casă, de unde aduse o albie mare din lemn de balsa şi un colac mare de frânghie cu grosimea de jumătate de centimetru, fină şi foarte rezistentă. Îi dădu frânghia lui Bond, îşi săltă albia pe şold şi o porni pe cărarea îngustă ce ducea spre plajă. Cărarea cobora în pantă lină spre un golfuleţ pe malul căruia fusese trasă o singură barcă, acoperită cu trestii uscate ca să fie protejată de soare. Bond

înlătură trestiile şi le puse grămadă deoparte, apoi trase până în mare ambarcaţiunea simplă, confecţionată de localnici. Barca era construită dintr-un lemn greu, se scufunda destul de mult dar avea stabilitate în apa transparentă, cu fundul abrupt. Puse frânghia şi albia în barcă. În timpul ăsta, Kissy se dusese în cealaltă parte a golfuleţului şi scoase de sub unul din bolovani capătul unei corzi de oţel pe care începu s-o fluture uşor, scoţând în acelaşi timp un fluierat uşor. Spre mirarea lui Bond, apa golfului începu să se agite şi un cormoran mare şi negru străbătu ca un glonţ valurile, oprindu-se pe plajă, la picioarele lui Kissy, unde începu să-şi mişte capul în sus şi-n jos, sâsâind aparent furios. Dar fata se aplecă, mângâie capul şi gâtul întins al păsării şi începu să-i vorbească veselă. Se îndreptă spre barcă, continuând să agite coarda în aer, iar cormoranul o urmă greoi. Nu-i dădu nici o atenţie lui Bond, ci săltă caraghios peste marginea bărcii, se căţără pe băncuţa scundă de la prora, unde se aşeză maiestuos şi începu să-şi ciugulească penele de pe piept cu ciocul lung şi curbat, deschizându-şi din când în când aripile pe toată lungimea lor de un metru şi jumătate şi fluturându-le uşor, cu graţie. După ce se mai scutură o dată din tot corpul, se aşeză liniştit şi se întoarse spre mare, cu gâtul dat pe spate ca şi cum s-ar fi pregătit de atac, cercetând cu aer de suveran orizontul.

Kissy se urcă în barcă, cu genunchii îndoiţi cuminte între picioarele întinse ale englezului, care aşeză vâslele grele în lăcaşurile lor şi începu să vâslească cu forţă şi ritm egal, îndreptându-se spre nord.

Observă că coarda de care legat cormoranul lui Kissy se termina cu un inel de alamă cu diametru de cinci centimetri, trecut la baza gâtului păsării şi îşi spuse că era probabil unul din faimoşii cormorani pescari ai japonezilor. O întrebă despre el.

– L-am găsit cu trei ani în urmă, pe când era doar un pui. Avea aripile pline de ulei, aşa că l-am curăţat, l-am îngrijit şi l-am legat cu coarda asta cu inel.

Pe măsură ce creştea, i-am schimbat inelul cu unul mai larg. A învățat că are voie să înghită peştii mici, dar pe cei mari îi aduce în cioc la suprafață şi mi-i dă mie fără să protesteze, motiv pentru care îl recompensez uneori cu câte unul mare. Înoată mult alături de mine şi-mi ține de urât. Uneori te simți singur pe fundul mării, mai ales în zilele când apa e întunecată. Va trebui să ții de capătul corzii şi să ai grijă de el când vine la suprafață. Astăzi îi este foame, căci nu a ieşit pe mare de trei zile din pricină că tata n-a putut vâsli barca. Eu am ieşit în larg cu niște prieteni. Aşadar, pentru el e un adevărat noroc că ai venit pe insulă.

– Deci ăsta-i David?

– Da. L-am numit aşa după singurul om din Hollywood de care mi-a plăcut, din întâmplare englez. Îl cheamă David Niven şi e un faimos actor şi producător. Ai auzit de el?

– Sigur că da. I-aş îndesa cu plăcere niște resturi de peşte pe gât pentru bucuria care mi-au provocat-o cealaltă încarnare a lui.

Începuse să-i curgă transpirația de pe față şi de pe piept, ajungându-i până la slip. Kissy îşi desfăcu batista de pe cap, se aplecă spre el şi-l şterse uşor cu părul. Bond îi zâmbi şi-i amănunți cu privirea ochii migdalați, nasul minuscul şi gura ca un boboc de floare, pe care le vedea pentru prima oară de la o distanță atât de mică. Nu se machiase deloc, dar nici nu era nevoie, căci avea tenul de culoarea şi textura unei piersici aurii, destul de obişnuit la fetele japoneze. Părul eliberat din batistă era negru cu reflexe castanii, se vălurea în bucle mari şi fusese tuns pe frunte într-un breton ce se oprea deasupra sprînenelor fine, ce nu păreau să fi fost pensate vreodată. Avea dinții albi şi egali, care nu se vedeau dintre buze mai mult decât ai unei europene – semn că scăpase de prognatismul care strică atât de multe din chipurile japonezilor. Brațele şi picioarele îi erau lungi şi mai puțin masculine decât ale majorității japonezelor şi cu o zi înainte Bond observase că sânii şi fesele îi erau ferme şi mândre, iar stomacul

aproape plat. Într-un cuvânt, avea o siluetă frumoasă şi elegantă, egală cu a oricăreia dintre dansatoarele de cabaret văzute de el în Tokio. Dar avea mâinile şi picioarele aspre şi zgâriate de la muncă, iar unghiile degetelor de la mâini şi de la picioare, deşi tăiate scurt, erau rupte şi ciobite. Bond găsi lucrul acesta înduioşător, căci ama înseamnă „fata mării" sau „bărbatul mării" şi Kissy purta cu mândrie semnele veşnicei competiţii în care intra cu creaturile indiferente ale adâncurilor. În schimb, pielea ei, care te-ai fi aşteptat să fie uscată şi aspră din pricina sării, strălucea cu o tentă aurie de sănătate şi vitalitate. Dar farmecul şi sinceritatea privirilor şi zâmbetului ei, împreună cu naturaleţea deplină – ca atunci, de pildă, când îi uscase cu părul pieptul şi faţa – fură cele care îl vrăjiră cu adevărat. În clipa aceea îşi spuse că nimic nu ar fi fost mai minunat decât să-şi petreacă tot restul vieţii vâslindu-i barca spre largul mării în timpul zilei şi întorcându-se împreună cu ea într-o căsuţă imaculată la căderea serii.

Ridică din umeri şi alungă toana din minte. Mai erau doar două zile până la luna plină şi-atunci trebuia să se întoarcă la realitate, la viaţa întunecată şi murdară pe care alesese s-o ducă. Dar alungă imediat şi gândul acesta. Ziua aceea şi următoarea vor fi zile furate, petrecute doar cu Kissy, cu barca, pasărea şi marea. Va trebui să aibă grijă să fie frumoase şi norocoase pentru ea şi pentru recolta ei de cochilii.

– Nu mai avem mult. Ai vâslit foarte bine, spuse ea arătând spre dreapta, unde restul ambarcaţiunilor ama erau răspândite pe suprafaţa oceanului. La noi se practică obiceiul „primul venit, primul servit" când e vorba de locurile pe care ni le alegem. Astăzi putem să mergem până la un recif pe care-l cunoaştem cei mai mulţi dintre noi şi să ne încercăm norocul acolo. Stratul de alge de pe corali e gros şi cu asta se hrănesc *awabi*. Trebuie să mă scufund mult, vreo doisprezece metri, dar eu pot sta sub apă aproape un minut, aşa că am timp suficient

să culeg doi-trei *awabi* dacă găsesc. E doar o chestiune de noroc şi de pipăit cu mâinile prin stratul de alge, fiindcă rareori îi poți vedea. Îi simți doar şi-i dizloci de pe stâncă cu asta, îi arătă ea țepuşa plată. După o vreme, va trebui să mă odihnesc. Atunci poate ți-ar face plăcere să tu scufunzi şi tu, bine? Mi-au spus că eşti un bun înotător, aşa că am adus un vizor de-al tatei. Umflăturile astea de pe lături trebuie apăsate pentru a regla presiunea dintre sticlă şi ochi. Poate că la început nu vei reuşi să rezişti prea mult, dar te vei deprinde repede. Cât timp stai pe insulă?

– Mă tem că numai două sau trei zile.

– Oh, ce păcat! Ce-o să ne facem David şi cu mine fără vâslaş?

– Poate că tatăl tău se va simți mai bine.

– Aşa sper şi eu. Trebuie să-l duc la o cură la unul dintre vulcanii de pe insula mare, altfel aş fi obligată să mă mărit cu unul din bărbații de-aici. Nu e prea uşor, căci n-am de unde să aleg şi-n plus, pentru că am rămas cu nişte bani în urma filmului făcut în America şi cum în Kuro e mare sărăcie, bărbatul respectiv m-ar putea dori de soție din motive necinstite. Şi ar fi foarte trist. De unde să ştie omul ce-l aşteaptă?

– Poate că ar fi mai bine să te întorci în lumea filmului?

– Niciodată! izbucni ea cu înflăcărare. Nici nu vreau să aud! S-au purtat dezgustător cu mine la Hllywood. Au crezut că, fiind japoneză, sunt un soi de animal şi că trupul meu poate aparține oricui. Nimeni nu m-a tratat onorabil, cu excepția lui Niven.

Kissy clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge amintirile supărătoare şi-apoi rămase tăcută. După o vreme continuă:

– Nu. Voi rămâne pe insulă pentru tot restul vieții mele. Iar zeii îmi vor rezolva problemele, aşa cum au făcut-o astăzi, încheie ea cu un zâmbet.

Privi atentă suprafața mării şi-l anunță:

– Mai avem vreo sută de metri.

Se ridică în picioare şi, ţinându-şi perfect echilibrul în ciuda hulei, începu să-şi lege capătul frânghiei în jurul taliei şi să regleze presiunea vizorului.

– Nu uita, ţine frânghia întinsă bine şi când o simţi scuturându-se mă tragi afară imediat. Va fi un efort considerabil pentru tine, dar o să-ţi masez spatele diseară, când ajungem acasă. Să ştii că mă pricep foarte bine, am exersat din belşug pe spinarea tatălui meu. Opreşte!

Bond ridică vâslele din apă cu o mişcare elegantă. În spatele lui, David începusă-şi schimbe greutatea de pe-un picior pe altul, să-şi întindă gâtul şi să sâsâie nerăbdător. Kissy legă albia de lemn cu o funie scurtă şi o lăsă pe apă. Apoi făcu un salt elegant şi se scufundă, ţinându-şi rochia albă între genunchi ca să nu plutească împrejurul ei. Imediat se scufundă şi David, care dispăru în adâncuri fără să tulbure câtuşi de puţin suprafaţa mării. Coarda de oţel, al cărei capăt fusese legat de bancheta pe care şedea Bond, începu să se desfăşoare cu rapiditate. Se ridică în picioare cu încheieturile cam amorţite şi luă de jos capătul frânghiei de care era legată Kissy. După câteva clipe, capul vesel al fetei apăru la suprafaţă.

– Da, e frumos acolo jos!

Se odihni în apă şi începu să scoată un şuierat profund prin buzele strânse – Bond bănui că astfel îşi umple plămânii cu aer la capacitatea lor maximă. După aceea flutură scurt o mînă, îşi băgă capul sub apă şi, cu o arcuire amplă a şoldurilor care oferi imaginea fugară a slipului sumar conturat de rochia udă, dispăru sub apă ca o fantomă albă, plutitoare, luând-o drept în jos cu picioarele mişcându-se într-un craul rapid pentru a mări efectul greutăţilor.

Bond rămase în picioare, privindu-şi neliniştit ceasul. David apăru lângă barcă, purtând în cioc un peşte argintiu de vreo două kilograme. La naiba cu pasărea! Nu avea timp de pierdut cu recuperatul peştelui din ciocul lung şi ascuţit. Dar, cu o privire

dispreţuitoare, cormoranul aruncă peştele în albia plutitoare şi dispăru din nou, ca un proiectil negru.

Cincizeci de secunde! Tresări agitat când simţi frângia scuturându-se şi trase din răsputeri. Fantoma cea albă apăru din adâncurile limpezi şi Bond observă că-şi ţine mâinile pe lângă corp, ca să-şi accentueze forma hidrodinamică a corpului. Ieşi la suprafaţă chiar lângă barcă şi îi arătă două cochilii mari, pe care apoi le puse în albie. Se apucă de marginea bărcii să-şi recapete respiraţia, iar el îi admiră sânii fermi, conturaţi limpede pe sub materialul ud şi subţire. Îi zâmbi scurt, îşi reluă şuieratul şi cu aceeaşi arcuire incitantă a şoldurilor, dispăru în apă.

Aşa trecu o oră. Bond se obişnuise cu rutina şi avea timp să privească barca cea mai apropiată de-a lor. Ambarcaţiunile erau răspândite pe o suprafaţă de cam doi kilometri pătraţi, care răsuna neîncetat de şuieratul straniu, ca de pasăre marină, scos de fetele ce se scufundau. Barca cea mai apropiată se afla la aproximativ o sută de metri distanţă, aşa că putea să urmărească nestingherit tânărul care trăgea funia. apariţiile ocazionale ale trupului auriu şi lucios ca o focă al scufundătoarei şi să le audă sporovăiala voioasă de fiecare dată când aceasta ieşea la suprafaţă. Spera că n-o să se facă de râs când îi va veni vremea să se scufunde. Sake şi ţigări! Nu era deloc un amestec benefic pentru condiţia fizică a omului!

Grămada de *awabi* sporea încet pe fundul albiei şi printre ei săltau vreo doisprezece peşti argintii. Bond se apleca din când în când şi recupera câte unul de la David. O dată scăpă din mână peştele alunecos şi pasărea trebui să se scufunde din nou după el. De data asta se alese cu o privire şi mai dispreţuitoare din ochii de culoarea turcoazelor.

În scurt timp se întoarse şi Kissy la suprafaţă, epuizată. Se urcă în barcă, de data aceasta fără prea mare eleganţă, îşi smulse batista din cap şi vizorul de pe ochi şi rămase la pupa gâfâind uşor. După ce-şi recăpătă suflul, ridică privirea şi râse fericită.

– Cu ăsta fac douăzeci şi unu. Foarte bine. Acum pune-ţi greutăţile, ia ţepuşa şi du-te să vezi cu ochii tăi cum e acolo jos. Dar să ştii că te trag afară după treizeci de secunde. Dă-mi ceasul tău. Şi te rog să nu-mi pierzi *tegame*, ţepuşa, pentru că altfel ziua noastră de pescuit se va încheia.

Prima scufundare a lui Bond se dovedi destul de stângace. Coborî prea încet, aşa că abia avu timp să privească întinderea acoperită de alge şi semănată din loc în loc cu bolovani negri şi aglomerări de posidonia când simţi că e tras la suprafaţă. Trebui să recunoască faţă de sine însuşi că plămânii lui erau într-o formă jalnică, dar îl mulţumi faptul că reuşise să zărească un bolovan promiţător, plin de alge. La a doua scufundare se duse direct acolo, se prinse de el cu o mână şi cu cealaltă începu să pipăie atent. Descoperi ovalul neted al cochiliei, dar Kissy îl trase din nou la suprafaţă înainte să scoată ţepuşa. La a treia scufundare reuşi să ia cochilia, iar fata râse încântată când îl văzu dându-i drumul în albie. Reuşi să se scufunde vreo jumătate de oră, însă după aceea începură să-l doară plămânii şi corpul lui deveni conştient de răceala de octombrie a mării. Ultima dată ieşi la suprafaţă în acelaşi timp cu David, care trecu pe lângă el ca o torpilă neagră cu faruri turcoaz şi îi ciuguli uşor părul din creştet în semn de aprobare când îl văzu punând a cincea cochilie în albie.

Kissy era de-a dreptul încântată de el. Luă din barcă un chimonou aspru, cafeniu, cu care îl şterse bine în timp ce stătea cu capul în jos şi se străduia să-şi recapete respiraţia. În timp ce el se odihnea, fata trase albia în barcă şi-i goli conţinutul pe fundul ei. Apoi scoase un cuţit, tăie unul din peşti în două şi-l hrăni pe David care zbura încetişor în jurul ei aşteptându-şi răsplata. Cormoranul înghiţi lacom peştele, se aşeză şi se apucă să-şi ciugulească penele mulţumit.

Mai târziu făcută o pauză şi luară prânzul – orez în care erau amestecate bucăţele mici de peşte şi alge uscate care aveau gustul spanacului sărat. După

aceea se odihniră puțin pe fundul bărcii şi reluară scufundările până la ora patru, când o briză rece venită de nicăieri se interpuse între ei şi căldura soarelui, anunțându-i că venise vremea să pornească spre casă. Kissy urcă pentru ultima dată în barcă şi scutură uşor de câteva ori coarda de oțel a lui David. Acesta ieşi la suprafață destul de departe de barcă şi, ca şi cum acesta ar fi fost obiceiul lui de fiecare zi, se ridică în aer şi plană în cercuri largi deasupra lor, apoi coborî la barcă şi se prinse cu ghearele de marginea ei. Apoi se duse cuminte pe băncuța lui şi-şi întinse aripile magnifce să se usuce, aşteptând în această ținută regală ca vâslaşul personal să-l ducă înapoi acasă, în golful lui.

Kissy se schimbă în chimonoul cafeniu şi îşi uscă trupul. Anunță că prada lor număra şaizeci şi cinci de *awabi*, ceea ce era de-a dreptul minunat. Bond găsise cincisprezece dintre ele, ceea ce era onorabil pentru o primă încercare. Ridicol de mulțumit de el însuşi, Bond o porni spre insula care, din pricina faptului că barca fusese dusă în permanență de curenți, se vedea doar ca o moviliță la orizont. Îşi intră treptat în ritm şi vâsli cu mişcările lejere şi aparent lipsite de efort ale unui vâslaş profesionist.

Îl dureau mâinile şi avea senzația că spatele lui fusese bătut sistematic cu un îmblăciu, pielea umerilor începuse să-l usture de la soare, dar se consolă cu gândul că nu făcuse decât ceea ce ar fi fost oricum obligat să facă – anume să se antrezene pentru escaladare şi înot, aşa că îşi luă din când în când răsplata din ochii zâmbitori ai lui Hissy care nu-l părăseau nici o clipă şi pe care soarele gata să apună îi aurea dându-le o nuanță fermecătoare. Movilița deveni movilă, movila deveni insulă şi iată că ajunseră în sfârşit acasă.

CAPITOLUL 15

Cei şase gardieni

A doua zi a fost la fel de aurie şi recolta de *awabi* numără şaizeci şi opt de exemplare, în bună măsură mulţumită abilităţilor de scufundător ale lui Bond, simţitor îmbunătăţite.

Cu o seară înainte Kissy se întorsese de la piaţă unde îşi vânduse cochiliile şi-l găsi pe Bond zvârcolindu-se pe podea cu crampe la muşchii abdominali şi pe mama ei agitându-se neajutorată în jurul lui. O scosese pe mama ei din încăpere, întinse o saltea moale pe podea lângă el, îi scoase slipul şi-l rostogoli pe saltea cu faţa în jos. După aceea se ridică în picioare pe spatele lui şi păşi cu grijă în sus şi-n jos le-a lungul coloanei vertebrale, de la fese şi până la gât, până când îi trecu durerea. Îi spuse să rămână în aceeaşi poziţie şi-i aduse lapte cald. După ce-l bău, îl duse într-o baie micuţă, turnă peste trupul lui apă întâi fierbinte, apoi călduţă, dintr-o albie până când îi curăţă toată sarea din păr şi de pe trup. Îl uscă cu blândeţe, masă cu lapte călduţ arsurile de pe umeri şi-l duse înapoi în camera lui, spunându-i cu severitate maternă să se culce imediat şi s-o cheme dacă se trezea peste noapte şi avea nevoie de ceva. Suflă în lumânare şi ieşi din cameră, în timp ce el adormise deja, vegheat de cântecul greierului ca de-o candelă.

Dimineaţa nu-l mai durea nimic, doar că avea mâinile cam înţepenite. Kissy îl ospătă regeşte amestecându-i orezul cu omletă şi brânză de soia, iar el îşi ceru iertare pentru purtarea nepoliticoasă din seara anterioară.

– Todoroki-san, tu ai curajul a zece samurai, dar trupul doar al unuia singur. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-ți pretind prea mult pentru prima ieşire pe mare, dar m-am lăsat dusă de însufleţirea unei zile atât de frumoase, care m-a făcut să uit de orice altceva. Aşadar eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze! Iată, azi n-o să mai mergem aşa departe. Vom rămâne în apropierea stâncilor insulei, să vedem ce putem găsi pe-acolo. Voi vâsli eu, pentru că e o distanţă mică, aşa că tu vei putea să te scufunzi de mai multe ori. Cunosc bine locul acela, chiar dacă n-am mai fost pe-acolo de câteva săptămâni şi ştiu că apa are cel mult şase metri adâncime.

Aşa au şi procedat. Bond îmbrăcă o cămaşă ca să-l protejeze de soare şi reuşi să adune douăzeci şi una de cochilii. Singurul lucru care îi umbrise ziua fusese imaginea fortăreţei negre deasupra căreia un balon urât şi pântecos de avertizare, negru cu glaben, îşi flutura fâşiile de pânză pline de ideograme.

În timp ce se odihnea, o întrebă într-o doară dacă ştie ceva despre castel şi văzu cu surprindere că faţa ei se întunecă.

– Todoroki-san, noi nu obişnuim să vorbim despre locul acela. În Kuro e aproape subiect interzis. E ca şi cum şi-ar fi căscat iadul gura la un kilometru distanţă peste mare de casa noastră. Iar ai mei, oamenii tribului ama, seamănă cu ceea ce am citit despre ţiganii voştri – adică suntem foarte superstiţioşi. Şi credem că diavolul însuşi a venit să trăiască în locul acela. Nici chiar *kanushi-san* nu ne contrazice temerile, iar bătrânii noştri spun că *gaijinii* n-au făcut decât rău Japoniei şi că acesta e încarnarea tuturor relelor din occident. Pe insulă a început deja să circule o legendă, care spune că cei şase Gardieni *Jizo* ai noştri vor trimite un bărbat venit de peste mări ca să-l ucidă pe acest „Rege al morţii", cum îl numim noi.

– Cine sunt aceşti Gardieni?

– *Jizo* este zeul care protejează copii. Cred că e un zeu budist. În cealaltă parte a insulei, pe plajă, sunt cinci statui. A şasea a fost aproape în întregime roasă de apă. Sunt destul de înfricoşătoare când le vezi, cum

stau acolo în şir, chincite, cu trupurile ca nişte bolovani colţuroşi, cu pietre mari şi rotunde în loc de capete, îmbrăcate în robe albe pe care oamenii din sat le schimbă în fiecare lună. Statuile acelea au fost ridicate cu secole în urmă, de strămoşii noştri. Le-au aşezat exact pe linia fluxului, aşa că atunci când marea este în flux apele îi acoperă în întregime, dar ei continuă să ne păzească de sub apă pe noi, ama, pentru că ni se spune „Copiii mării". La începutul lunii iunie, în fiecare an, când marea se încălzeşte după iarna cea lungă şi se reiau scufundările, toţi locuitorii insulei se adună în procesiune şi mergem împreună la cei şase gardieni şi le cântăm, ca să-i înveselim şi să-i facem să ne privească cu bunăvoinţă.

– Dar legenda asta, despre bărbatul care va stârpi răul, de unde a pornit?

– Cine ştie? Putea s-o aducă marea sau să plutească în aer, intrând astfel în minţile oamenilor. De unde vin asemenea poveşti?

– *Ah, so desu ka*, spuse Bond şi izbucniră amândoi în râs.

A treia zi, pe când îşi mânca pe prag micul dejun, ca de obicei, Kissy veni la uşă şi-i spuse în şoaptă:

– Vino înăuntru, Todoroki-san.

Nedumerit, Bond intră înăuntru şi închise uşa după el.

– Tocmai am aflat de la un mesager al preotului că ieri au fost aici nişte oameni de pe insula mare, cu o barcă şi au adus daruri – ţigări şi dulciuri. S-au interesat despre vizita făcută de barca cu motor a poliţiei. Spuneau că a adus trei vizitatori şi a plecat înapoi numai cu doi şi voiau să ştie ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea. Au explicat că sunt paznici de la castel şi că îndatorirea lor era să prevină pătrunderea prin efracţie în parc. Bătrânii satului au acceptat cadourile, dar le-au arătat *shiran-kao*, adică „faţa celui care nu ştie nimic" şi i-au trimis la *kanushi-san*, care a spus că al treilea vizitator era responsabilul cu eliberarea permiselor de pescuit, care se simţise rău în drum spre insulă şi probabil că la întoarcere intrase în cabină să stea întins. Apoi i-a trimis pe oamenii ăia în treaba lor

şi a spus imediat unui băiețel să urce pe Stânca Mare ca să vadă unde merge barca lor. Acesta s-a întors şi i-a spus că oprise în golful din fața castelului şi intrase în refugiul pentru bărci de acolo. *Kanushi-san* crede că ar trebui să afli aceste lucruri.

Kissy se opri din vorbit câteva clipe şi-l privi cu ochi jalnici.

– Todoroki-san, am un sentiment de mare prietenie pentru tine. Am impresia că între *kanushi-san* şi tine sunt nişte secrete care privesc castelul. Cred că ar trebui să-mi destăinuieşti şi mie, atâta cât crezi că va trebui ca să-mi alunge nefericirea.

Bond zâmbi, se apropie de ea, îi luă fața în palme şi-o sărută pe buze.

– Eşti o fată foarte frumoasă şi bună, Kissy. Azi nu ieşim cu barca, fiindcă am nevoie de odihnă. Du-mă până la stânca cea mare, ca să pot vedea bine castelul şi-ți voi spune tot ce pot. Intenționam oricum s-o fac, pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău. După aceea, mi-ar plăcea să-i vizităm pe cei şase Gardieni. Mă interesează din punct de vedere antropologic.

Kissy puse prânzul obişnuit într-un coş, îmbrăcă chimonoul cafeniu şi papucii de sfoară împletită şi o porniră pe o cărăruie îngustă ce urca în zig-zag până la stânca din vârful insulei ce se ridica deasupra ciorchinelui de colibe cenuşii ale sătenilor. Vremea cameliilor aproape trecuse, dar pe alocuri se mai vedeau tufe cu flori roşii şi albe, mai dese într-un pâlc mic de arțari pitici ale căror coroane căpătaseră deja culorile aprinse ale toamnei. Kissy îl conduse la micul altar shinto ridicat la adăpostul unui bolovan uriaş.

– În spatele altarului este o peşteră frumoasă, dar sătenii se tem de ea şi spun că e plină de fantome. Eu am intrat o dată în ea şi n-am pățit nimic, aşa că, dacă există totuşi stafii acolo, sunt din cele prietenoase.

Fata bătu din palme în fața altarului, îşi plecă pentru câteva momente capul, apoi bătu iarăşi din palme. După aceea continuară să urce cărăruia până în vârful stâncii mari. Dintre copaci apăru un stol de fazani superbi, de culoarea cuprului, care o luară la fugă țipând ascuțit şi fluturându-şi cozile aurii când dădură cu

ochii de ei. Bond îi spuse lui Kissy să rămână ascunsă în timp ce el se piti după o grămadă de bolovani şi privi circumspect întâi împrejur, apoi peste strâmtoare.

Se vedea bine întreaga întindere de după zidul înalt de fortăreață, până la donjonul negru cu auriu al castelului. Era ora zece. Prin parc se zăreau siluete îmbrăcate în obişnuitele haine albastre ale țăranilor, încălțate cu cizme înalte şi înarmate cu prăjini lungi, care se mişcau în grabă dintr-un loc într-altul. Din când în când izbeau cu prăjinile prin tufişuri. Cu toții aveau gura şi nasul acoperite cu măşti negre. Bond îşi spuse că făceau probabil rondul de dimineață, pentru recoltarea prăzii de peste noapte şi se întrebă cum procedau dacă dădeau peste o biată ființă pe jumătate orbită sau peste o grămăjoară de haine lângă una din fumarolele ale căror norişori de abur se ridicau ici şi colo pe suprafața parcului. Chemau doctorul? Şi, în caz că victima mai trăia, ce se întâmpla după aceea? Se mai întrebă unde avea să se ascundă el de gărzi în noaptea aceea, după ce va fi escaladat zidul cel înalt. Ei bine, toate la timpul lor. Deocamdată îi era suficient cât văzuse. Măcar apele strâmtorii erau calme şi pe cer nu se zărea nici un nor, aşa că avea condiții excelente să ajungă acolo în siguranță. Se întoarse la Kissy şi se aşeză alături de ea, pe iarba rară. Îți aținti ochii spre larg, în locul unde micuța flotă de ambarcațiuni ama se răspândise pe suprafața limpede a oceanului.

– Kissy, în seara asta trebuie să înot până la castel, să escaladez zidul şi să intru în parc.

Fata îşi înclină capul tăcută.

– Ştiu asta. Şi după aceea trebuie să-l omori pe omul acela, probabil şi pe nevasta lui. Deci tu eşti bărbatul despre care tribul meu crede că va veni pe insulă de peste mări şi ne va scăpa de diavol! Dar de ce ai fost ales tocmai tu? De ce nu un altul, un japonez?

– Oamenii aceia sunt *gaijini*. Şi eu sunt tot *gaijin*. Japonia va avea mai puține probleme dacă afacerea va fi prezentată ca o reglare de conturi între doi străini.

– Da, înțeleg. Şi *kanushi-san* ți-a dat aprobarea lui?

– Da.

– Şi dacă.... şi după aceea... te vei întoarce aici să fii din nou vâslaşul meu?

– Pentru o vreme, Kissy. După aceea va trebui să mă întorc în Anglia.

– Nu! Eu cred că vei sta mult timp pe insulă.

– De ce crezi asta?

– Fiindcă pentru asta m-am rugat la altar. Până acum n-am cerut niciodată un lucru atât de important, aşa că sunt convinsă că mi se va îndeplini dorinţa. Şi să ştii că la noapte înot cu tine până acolo, îl anunţă ea după o scurtă pauză, ridicând o mână în sus ca să-i oprească protestele. Îţi va face bine să nu fii singur sub apă, în întuneric; în plus, cunosc bine curenţii. Nu vei reuşi să ajungi acolo fără mine.

Bond îi luă mânuţa bronzată şi uscată în palmele lui şi se uită la unghiile copilăreşti, ciobite şi rupte.

– Nu, asta-i treabă de bărbat, spuse el cu glas aspru.

Îl privi atentă, cu ochii ei liniştiţi şi serioşi.

– Taro-san, zise ea şi era prima oară că îi rostea prenumele, celălalt nume al tău înseamnă tunet, dar să ştii că eu nu mă tem de tunet. M-am hotărât deja. Şi mă voi întoarce la zidul castelului în fiecare noapte, exact la miezul nopţii şi te voi aştepta ascunsă printre bolovanii de la baza lui. Te voi aştepta vreme de o oră, în caz că vei avea nevoie de ajutor ca să te întorci acasă. Oamenii aceia ar putea să-ţi facă rău. Femeile sunt mult mai puternice în apă decât bărbaţii, din cauza asta se scufundă fetele ama, nu bărbaţii. Cunosc apele din jurul insulei Kuro la fel de bine cum îşi cunoaşte un ţăran peticul de grădină de lângă casă şi nu mă tem deloc de ele, aşa că nu te ţine cu nasul pe sus. În orice caz, n-o să prea pot dormi până te întorci. Dacă te voi simţi mai aproape de mine, măcar vreme de-aun ceas şi mă voi gândi că poate ai nevoie de mine, o să fiu mai liniştită. Spune da, Taro-san!

– Of, Kissy! Bine atunci, zise Bond morocănos. Eu voiam doar să mă duci cu barca până pe la jumătatea strâmtorii. Dar dacă insişti să te oferi ca pradă în plus pentru rechini...

– Rechinii nu ne-au supărat niciodată, căci cei şase Gardieni au grijă de asta. Noi nu păţim nimic în apă.

Cu mulți ani în urmă, o fată ama și-a agățat frânghia de un colț de stângă sub apă și oamenii mai vorbesc încă despre acel accident. Cât despre rechini, o să creadă cu suntem pești, la fel ca și ei.

Își ridică ochii spre el și râse fericită.

– Acum, că totul s-a aranjat, putem să mâncăm ceva și-apoi te voi duce jos pe țărm, să vezi Gardienii. Marea va fi în reflux pe-atunci și asta e bine, pentru că vor vrea să te vadă.

Coborâră de pe creastă pe o altă cărare ce ocolea stânca cea mare și ajunseră la un golf mic și bine adăpostit din partea de est a satului. Ocoliră promontoriul pășind cu grijă pe pietrișul lustruit și umed și ajunseră la o fâșie dreaptă de plajă, unde cinci personaje stăteau chincite pe socluri pătrate de stâncă și scrutau orizontul. Nu erau oameni ci, așa cum îi spusese deja Kissy, trupuri de piatră sumar cioplite cu bolovani rotunzi pe post de cap, pe care oamenii le îmbrăcau în robe uriașe de pânză albă. Cu toate acestea, arătau înfricoșător stând acolo nemișcați, judecând și păzind apele și oamenii ce trăiau în comuniune cu ele. Din cel de-al șaselea rămăsese doar o parte din trup – probabil că restul fusese distrus de o furtună.

Trecură pe rând în fața fiecăruia dintre ei și se uitară în sus, la capetele netede și lipsite de expresie. În momentele acelea, pentru prima dată în viața lui, Bond fu cuprins de un sentiment de profundă venerație. Avea senzația că cei ce construiseră acei coloși de piatră investiseră în munca lor atâta credință nestrămutată, înzestrând idolii primitivi cu atâta autoritate, încât simți nevoia ridicolă de a îngenunchea în fața lor și de a le cere binecuvântarea, la fel cum o cereau pe vremuri cruciații Dumnezeului lor. Își înăbuși pornirea, dar plecă adânc capul și se rugă sincer să fie însoțit de noroc în aventura în care pornea. După aceea se dădu mai în spate și privi cu inima strânsă cum Kissy, cu chipul frumos concentrat și rugător, bătu din palme să le atragă atenția și rosti o rugăciune lungă și înflăcărată în care numele lui se repetă de mai multe ori. Oare i s-a părut că la sfârșitul rugăciunii ei, după ce bătuse

din palme de doua oară, bolovanii rotunzi ce înfățișau capete gardienilor se plecaseră abia vizibil? Firește că da! Dar când o luă de mână și se îndepărtară de statui, ea îi spuse fericită:

– E foarte bine, Todoroki-san! Ai văzut că au dat din cap?

– Nu, îi răspunse el hotărât. N-am văzut.

Se strecurară până la țărmul estic al insulei Kuro și traseră barca în spațiul gol dintre două stânci. Abia trecuse de ora unsprezece și luna enormă străbătea înaltul cerului printre fâșii subțiri de nori. Vorbeau în șoaptă, cu toate că se aflau cam la un kilometru de fortăreață și nici nu puteau fi văzuți de acolo. Kissy își scoase chimonoul, îl împături ordonat și-l puse în barcă. Trupul ei lucea blând în lumina lunii. Triunghiul negru dintre coapse se contura ademenitor, iar fâșia subțire de material din talie care-l susținea invita parcă să fie dezlegată.

– Nu te mai uita la pisica mea neagră! chicoti ea provocator.

– De ce e numită așa?

– Ghicește!

Bond îmbrăcă cu grijă costumul *ninja* din bumbac negru. Era destul de comod și avea să-i țină cald în apă. Lăsă gluga cu mască să-i atârne pe spate și-și ridică pe frunte vizorul împrumutat de la tatăl fetei. Micul pachet ambalat în plastic pe care trebuia să-l tragă după el plutea clătinându-se ușor lângă barcă. Își legă strâns la încheietura mâinii drepte frânghia de care era atașat, ca să poată ști tot timpul că e la locul ei.

Îi zâmbi lui Kissy și dădu din cap.

Fata se apropie de el, îl cuprinse cu mâinile pe după gât și-l sărută apăsat pe gură. Înainte să aibă timp să reacționeze, ea își trăsese deja vizorul pe ochi și dispăruse în marea liniștită, de mercur.

CAPITOLUL 16

Un locşor adorabil

Kissy înota cu mişcări egale şi relaxate şi Bond îi urma cu uşurinţă picioarele ce licăreau în apa întunecată şi rotunjimile gemene ale feselor, despărţite incitant de fâşia subţire de material negru. Era bucuros că-şi pusese totuşi labele de cauciuc, fiindcă pachetul prins cu frânghie de încheietura mâinii drepte îi încetinea mişcările şi pe prima jumătate a distanţei înotaseră în diagonală, împotriva curenţilor estici, trecând prin strâmtoare. După aceea fata îşi schimbase uşor direcţia, aşa că acum puteau să înainteze cu mişcări leneşe din picioare spre zidul ce se înălţa din ce în ce mai mult, până le acoperi întreg orizontul.

La baza zidului erau câţiva bolovani mari, dar Kissy rămase în apă agăţată de un mănunchi de alge, pentru ca lumina lunii să nu se reflecte pe trupul ei gol şi ud trădându-i prezenţa unei santinele sau vreunei patrule aflată în trecere, deşi Bond fusese de părere că paznicii nu patrulează noaptea ca să lase acces liber sinucigaşilor. Bond se căţără pe bolovani, deschise fermoarul sacului de plastic şi scoase dinăuntru pachetul cu pitoane de fier. Apoi se urcă ceva mai sus, ca să-şi poată scoate labele de cauciuc pe care le ascunse într-o crăpătură dintre două blocuri de granit, aflată deasupra nivelului apei. Era gata să-şi înceapă ascensiunea. Îi trimise o sărutare fetei, care îi răspunse fluturându-şi mâinile în lateral – semnul japonez de bun rămas – şi dispăru imediat sub apă, torpilă de un alb luminos pornită pe drumul de întoarcere argintat de lumina lunii.

Bond şi-o alungă din minte. Simţea că îngheaţă în costumul lui de camuflaj şiroind de apă şi era timpul să

se pună în mişcare. Examină îmbinările lespezilor uriaşe de piatră şi observă că spaţiul dintre ele e destul de mare, la fel ca şi la castelul unde se antrenau agenţii lui Tiger şi că va avea suficient spaţiu de susţinere pentru degetele de la picioare. Apoi îşi trase pe faţă gluga cu mască şi îşi începu ascensiunea trăgând după el sacul de plastic în care avea restul lucrurilor.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să urce cei şaizeci de metri de zid uşor înclinat, dar nu folosise pitoanele decât de două ori, atunci când spaţiul dintre lespezi fusese prea mic ca să ofere un punct de sprijin stabil degetelor lui îndurerate. După aceea ajunse la ambrazuri, se târî în linişte de-a lungul celor trei metri de tencuială netedă şi îşi ridică precaut capul ca să arunce o privire în parc. După cum se aştepta, de la ambrazuri şi până jos erau trepte înalte de piatră, pe care le coborî rapid până ajunse în umbra de la baza zidului. Acolo se opri să se odihnească şi să-şi recapete suflul. Când începu să respire normal, îşi scoase gluga cu mască de pe faţă şi stătu nemişcat, ascuntând atent. Nici o boare de vând nu mişca frunzele copacilor, dar de undeva se auzea susurul unei ape curgătoare şi, ceva mai departe, un gâlgâit cleios. Erau fumarolele! Umbră neagră printre umbrele negre ale parcului, Bond o luă pe lângă zid, spre dreapta. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-şi găsească o ascunzătoare, un loc unde să se poată refugia în caz de urgenţă şi eventual să se odihnească şi unde să-şi lase sacul cu lucruri. Verifică atent câteva pâlcuri de arbuşti, dar toţi erau enervant de bine îngrijiţi şi pământul din jurul lor fusese meticulos greblat. În plus, mulţi dintre ei emanau un miros greţos de dulceag şi otrăvitor. La un moment dat dădu peste un şopron lipid de zid, cu uşa larg deschisă. Ascultă atent şi începu să înainteze centimetru cu centimetru. Aşa cum se aşteptase, înăuntru era un talmeş-balmeş de unelte de grădinărit, roabe şi altele asemenea şi mirosea a pământ umed şi a mucegai. Cu mişcări precaute şi ajutat de lumina lunii ce se strecura prin crăpăturile dintre scânduri, ajunse în fundul şopronului unde văzu o movilă murdară de saci folosiţi. Reflectă câteva clipe, apoi hotărî că locul, deşi

era probabil frecvent vizitat, părea să ofere un adăpost mulțumitor. Dezlegă de la încheietura mâinii frânghia sacului de plastic și se apucă să mute metodic o parte din saci, în așa fel încât să-și facă un culcuș în spatele lor. Când termină adăugă o tușă de dezordine artistică, își ascunse sacul în spatele baricadei și se strecură înapoi în parc, ca să continue prima recunoaștere pe care intenționa s-o facă pe întregul domeniu.

Avu grijă să rămână cât mai aproape de zid și să străbată în mare viteză spațiile deschise dintre pâlcurile de arbori și arbuști. Cu toate că avea mîinile acoperite de bumbacul negru al costumului *ninja*, evită contactul cu vegetația ce răspândea mirosuri pătrunzătoare printre care recunoscuse, ca rezultat al vechilor lui aventuri în Caraibe, parfumul dulce al arborelui otrăvitor jamaican. Ajunse la lac – o oglindă vastă și nemișcată de argint – din care se ridica un nor subțire de abur. În timp ce stătea și-i privea întinderea, o frunză mare se desprinse dintr-unul din copacii din apropierea malului și căzu pe apă. În aceeași clipă, apa se învolbură în jurul ei și dispăru fără urmă. Își spuse că erau cu siguranță pești în lac și încă pești carnivori, căci numai ei reacționau cu atâta repeziciune la orice li se părea că ar constitui o pradă. Imediat după lac era prima fumarolă, o groapă de noroi clocotitor ce împrăștia miros puternic de sulf și scuipa jeturi puternice la intervale egale de timp. Îi simți căldura de la câțiva metri distanță. Pale de aburi țâșneau în sus și se destrămau în aer ca niște giulgiuri de fantomă. Deasupra copacilor apăru linia zimțată a acoperișului castelului, cu turnurile lui ciudate, așa că își continuă înaintarea cu precauție sporită, atent să observe din timp aleea cu pietriș ce-l înconjura și care i-ar fi trădat pașii. Îl zări pe neașteptate printre copaci și se opri la adăpostul unui trunchi, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

Pe măsură ce se apropia, monstruoasa clădire neagră cu auriu venea amenințător spre el, cu lateralele curbate ale acoperișului profilându-se pe cer ca niște monstruoase aripi de liliac. Era chiar mai mare decât își imaginase, iar contrafortul de granit negru arăta mai formidabil. Reflectă asupra problemei aparent

imposibile a pătrunderii înăuntru. Trebuia să lase deoparte intrarea principală, zidul scund dinspre uscat şi întinderea de teren din spatele castelului. Dar fortăreţele au întotdeauna o ieşire pentru cazuri de urgenţă, situată undeva aproape de nivelul solului, nu-i aşa? Înaintă precaut câţiva paşi călcând pe toată talpa, în aşa fel încât pietrişul să se mişte cât mai puţin sub picioarele lui. Numeroşii ochi ai castelului luceau albi în lumina lunii şi îi priveau apropierea cu indiferenţa celui ce deţine putere deplină. Se aştepta în orice moment la izbucnirea de lumină a unei lanterne sau la fulgerul albăstrui al unui foc de armă, dar ajunse la baza zidului fără incidente şi o luă de-a lungul lui spre stânga, amintindu-şi din lecţiile de istorie învăţate pe vremuri că majoritatea castelelor au o ieşire de urgenţă la nivelul şanţului cu apă, dedesubtului podului mobil.

La fel stăteau lucrurile şi la castelul doctorului Shatterhand – o uşă în arcadă cu ţinte uriaşe de fier, coşcovită de vreme. Balamalele şi broasca erau vechi şi ruginite, dar pe deasupra lor trecea un lanţ nou cu lacăt, prins în lemn şi rama de piatră. În colţul acela nu ajungea deloc lumina lunii, dar reuşi totuşi să se convingă că vechiul şanţ cu apă era secat şi acoperit cu iarbă. Pipăi atent lanţul şi lacătul. Da! Vor ceda cu siguranţă în faţa pilei şi a şperaclului pe care le avea în buzunar. Oare pe partea interioară exista un zăvor? Probabil că nu, altfel lanţul de-afară n-ar mai fi fost necesar. Se întoarse înapoi călcând meticulos pe urmele propriilor paşi. Uşa aceea va fi ţinta lui pentru ziua următoare!

Deocamdată îşi reluă cercetările, urmând în continuare linia zidului. O dată simţi ceva furişându-se prin iarba de pe jos la apropierea lui. Ce şerpi dintre cei care erau în stare să atace un om puteau fi acolo? Probabil cobra regală, mamba neagră, vipera cu corn, şarpele cu clopoţei şi vipera-lance. Care alţii? Restul erau înclinaţi să se ascundă dacă erau deranjaţi. Oare şerpii vânau ziua sau noaptea? Nu avea nici o idee. Printre atâtea pericole, nu avea nici măcar şansele pe care ţi le oferea ruleta rusească. Umblând prin parcul acela, juca ruletă rusească cu un pistol cu încărcătorul plin.

Ajunsese pe malul dinspre castel al lacului când auzi un zgomot şi se ascunse imediat după trunchiul unui copac. La o oarecare distanţă, tufişurile foşneau de parcă ar fi adăpostit un animal rănit. După câteva clipe apăru pe cărare un om care se clătina pe picioare – sau ceea ce înainte fusese un om. Lumina puternică a lunii dezvăluia un cap umflat până la dimensiunile unei mingi de fotbal, pe care se vedeau trei crăpături înguste în locul ochilor şi al gurii. Omul gemu înăbuşit şi se apropie împleticindu-se, cu mâinile la faţa umflată, încercând disperat să tragă în lături pielea din jurul ochilor ca să poată vedea. Din când în când se oprea şi urla agonizant un singur cuvânt, cu capul ridicat spre cer. Nu era urlet de groază sau de durere, ci de implorare cumplită. Omul se opri brusc, părând că zăreşte lacul pentru prima oară. Îşi deschise braţele larg, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi întâmpine iubita, scoase un ţipăt sfâşietor, alergă până la malul lacului şi se azvârli înăuntru. Imediat se produse la suprafaţa apei aceeaşi vânzoleală pe care o observase şi ceva mai devreme, dar de data asta mult mai puternică şi pe o suprafaţă mai mare, apoi lacul începu să fiarbă sălbatic în jurul corpului care era dezmembrat încet. O mulţime de peşti mărunţi se luptau să ajungă la victimă, în special la faţă şi mâini, săreau din apă reflectând în solzii lor lumina lunii. Omul îşi scoase o dată capul la suprafaţă şi scoase un urlet sfâşietor, iar Bond văzu că toată faţa îi era acoperită de peşti ce atârnau ca nişte şuviţe argintii de păr. Apoi capul căzu înapoi în apă şi începu să se scuture cu sălbăticie, ca şi cum ar fi încercat să scape de atacatori. Dar în jurul lui începu să se întindă o pată întunecată ce se făcea din ce în ce mai mare până când, probabil din cauză că unul din peşti îi sfâşiase jugulara, rămase nemişcat, cu faţa în jos, săltând uşor la fiecare atac al ucigaşilor săi.

Îşi şterse sudoarea îngheţată de pe faţă. Piranha! Peştele ucigaş sud-american de apă dulce al cărui fălci puternice înzestrate cu dinţi plaţi şi ascuţiţi pot curăţa carnea unui cal de pe oase în mai puţin de o oră! Iar bărbatul pe care îl văzuse fusese unul din sinucigaşii care aflaseră despre acest groaznic mod de a muri.

Intrase în parc căutând lacul şi îi fusese otrăvită faţa de vreun arbust cu flori frumoase. Herr Doktor oferea vizitatorilor săi un meniu variat! Feluri nesfârşite, spre delectarea doritorilor! Un adevărat banchet al morţii!

Se cutremură şi decise că ar fi mai bine să-şi continue drumul. „Bine, Blofeld", îşi spuse în sinea lui, „încă o crestătură pe mânerul sabiei care a pornit deja spre gâtul tău!" Curajoase vorbe! Le lipsea doar acompaniamentul de bubuit de tunuri.

Dar Grădina Morţii nu sfârşise încă să-şi etaleze surprizele.

Deasupra întregului parc plutea un miros vag de sulf şi de câteva ori trebuise să ocolească gropi rotunde în pământ din care ieşeau aburi şi noroiul clocotitor al fumarolelor încercuite – în semn de avertizare – cu pietre vopsite în alb. Doctorul avea mare grijă ca nu cumva să cadă cineva din greşeală în acele furnale lichide! Ajunse la una de dimensiunile unui teren de tenis circular, în spatele căreia era o mică grotă în care se ridicase un altar improvizat. Pe altar observă un vas cu flori – crizanteme, pentru că oficial venise iarna şi acestea erau florile anotimpului. Florile erau aranjate împreună cu câteva rămurele de arţar pitic într-un buchet ce transmitea fără îndoială un mesaj deosebit iniţiaţilor în arta japoneză a aranjării florilor. În faţa acelei grote, îndărătul căreia se chincise el ca să se ascundă, un gentleman japonez stătea nemişcat, pierdut în contemplarea noroiului care fierbea şi izbucnea din adâncuri. Îl catalogase drept gentleman pentru că purta joben, frac, pantaloni cu dungi subţiri, guler înalt şi panglicile decoraţiilor unei înalte oficialităţi guvernamentale – sau ale unui socru mare. Gentlemanul ţinea în mâinile încleştate o umbrelă grijuliu înfăşurată şi îşi plecase capul deasupra mânerului ei în semn de penitenţă. Vorbea singur, într-o bâlbâială şoptită şi compulsivă, asemenea unui participant la un ritual religios extrem de complicat, dar nu făcea nici un gest. Stătea doar cu capul plecat într-o atitudine umilă, spovedindu-se ori cerând ceva anume zeului său.

Bond se lipi de trunghiul unui copac, mai negru în costumul lui decât întunericul. Simţea că trebuie să

intervină cumva, să-l abată pe om de la intenția pe care știa că o are. Dar cum să facă asta când nu vorbea deloc japoneza, când nu avea nimic de arătat în afara cărții de vizită pe care scria „surd și cretin"? În plus, era vital să rămână o fantomă în acel parc, să nu se implice într-o discuție inutilă cu un necunoscut despre vreo greșeală străveche pe care n-ar fi putut să-o înțeleagă niciodată. Așa că rămase pe loc, privind umbrele lungi ale ramurilor ce brăzdau întreaga scenă și așteptă cu chipul împietrit să vadă din nou moartea intrând în acțiune.

Bărbatul se opri din vorbit, își ridică încet capul și privi la lună, ridicându-și politicos jobenul. Îl puse înapoi pe cap, își vârî cu un gest sigur umbrela sub braț și bătu sonor din palme. Apoi începu să meargă concentrat și calm, ca și cum s-ar fi dus la o întâlnire de afaceri, până la marginea fumarolei clocotitoare, păși atent peste pietrele albe de avertizare și continuă să înainteze. Începu să se scufunde încet în noroiul cleios și nici un sunet nu-i ieși din gură până când căldura cumplită îi ajunse la vintre; atunci scoase un „arrrgh!" răgușit, capul i se smuci spre spate și dinții îmbrăcați în aur se dezveliră de rictusul morții. Peste câteva clipe dispăru și nu mai rămase din el decât jobelul ce sălta ușurel deasupra unei mici fântâni de noroi ce scuipa intermitent. În scurt timp jobenul se boți din cauza căldurii și se făcu nevăzut. După numai câteva clipe, pântecul uriaș al fumarolei eructă un jet înalt, aducând cu el o duhoare oribilă de carne arsă ce acoperea aproape în întregime mirosul de sulf.

Simți cum i se ridică voma în gât și se forță să se liniștească. Onorabilul angajat al statului se dusese la onorabilii lui strămoși, iar greșeala lui necunoscută era ispășită în timp ce oasele calcinate i se scufundau încet spre pântecul lumii. În statistica de decese a lui Blofeld se adăuga încă o cifră. De ce nu venea un avion al forțelor aeriene japoeze să bombardeze locul ăsta blestemat, să șteargă de pe fața pământului castelul și grădina lui otrăvitoare cu o binecuvântată bombă cu napalm? Cum de continua omul acela să beneficieze de protecția atâtor botaniști și oameni de știință? Bine că îl trimiseseră pe el, singur în acest

iad blestemat şi aproape cu mâinile goale, ca să facă ceea ce ei nu erau în stare! Misiunea lui era lipsită de speranță. Abia dacă avea o şansă la un milion. Tiger şi primul lui ministru fixaseră un preț al naibii de ridicat pentru blestemata lui de MAGIC 44 – prețul a nouăzeci şi patru de kilograme de carne de om.

Blestemându-şi soarta, blestemându-l pe Tiger, blestemând întreaga Japonie, îşi continuă drumul în timp ce un glas îi şoptea la ureche: „Nu vrei să-l omori pe Blofeld? Nu vrei să răzbuni moartea lui Tracy? Nu ai acum ocazia nesperată de a o face? Te-ai descurcat bine în seara asta. I-ai străpuns apărarea şi ai făcut o recunoaştere a teritoriului. Ai găsit chiar şi calea prin care să intri în castel. de-acolo nu-ți va fi greu să ajungi la el în dormitor. Omoară-l mâine, în somn, în timpul nopții!

Şi omoar-o şi pe ea, dacă tot eşti pornit pe fapte mari. Apoi întoarce-te în brațele lui Kissy şi, peste o săptămână ori două, vei zbura spre Londra trecând pe deasupra Polului Nord, la şeful tău care te va întâmpina cu aplauze. Fii serios! În timpul unui an întreg, pe teritoriul Japoniei, se sinucide câte un japonez la fiecare jumătate de oră. Nu te apuca să scânceşti pentru că ai văzut două rubrici bifate într-un dosar al ministerului sănătății, două puncte adăugate la un grafic. Ridică-te de jos şi fă ce ai de făcut!"

Dădu ascultare şoaptelor, cercetă ultima porțiune de zid şi se întoarse la şopronul grădinarului. Înainte să intre, se mai uită o dată atent împrejur. Spre răsărit, cerul începuse să devină cenuşiu. Observă nişte insecte mari care zburau şi săltau în aburii călduți ai fumarolelor. Erau libelule. Libelule roz. Care dansau şi pluteau. Desigur! Acel *Haiku* compus de agentul lui Tiger înainte să moară! Ultima tuşă de coşmar în acest loc obscen.

Întră în şopron, se strecură cu grijă printre roabe şi unelte, trase câțiva saci peste el şi căzu într-un somn superficial, populat cu fantome, demoni şi urlete.

CAPITOLUL 17

Dintr-acolo vine ceva malefic

Patru ore mai târziu, urletele din vis deveniră reale şi îl treziră. În şopron era linişte. Se ridică precaut în genunchi şi îşi lipi un ochi de-o crăpătură dintre două scânduri. Un bărbat, ce părea a fi ţăran după îmbrăcămintea albastră, alerga urlând spre malul lacului. Îl urmăreau patru paznici, râzând şi strigând de parcă ar fi fost un joc de v-aţi ascunselea, înarmaţi cu prăjini lungi. Unul din ei se opri şi-şi azvârli prăjina, lovindu-l peste picioare şi făcându-l să se prăbuşească la pământ. Bărbatul se ridică în genunchi şi îşi întinse mâinile către urmăritori în semn de rugă. Se adunară în jurul lui continuând să râdă, patru bărbaţi vânjoşi cu cizme înalte de cauciuc şi chipuri înspăimântătoare din pricina măştilor negre de pe gură, a apărătorilor pentru nas din piele neagră şi a pălăriilor ca nişte farfurii de supă din piele neagră pe cap – identice cu cea purtată de hoţul de buzunare din tren. Îl loviră pe cel căzut cu vârful prăjinilor, strigând la el cu glasuri aspre şi batjocoritoare. Apoi se aplecară toţi patru, ca la comandă, apucându-l fiecare de câte un braţ sau picior, îl legănară de câteva ori ca să-i dea avânt şi-l aruncară în lac. Căderea lui făcu apa lacului să fiarbă din nou. Urlând din răsputeri, bărbatul se lupta să-şi desprindă peştii de pe faţă şi încerca disperat să se apropie de ţărm, dar ţipetele lui începură să scadă în intensitate şi în cele din urmă încetară, capul se scufundă sub apă şi pata roşie de sânge din jurul lui deveni din ce în ce mai mare.

Paznicii de pe mal priviră spectacolul amuzându-se copios. După ce se încheie totul, o porniră satisfăcuţi spre şopron, cu obrajii umezi de lacrimi.

Bond se strecură în ascunzătoarea lui de sub saci şi le ascultă vocile lăudăroase şi râsetele în timp ce-şi luau dinăuntru uneltele şi roabele. După aceea fiecare se răspândi la treaba lui, dar le mai auzi o vreme glasurile prin parc. La un moment dat, din dinspre castel răsună sunetul profund şi vibrant al unui clopot. Muncitorii din parc amuţiră pe dată. Bond se uită la ceasul de mână ieftin, japonez, cu care îl înzestrase Tiger. Era ora nouă. Oare clopotul anunţa începutul oficial al zilei de muncă? Probabil. Japonezii ajung de obicei cu o jumătate de oră mai devreme la serviciu şi pleacă cu jumătate de oră mai târziu, ca să capete mai multă cinste a obrazului în faţa şefului lor şi să se dovedească îndatoritori şi recunoscători pentru că fuseseră angajaţi. Îşi închipui că la prânz vor avea pauză o oră şi că îşi vor încheia activitatea la ora şase. Aşadar, numai de la şase şi jumătate va putea să iasă în parc. Între timp, trebuia să asculte şi să privească atent ca să afle mai multe despre programul şi activităţile obişnuite ale paznicilor – dintre care el fusese probabil martor la prima: descoperirea sinucigaşilor care se răzgândiseră peste noapte sau îşi pierduseră curajul şi trimiterea lor pe lumea cealaltă. Desfăcu grijuliu fermoarul sacului cu lucruri personale, muşcă dintr-una din cele trei fâşii de carne uscată şi luă o înghiţitură de apă. Doamne, ce n-ar fi dat acum pentru o ţigară!

O oră mai târziu, auzi scrâşnet de paşi pe pietrişul aleii de pe malul celălalt al lacului. Privi prin crăpătura dintre scânduri. Patru paznici se aliniaseră şi stăteau rigizi în poziţie de drepţi. Inima începu să-i bată mai tare. Pesemne că urma să aibă loc un fel de inspecţie, că Blofeld îşi făcea rondul primind rapoartele evenimentelor din timpul nopţii.

Îşi aţinti privirile spre dreapta, în direcţia castelului, dar vederea îi era împiedicată de un pâlc mare de oleandri albi – acel arbust cu aspect nevinovat şi inflorescenţe minunate folosit ca otravă mortală în atâtea locuri din zonele tropicale. „Drăguţă, adorabilă tufă", îşi spuse el, „trebuie să-mi amintesc să stau cât mai departe de tine diseară!"

Pe cărarea de pe celălalt mal al lacului apărură două siluete ce înaintau agale. Își încleștă pumnii, ca un vânător emoționat la vederea prăzii.

Blofeld, echipat cu armura lui de zale și cu coiful grotesc cu zimți și țepușă cu viziera închisă, părea un personaj dintr-o operă de Wagner sau mai degrabă, datorită stilului oriental al armurii, cu unul dintr-o piesă *kabuki*. Mâna dreaptă prinsă într-o apărătoare de oțel se odihnea pe o sabie lungă de samurai fără teacă, în timp ce stânga era îndoită ca să o susțină pe cea a însoțitoarei sale, o femeie bondoacă, cu trupul și ținuta unei gardience de închisoare. Chipul ei era în întregime acoperit de o pălărie hidoasă de apicultor din pai verde închis cu voaletă neagră și deasă ce-i cobora până la umeri. Dar nu era nici o îndoială! Văzuse silueta aceea, înveșmântată acum cu un impermeabil de cauciuc și cizme înalte, prea des în visele lui. Era ea! Era Irma Blunt!

Își ținu respirația. Dacă ocoleau lacul și se apropiau de căsuță, putea să arunce în apă omul îmbrăcat în armură cu o izbitură puternică. Dar oare ar fi reușit piranha să-l muște prin zalele armurii? Puțin probabil! Și cum ar fi putut el să se salveze după aceea? Nu, nu era o soluție bună.

La apropierea celor două siluete, paznicii căzură în genunchi la unison, își plecară frunțile până la pământ, apoi săriră rapid în picioare și-și reluară poziția de drepți.

Blofeld își ridică viziera și i se adresă unuia dintre ei, care îi răspunse cu deferență. Bond observă pentru prima oară că paznicul acela avea la brâu o curea de care era agățat un pistol automat pus în toc. Nu reușea să audă în ce limbă vorbesc. Era imposibil ca Blofeld să fi învățat japoneza. În engleză sau germană? Probabil în germană, învățată de paznic în timpul alianței cu nemții din perioada războiului. Omul râse și arătă spre lac, unde câteva zdrențe de pânză albastră ce săltau ușor la suprafața apei destăinuiau activitatea hoardelor canibale de dedesubt. Blofeld dădu din cap în semn de aprobare și oamenii căzură din nou în genunchi. Apoi ridică o mână, semnalând că întrevederea se

încheiase, îşi coborî viziera şi cuplul îşi reluă plimbarea cu ţinută maiestuoasă.

Bond urmări cu atenţie să vadă dacă feţele paznicilor exprimă batjocură sau amuzament după ce stăpânul se întorsese cu spatele, dar nu zări nici urmă de lipsă de respect. Aceştia rupseră rândurile şi se întoarseră la activităţile lor cu seriozitate disciplinată, ceea ce îi aminti de felul în care îi descrisese Dikko Hendreson supunerea automată, de furnică, faţă de disciplină şi autoritate manifestată de japonezi şi care dusese la una din cele mai cutremurătoare crimel ale secolului. Ce bine ar fi fost să-l aibă pe Dikko alături în momentele acelea! Cât curaj şi câtă vervoare ar fi adăugat el acestei operaţiuni nebuneşti!

Dikko îi povestise că acea crimă se petrecuse la una din filialele modeste ale Băncii Imperial. Era o zi de lucru ca oricare alta, când un bărbat ce purta pe braţ o banderolă cu aspect oficial se prezentase la directorul băncii spunând că este de la ministerul sănătăţii. Oficialităţile se temeau de izbucnirea unei epidemii de tifos şi i-ar fi fost îndatorat directorului dacă îşi aduna tot personalul în curte pentru a le administra vaccinul stabilit de guvern. Directorul se înclină şi procedă întocmai. După ce încuiară casele de bani şi birourile, cei paisprezece angajaţi se aliniară şi ascultară atenţi scurta prelegere pe teme de sănătate pe care le-o ţinu bărbatul cu banderolă. La sfârşitul ei, se înclinară la unison în semn de respect faţă de înţelepciunea ministrului sănătăţii, iar reprezentantul acestuia scoase din servietă cincisprezece pahare în care turnă cu o măsură un medicament dintr-o sticlă. Dădu fiecărui angajat câte un pahar şi-i sfătui să bea conţinutul dintr-o singură înghiţitură, căci altfel soluţia le-ar fi putut ataca dinţii. „Acum", istorisea Dikko că ar fi spus omul, „cu toţii deodată! Unu, doi, trei!" Şi onorabila doctorie fusese înghiţită până la ultima picătură, iar onorabilul director şi onorabilul personal al filialei locale al Băncii Imperial se prăbuşiseră la pământ, pentru că doctoria fusese cianură curată.

Reprezentantul ministrului sănătăţii scoase cheile din buzunarul răposatului director, transportă în

propria-i maşină două sute cinci zeci de milioane de yeni şi plecă vesel de la locul crimei ce avea să fie cunoscută drept „cazul Teigin" după numele suburbiei unde se petrecuse.

Bond îşi spuse că şi în cazul de faţă era martorul aceleiaşi supuneri depline faţă de autoritate, doar că în acest caz opera într-o bună măsură aprobarea tacită şi simpatia garzilor, bazată pe filozofia bandei Dragonul Negru. Blofeld le spusese să facă lucruri de genul celui la care fusese martor ceva mai devreme, iar el era investit cu putere de anumite departamente ale guvernului. Era echipat corespunzător pentru rolul pe care-l juca. Ordinele lui erau întotdeauna ascultate întocmai. În plus, treburile pe care le făceau erau onorabile. Şi provocau destul de multă zarvă prin ziare. *Gaijinul* avea multă putere şi câştiga o mare cinste a obrazului. Şi dacă oamenii voiau să se sinucidă, de ce să-şi bată altcineva capul? Chiar dacă n-ar fi existat Castelul Morţii – şi uneori câte un mic imbold suplimentar din partea paznicilor – ar fi ales şinele trenului sau ale tramvaiului. Domeniul acela oferea un serviciu public, aproape că putea fi considerat un subdepartament al ministerului sănătăţii! Atâta timp cât măştile şi apărătorile pentru nas îi protejau de efectele grădinii otrăvitoare, lucrul principal era să-şi facă treaba conştiincios. Poate că, cine ştie, până la urmă vor obţine în dietă aprobare pentru înfiinţarea unui minister al autodistrugerii! Atunci s-ar fi întors măreţele zile ale organizaţiei Dragonul Negru, care va salva ţara Soarelui – Răsare de la dezgustătoarea paralizie a democraţiei!

Cele două siluete înaintară agale înspre el, de data aceasta dinspre stânga şi îşi continuară inspecţia, primind probabil raportul altor grupuri de paznici. Tiger îi spusese că sunt cel puţin douăzeci de paznici pe proprietatea ce se întindea pe cinci sute de acri. Aşadar, să fi fost cinci grupuri de câte patru paznici? Blofeld îşi ridică viziera şi începu să discute cu femeia. Cei doi se apropiaseră la nici douăzeci de metri de şopronul cu unelte. Se opriră la marginea lacului şi contemplară, cu o curiozitate relaxată, masa de peşti care continua să se

agite în jurul zdrențelor albastre. Vorbeau în germană. Bond își încordă auzul, ca să prindă ce-și spun.

– Peștii piranha și noroiul vulcanic sunt niște menajere foarte utile, zise Blofeld. Mențin grădina curată.

– Marea și rechinii sunt la fel de folositori, îi ține isonul femeia.

– Dar uneori rechinii nu-și fac treaba în întregime. Ca și în cazul spionului care a trecut prin camera noastră de anchetă. Era aproape intact când i s-a găsit trupul pe coastă. Lacul ar fi fost un loc mai potrivit pentru el. Nu de alta, dar nu dorim să ne viziteze prea des polițiștii din Fukuoka, care ar putea să afle de la țărani câți oameni intră în parc escaladând zidul. Știi că foarte bine că numărul lor e cu mult mai mare, aproape dublu comparativ cu cel al victimelor pentru care chemăm ambulanța. Dacă cifrele noastre continuă să crească în același ritm, vom avea probleme. Din articolele de ziar pe care mi le traduce Kono se vede clar că sunt din ce în ce mai multe voci care cer o anchetă publică.

– Și-atunci, ce ar trebui să facem, *lieber* Ernst?

– Obținem niște despăgubiri substanțiale și ne mutăm. Putem să organizăm un parc asemănător în alte țări. Peste tot există oameni care doresc să se sinucidă. Am putea să le oferim atracții mai variate. Unele popoare nu au un atașament atât de profund față de oroare și violență ca japonezii. În schimb, o cascadă frumoasă sau un pod așezat într-un loc bine ales pot constitui alternative viabile pentru Brazilia sau o altă țară din America de Sud.

– Dar cifrele ar fi mult mai mici.

– Conceptul contează, *liebe* Irma. E foarte greu să inventezi ceva cu totul nou în istoria lumii, dar eu am reușit asta. Dacă podul meu sau cascada mea îmi aduc o recoltă de, să zicem, zece cadavre, asta e doar o simplă chestiune statistică. Important e ca ideea să perpetueze.

– Ai dreptate. Ești cu adevărat un geniu, *lieber* Ernst. Deja ai transformat locul acesta într-un altar al morții care va dura pentru totdeauna. Oamenii citesc despre asemenea fantezii în scrierile lui Poe, Lautreamont, de Sade, dar nimeni n-a creat o

asemenea fantezie în lumea reală. E ca şi cum unul din cele mai frumoase basme s-ar transforma în realitate. Un fel de Disneyland al morţii. Desigur, se grăbi ea să adauge, la o scară mult mai măreaţă, mai plină de poezie!

– La momentul potrivit voi consemna pe hârtie întreaga poveste. Atunci poate că lumea va lua la cunoştinţă despre tipul de om care a trăit în mijlocul ei. Un om pe care nu numai că l-au lipsit de recunoaştere şi onoruri, ci unul pe care l-au vânat, au vrut să-l împuşte ca pe un câine turbat! Care a trebuit să-şi folosească întreaga inteligenţă şi perspicacitate numai pentru a rămâne în viaţă! De ce ne mai urmăresc şi acum spionii, cu toate că mi-am acoperit urmele cu atâta pricepere, de ce vor să ne omoare sau să ne aresteze acuzându-ne, în temeiul legilor lor stupide, de crimă? Ah, *liebe* Irma, trăim într-o lume de nebuni în care măreţia adevărului e considerată păcat. Vino, e timpul să trecem în revistă celelalte detaşamente!

Cei doi porniră încet, dar numai după câţiva paşi Blofeld se opri brusc şi îşi îndreptă capul în direcţia unde se ascunsese Bond, mirosind aerul ca un câine.

– Şopronul ăla dintre copaci, constată el nemulţumit, are uşa deschisă! Le-am spus de o mie de ori să n-o mai lase aşa! E un refugiu perfect pentru un spion sau un fugar. Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Bond se cutremură. Se ghemui cât putu mai strâns şi mai trase peste el nişte saci din bariera pe care şi-o întocmise. Paşii zornăitori se apropiară, anunţând că omul echipat în armură intrase în şopron. Bond îi simţi prezenţa la doar câţiva metri distanţă, îi simţi ochii cercetători şi nările care adulmecau aerul. Blofeld atacă bariera de saci cu lovituri puternice de sabie, care cădeau ca o ploaie. Una din ele îl izbi peste mijlocul spatelui şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu scoată nici un sunet. După o vreme Blofeld păru satisfăcut şi paşii se îndepărtară. Bond scoase un oftat prelung de uşurare. Cu toate că sabia străbătuse destui saci, stratul lor fusese suficient de gros ca să-i protejeze pielea spatelui.

– Nu e nimic, dar adu-mi te rog aminte să-l mustru pe Kono pentru neglijență când ne facem rondul mâine dimineață. Șopronul trebuie curățat și încuiat cu un lacăt, spuse el oprindu-se în fața ușii.

Sunetul pașilor scăzu apoi în intensitate, îndreptându-se spre tufele de oleandru. Bond scoase un geamăt și-și pipăi spatele. Apoi se ridică în genunchi și-și aranjă la loc ascunzătoarea, masându-și șira spinării. Scuipă de câteva ori ca să-și curețe gura de praful sacilor, privi prin crăpătura dintre scânduri ca să se asigure că nu mai e nimeni prin preajmă și se întinse comod în culcuș, lăsându-și mintea să rumege spusele lui Blofeld.

Omul acela era cu siguranță nebun. Cu un an înainte, glasul lui calm și scăzut n-ar fi avut astfel de izbucniri isterice ce aminteau de Hitler. Ce se întâmplase însă cu sângele rece, cu încrederea deplină în sine care alcătuiau fundamentul tuturor planurilor lui? Mare parte din ele părea să se fi pierdut, probabil din pricina eșecurilor răsunătoare ale ultimelor două conspirații grandioase, în care el, Bond, avusese un rol foarte important. Un singur lucru era cert: ascunzătoarea lui fusese descoperită, așa că în noaptea aceea trebuia să acționeze. Cu atât mai bine! Trecu din nou în revistă amănuntele destul de vagi ale planului său. Dacă reușea să intre în castel, era destul de sigur că va putea să-l omoare pe monstru. Dar era aproape în aceeași măsură sigur că va muri și el cu această ocazie. *Dulce et decorum est...*[1] tra-la-la, tra-la-la. Dar apoi își aminti de Kissy și nu mai fu la fel de sigur că nu-i pasă de viața lui. Ea trezise în sufletul lui sentimente despre care crezuse că au dispărut pentru totdeauna.

Căzu din nou într-un somn agitat, superficial, populat din nou cu ființele și creaturile acelui tărâm de coșmar.

[1] „Este dulce și frumos să mori pentru patrie" (Horațiu, *Ode*). (n. tr.)

CAPITOLUL 18

Oubliette[1]

În aceeaşi după-amiază, la ora şase, dangătul clopotului răsună din nou pe întreg domeniul şi se lăsă înserarea, trăgând încet storuri violete peste ziua care trecuse. Greierii începură să ţârâie într-un cor sonor şi buratecii să chicotească în tufişuri. Libelulele roz dispăruseră de ceva vreme. Pe malul lacului apărură broaşte râioase gigantice, ieşite din gropile lor de noroi, ce păreau să se îndeletnicească cu prinsul ţânţarilor atraşi de ochii lor strălucitori. Cei patru paznici îşi făcură apariţia aducând cu ei miros de foc făcut în aer liber – probabil că arseseră resturile şi gunoaiele adunate peste zi. Se opriră pe malul lacului şi curăţară cu o greblă apa de zdrenţele albastre ce plutiseră întreaga zi la suprafaţă. În hohote interminabile de râs, pescuiră şi câteva oase complet golite de carne. Unul dintre ei se îndepărtă ducând probabil zdrenţele la foc, iar Bond se grăbi să intre în ascunzătoarea lui de sub saci fiindcă ceilalţi trei îşi împinseră roabele până la şopron şi le băgară înăuntru. Rămaseră sporovăind veseli în penumbră până sosi şi cel de-al patrulea şi apoi, fără să dea vreo atenţie movilei dezordonate de saci din fundul şopronului, o luară spre castel. Bond se ridică în picioare, se întinse cu poftă şi

[1] Celulă subternaă în castelele medievale unde se practica torturarea prizonierilor şi în care se putea pătrunde doar printr-o trapă din tavan. (n. tr.)

își scutură praful din haine și din păr. Îl mai durea încă spatele, dar senzația cea mai puternică era nevoia disperată să fumeze o țigară. Decise să-și împlinească dorința; în definitiv, se putea să fie ultima. Se așeză jos, bău puțină apă, mâncă o fâșie mare de carne uscată bine condimentată, apoi mai luă o înghițitură de apă. Scoase singurul lui pachet de Shinsei, aprinse țigara la adăpostul palmelor făcute căuș și trase adânc primul fum în plămâni. Ce binecuvântare! Mai trase un fum și perspectiva nopții îi păru brusc mai puțin înfricoșătoare. Cu siguranță că va merge totul strună! Se gândi puțin la Kissy, care la ora aceea își mânca brânza de soia cu orez și pește și își plănuia partida nocturnă de înot. Câteva ore mai târziu avea să se afle aproape de el. Dar ce se va petrece în orele acelea? Trase din țigară până ajunse să-l ardă la degete, apoi strivi mucul și-l vârî în crăpătura dintre scândurile podelei. Se făcuse șapte și jumătate. Bâzâitul scos de insecte la apusul soarelui scăzuse mult în intensitate. Se apucă meticulos de pregătiri.

Își părăsi ascunzătoarea la ora nouă. Luna strălucea la fel ca în seara anterioară și în parc era liniște, cu excepția gâlgâitului cleios al fumarolelor și a câte unui chicotit sinistru scos de vreun gecko ascuns pe sub tufe. O luă pe drumul urmat și în noaptea trecută, trecu printre aceleași șiruri de copaci și rămase pe loc privind donjonul profilat pe cer, al cărui acoperiș amintea de niște aripi enorme de liliac. Observă pentru prima oară că balonul de avertizare cu fâșiile lui de pânză ce atrăgeau atenția asupra pericolului fusese dezumflat și atârna pe marginea balustradei care încercuia ceea ce părea a fi etajul principal – cel de-al treilea, cel din mijlocul clădirii. Acolo strălucea slab o lumină gălbuie la mai multe ferestre, ceea ce îl făcu să-și spună că la acel etaj trebuia să ajungă. Suspină adânc și traversă neauzit aleea de

pietriş, de la care ajunse fără nici un incident până la uşa scundă de sub podul mobil.

Costumul negru de *ninja* avea nenumărate buzunare ascunse, precum pardesiul unui spărgător de profesie. Scoase dintr-unul din ele o lanternă de dimensiunile unui creion şi o pilă mică de oţel şi se apucă de treabă. Din când în când se oprea şi scuipa în tăietura din ce în ce mai mare ca să uşureze frecarea metalului pe metal şi în cele din urmă se auzi pocnetul sec al oţelului care ceda. Folosindu-şi pila ca pe o pârghie, desfăcu zala lanţului pe care îl scoase apoi cu grijă din inele în care fusese prins. Apăsă uşor şi uşa se deschise spre interior. Împinse uşa mai mult şi cercetă cu lanterna întunericul ca smoala din faţa lui. Se bucură că procedase astfel, căci pe pardoseala de piatră, acolo unde ar fi făcut primul pas înăuntru, stătea cu fălcile căscate o capcană ruginită pentru animale mari, lungă de vreun metru, care-l aştepta să calce în ea de sub movilița de paie care o ascundea parţial. Se cutremură imaginându-şi clănţănitul sinistru şi dinţii ca de fierăstrău înfigându-i-se în picioare, puţin mai jos de genunchi. Probabil că nu era singura capcană din castel, aşa că trebuia să fie foarte atent.

Închise încetişor uşa, ocoli capcana şi plimbă raza lanternei în jurul lui şi-apoi înainte. Nimic altceva decât întuneric. Se afla într-un soi de pivniţă unde fuseseră cu siguranţă păstrate pe vremuri rezervele de hrană ale unei mici armate. Prin fascicolul subţire de raze trecu o umbră, apoi alta şi alta şi pivnița răsună de ţipete ascuţite. Nu se temea de lilieci şi nici nu credea în mitul victorian că ţi se încurcă în păr, căci erau înzestraţi cu radare excelente. Se strecură încet înainte, cu ochii aţintiţi la lespezile uriaşe de piatră pe care călca. Trecu pe lângă doi piloni groşi susţinuţi de arcade şi constată că pivnița părea să se îngusteze, iar pereţii şi tavanul boltit să se apropie de el. Da, iată şi şirul

de trepte ce ducea în sus! Le urcă precaut şi le numără – erau douăzeci până ajunse la intrare, o uşă dublă înaltă şi lată ce nu avea zăvor pe partea lui. Împinse uşor şi simţi rezistenţa unui soi de broască nu foarte solidă. Scoase in buzunar un şperaclu, îl vârî în broască şi împinse. Fălcile lui ascuţite se prinseră în canelura unui şurub mare cu cap în cruce, iar el răsuci cu putere în lateral până se auzi scrâşnet pătrunzător de metal vechi şi clinchetul cuielor sau al şuruburilor căzând pe jos. Împinse mai tare şi restul broaştei cedă cu un zgomot ce răsună lugubru şi jumătate din uşa dublă se deschise cu scârţâit de balamale neunse. În faţa lui se întindea aceeaşi beznă. Făcu un pas înauntru şi ascultă, cu lanterna stinsă. Nu venea nici un sunet, de nicăieri, căci încă se afla adânc în măruntaiele castelului. Aprinse lanterna şi văzu un alt şir de trepte la capătul cărora era o uşă modernă din lemn lăcuit. Le urcă grăbit şi apăsă clanţa de metal. De data asta nu mai exista nici o încuietoare! Împinse uşor uşa şi se trezi într-un coridor lung de piatră ce urca în pantă uşoară. La capătul lui se vedea o altă uşă modernă, de sub care se zărea o dungă îngustă de lumină.

Străbătu neauzit coridorul, ajunse la uşă, îşi ţinu respiraţia şi-şi lipi urechea de gaura cheii. Tăcere de moarte! Apăsă încet pe clanţă şi crăpă puţin uşa, apoi, mulţumit de ce văzuse, intră şi o închise în urma lui. Se afla în holul principal al castelului. La stânga lui era intrarea principală, de la care pornea un covor roşu destul de uzat ce se întindea în diagonală pe o distanţă de vreo cincizeci de metri, până într-o zonă la care nu ajungea lumina unicei lămpi cu petrol atârnată deasupra intrării. Holul vast nu era deloc decorat, cu excepţia fâşiei lungi de covor, iar plafonul arăta ca o încâlceală de bârne longitudinale şi transversale unite de o reţea de şipci subţiri din bambus peste aceeaşi tencuială nefinisată ce acoperea şi pereţii.

Se simțea miros de umezeală şi piatră rece, ca în toate castelele vechi.

Se feri să păşească pe covor şi porni să străbată holul aproape lipit de perete. Îşi spuse că se afla probabil la etajul principal şi că undeva drept înainte era prada lui. Pătrunsese până în inima citadelei! Până în acel moment, totul decursese fără probleme.

Uşa următoare, ce constituia evident intrarea într-o sală de primire, avea doar un simplu zăvor cu resort. Se aplecă şi-şi lipi ochiul de gaura cheii. Nu văzu decât un interior slab luminat din care nu răzbătea nici un sunet. Ridică zăvorul, întredeschise uşa, apoi o deschise larg şi intră. Ajunse într-o încăpere la fel de mare, dar aceasta era decorată cu un fast nobiliar – probabil camera principală de primire, unde Blofeld îşi întreținea vizitatorii. Între draperiile lungi şi roşii, tivite cu fir auriu, pe pereții vopsiți în alb se vedeau armuri şi arme vechi, deosebit de frumoase. Mobila veche, masivă, era aranjată în grupuri convenționale în jurul unui covor imens, albastru regal. Restul podelei era din scânduri bine lustruite ce reflectau lumina celor două lămpi cu petrol atârnate de plafonul înalt, străbătut de bârne precum cel din holul mare, însă aici bârnele cele mai groase fuseseră decorate cu un motiv roşu închis. Căutând locuri unde să se poată ascunde, alese draperiile mult depărtate de perete şi aşa, strecurându-se precaut de la un refugiu la altul, ajunse la uşa cea mică din fundul camerei, despre care bănui că duce la apartamentele personale ale proprietarilor.

Se aplecă să asculte, dar sări imediat în lături şi se ascunse după cea mai apropiată dintre draperii. Se apropiau nişte paşi! Desfăcu din talie lanțul subțire, îl înfăşură în jurul pumnului sâng, luă şperaclul în mâna dreaptă şi aşteptă, cu ochii lipiți de crăpătura dintre cele două fâşii lungi de catifea ce miroseau a praf.

Uşa cea mică se deschise pe jumătate dând la iveală spinarea unuia din paznici, cel care purta centura de piele neagră cu toc. Oare acesta era Kono, omul care îi traducea lui Blofeld din ziarele nipone? Probabil că lucrase pentru germani în timpul războiului, poate chiar în Kempeitai. Dar ce naiba făcea? Părea să umble la un soi de aparat chiar lângă uşă. Un întrerupător electric? În nici un caz, castelul nu era electrificat. Părând mulţumit cu ce făcuse, omul păşi de-a-ndăratelea, se înclină adânc şi închise uşa. De data asta nu purta mască, aşa că reuşi să-i vadă faţa cafenie şi încruntată, cu ochi oblici şi gură crudă când trecu prin faţa ascunzătorii lui de după draperie. Paznicul străbătu încăperea, ieşi pe uşă şi o închise. Apoi se lăsă tăcere. Aşteptă vreo cinci minute bune înainte să mişte uşor draperia şi să privească în jur. Era singur.

Şi acum, ultima rundă!

Se strecură spre uşă cu armele în mână. Nu se auzea nici un sunet din camera cealaltă. Şi totuşi, paznicul se înclinase. Ei bine, probabil că o făcuse din respect pentru aura Stăpânului. Smuci uşa cu putere dând-o până aproape în perete şi năvăli înăuntru gata de atac.

Intrarea lui vijelioasă fu întâmpinată de un coridor lung şi anost ce se întindea în faţa lui pe vreo douăzeci de metri. Era slab luminat de o lampă cu petrol atârnată în mijlocul tavanului şi pardosit cu obişnuitele scânduri impecabil lustruite. O „podea privighetoare"? Nu. Paşii paznicului nu stârniseră nici o scârţitură trădătoare. Dar din spatele uşii de la capătul coridorului se auzea muzică. Era Wagner, uvertura din „Walkiria". „Mulţumesc, Blofeld", îşi spuse Bond, „mi-ai oferit o acoperire foarte utilă!" şi o porni cu paşi neauziţi spre centrul coridorului.

Totul se întâmplă fără nici cea mai mică avertizare. Abia făcuse un pas depăşind jumătatea

exactă a holului când întreaga lungime de douăzeci de metri de scândură basculă precum un leagăn pe un ax central şi el se trezi prăbuşindu-se într-un vid negru, în timp ce dădea disperat din mâini şi din picioare în căutarea unui punct de sprijin. Paznicul! Asta meşterise el după uşă! Probabil că trăsese maneta ce punea în funcțiune trapa spre tradiționala *oubliette* a castelelor vechi! Iar el uitase complet să ia în calcul o asemenea posibilitate. În timp ce corpul îi plonja de pe capătul platformei înclinate în spațiu, un clopoțel de alarmă acționat de mecanismul trapei începu să sune isteric. O fracțiune de secundă avu impresia că platforma, eliberată de greutatea trupului său, revine în poziția inițială, apoi se prăbuşi pe o pardoseală de piatră şi îşi pierdu cunoştința.

Înota epuizat prin tunelul întunecat, spre punctul de lumină orbitoare din fața lui. De ce nu încetau să-l lovească? Ce făcuse să merite chinul ăsta? Avea doar două *awabi* – le simțea conturile zimțate şi tăioase în palme. Doar la atât se aştepta Kissy din partea lui.

– Kissy, îngăimă el. Opreşte-te, opreşte-te, Kissy!

Punctul de lumină crescu din ce în ce mai mare, devenind o pardoseală acoperită cu paie pe care zăcea ghemuit în timp ce cineva îl pălmuia puternic peste față. Pleosc! Pleosc! Durerea ascuțită din capul lui sporea la fiecare plesnitură, dându-i impresia că va exploda în mii de fărâme. Văzu marginea bărcii chiar deasupra lui şi ridică disperat mâna să se apuce de ea. Întinse cele două *awabi* ca să arate că şi-a făcut datoria şi-şi desfăcu palmele ca să le lase să cadă în albie.

Îşi recăpătă conştiința pentru câteva clipe şi văzu două mâini de paie plutind spre pardoseală. Loviturile se opriră şi imaginile din fața lui începură să se contureze mai clar prin ceața durerii. Fața aceea maronie! Ochii aceia oblici şi răi! Kono,

paznicul. Şi mai era cineva cu el, o persoană care-i ţinea torţa. Atunci îşi aminti totul. Nici urmă de *awabi* sau de Kissy! I se întâmplase ceva cumplit. Totul mersese pe dos! *Shimata*! Am greşit! Tiger! Numele provocă declicul vital şi mintea lui Bond începu să funcţioneze normal. Ai grijă acum! Eşti surd şi cretin. Eşti un miner japonez din Fukuoka. Ai acte care atestă asta. La naiba cu durerea ta de cap! N-ai nimic rupt, aşa că joacă-ţi rolul cu sînge rece. Îşi lipi mâinile de coapse şi atunci îşi dădu seama că este complet dezbrăcat, cu excepţia slipului sumar al costumului *ninja*. Se ridică în picioare şi se înclină până la pământ. Kono, cu mâna la tocul deschis al armei, se răsti furios la el în japoneză. Bond îşi linse sîngele ce i se prelingea pe la colţul gurii şi-l privi cu o faţă stupidă, lipsită de expresie. Kono scoase pistolul automat şi-i făcu semn cu ţeava. Bond se înclină, se ridică la loc şi, după ce aruncă o privire la celula acoperită cu paie în care căzuse, îl urmă pe paznicul ce ţinea torţa şi ieşi din capcană.

Urcară câteva scări, străbătură un coridor şi ajunseră în faţa unei uşi. Kono făcu un pas în faţă şi bătu. Uşa se deschise şi Bond se trezi în mijlocul unei încăperi mici şi plăcute, cu aspect de bibliotecă. Paznicul cu torţa întindea pe podea costumul de *ninja* şi surprinzător de incriminantul conţinut al buzunarelor lui. Îmbrăcat într-un superb chimono negru brodat cu un dragon auriu, Blofeld stătea sprijinit de poliţa de deasupra căminului în care ardea mocnit un buştean de pin japonez. Era el, nu încăpea nici o îndoială! Fruntea înaltă, atinsă de calviţie, gura încăpăţânată, ca o rană roşie-vineţie, umbrită acum de o mustaţă deasă, cenuşie, cu colţurile lăsate în jos – probabil cu scopul de a atinge dimensiunile unei mustăţi de mandarin! – coama de păr alb pe care şi-l lăsase să crească pentru rolul de domnul conte de Bleuville, găurile negre şi goale ale ochilor. Iar lângă el, completând imaginea unui

cuplu casnic ce se relaxează după cină, stătea Irma Blunt, gătită ca o doamnă japoneză de înaltă clasă, cu un fir perfect de crizantemă în poală, aşteptând s-o ridice din nou în mână după clarificarea cauzelor întâmplării neplăcute ce le tulburase liniştea. Faţa lătăreaţă, puhavă, părul ţepos şi rar, gura cu buze subţiri de gardian de închisoare, ochii căprui foarte deschis, aproape galbeni! „Pe Dumnezeul meu!" îşi zise Bond. „Uite-i aici, pe amândoi, la îndemână! La ora asta ar fi fost amândoi morţi dacă nu făceam acea unică şi idioată greşeală! Oare mai pot întoarce sorţii în favoarea mea? Doamne, dacă nu m-ar mai durea atât de groaznic capul!"

Sabia lungă a lui Blofeld stătea sprijinită de perete. O luă de la locul ei, merse pînă la locul unde lucrurile lui Bond zăceau grămadă şi le ridică rând pe rând cu vârful. Întâi pescui costumul negru şi-l întrebă pe paznic în germană:

– Şi ce e asta, Kono?

Paznicul îi răspunse în aceeaşi limbă, cu glas nesigur şi ochii oblici plecaţi în semn de respect faţă de Bond, posesorul costumului.

– E un costum *ninja*, Herr Doktor. Îl poartă cei care practică arta secretă *ninjutsu*. Secretele lor sunt străvechi şi eu cunosc puţine din ele. Oamenii aceştia au capacitatea să se strecoare neobservaţi, să devină invizibili, să ucidă fără arme. Toată lumea se temea de ei în Japonia. Nici n-am ştiut că mai există şi astăzi. Omul acesta a fost trimis, fără îndoială, să vă asasineze, stăpâne. Şi dacă n-ar fi fost coridorul vrăjit, ar fi putut să reuşească.

– Dar cine este? întrebă Blofeld analizându-l atent pe captiv. E înalt pentru un japonez.

– Cei care muncesc în mine sunt adesea înalţi, stăpâne. Are o hârtie care spune că e surd şi cretin. Şi nişte acte, ce par să fie în ordine, unde scrie că e miner din Fukuoka. Dar mie nu-mi vine să cred una ca asta. Are câteva unghii rupte, dar astea nu sunt mâini de miner.

– Nici eu nu cred asta, dar vom afla curând, spuse Blofeld şi se întoarse apoi către femeie. Tu ce crezi, draga mea? Ai un instinct grozav în treburi de genul ăsta – instinct de femeie!

Irma Blunt se ridică şi se apropie de el. Îl privi pătrunzător şi îl înconjură încet, având grijă să rămână la o distanţă sigură. Când ajunse să-l privească din profil, pe partea stângă, rosti în şoaptă, nevenindu-i să creadă:

– *Du lieber Got!*

Se întoarse la Blofeld şi începu să-i vorbească în şoaptă aspră, nereuşind să-şi dezlipească privirile îngrozite de pe chipul lui Bond.

– Nu poate fi adevărat! Şi totuşi este. Cicatricea de pe obrazul drept! Profilul! I-au ras parte din sprâncene, ca să le dea linie ascendentă!

Făcu un pas în lături şi spuse hotărâtă:

– Ăsta-i agentul englez! Ăsta-i Bond, James Bond, cel căruia i-ai omorât nevasta. Cel care s-a dat drept Sir Hilary Bray. Îţi jur că aşa este! insistă ea cu înflăcărare. Trebuie să mă crezi, *lieber* Ernst!

Ochii lui Blofeld se îngustară.

– Văd o oarecare asemănare. Dar cum a ajuns aici? Cum de m-a găsit? Cine l-a trimis?

– Serviciile Secrete japoneze. Sunt sigură că sunt în relaţii cu Serviciile Secrete britanice.

– Nu prea cred. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi năvălit aici cu mandate, să mă aresteze. Sunt prea mulţi factori necunoscuţi în afacerea asta. Trebuie să procedăm cu toată circumspecţia şi să scoatem tot adevărul de la el. Mai întâi trebuie să vedem dacă e surd şi cretin, ăsta-i primul pas. Vom rezolva asta în camera de anchetă. Dar în primul rând trebuie convins puţin să coopereze. Kono, spune-i lui Kazama să se apuce de treabă!

Capitolul 19

Camera de anchetă

În încăpere erau zece paznici, aliniați lângă perete în fața lui Kono. Erau înarmați toți cu prăjini lungi. Kono lătră un ordin către unul dintre ei. Acesta își sprijini prăjina de perete și păși în față. Era un tip masiv ca un dulap, cu capul chel și lucios ca un pepene și mâinile cât niște șunci. Adoptă poziția de luptă în fața lui Bond, cu picioarele depărtate ca să-și asigure echilibrul și buzele rânjite într-un rictus de răutate ce-i dezvelea dinții sparți și cariați. Își balansă mâna dreaptă și-l izbi cumplit peste cap, exact în locul unde se rănise mai devreme în cădere. Bond avu senzația că-i explodează țeasta. După câteva clipe porni și palma stângă, al cărei impact îl aruncă într-o parte. Prin ceața roșiatică a suferinței, îi zări pe Blofeld și pe femeia lui. Blofeld abia dacă părea interesat de ceea ce se petrecea, privind scena cu detașarea unui om de știință, dar buzele femeii erau întredeschise și umede.

Bond încasă alte zece palme rapide, una după alta și știu că trebuie să acționeze cât timp își mai păstra concentrarea și puterea. Picioarele depărtate ale celui care-l lovea îi oferiră ținta perfectă – atâta timp cât tipul nu practica șmecheria aceea a luptătorilor *sumo*. Se chinui să-și limpezească privirile împăienjenite și-și stabili ținta, apoi, în timp ce altă lovitură cumplită pornise spre capul lui, lovi cu piciorul în sus mobilizându-și până la ultimul dram forța ce-i rămăsese. Piciorul lui nimeri în plin. Omul scoase un urlet animalic și se prăbuși la pământ, rostogolindu-se de

pe-o parte pe alta, cu mâinile încleştate sub pântec. Ceilalți paznici se repeziră spre el cu prăjinile ridicate, iar Kono scoase arma din toc. Bond se ascunse după un scaun cu spetează înaltă, pe care-l apucă şi-l azvârli în grupul de atacatori. Un picior de scaun îl lovi pe unul din paznici în gură, spărgându-i câțiva dinți; acesta căzu la pământ, ținându-se de gură.

– Halt!

Bond mai auzise strigătul acesta de hitlerist. Paznicii rămaseră nemişcați, plecând vârful prăjinilor spre podea.

– Kono, scoate-i pe ăştia de-aici, ceru el arătând spre cei doi răniți. Şi pedepseşte-l pe Kazama pentru incompetență. Celuilalt dă-i bani să-şi pună dinți noi. Ajunge cu asta! Omul acesta n-o să reacționeze la metode obişnuite ca ale voastre. Dacă poate să audă, nu va rezista la presiunea din camera de anchetă. Du-l acolo. Restul paznicilor pot să aştepte în camera de audiențe. *Also! Marsch!*[1]

Kono lătră câteva ordine la care paznicii reacționară cu cea mai mare promptitudine. După aceea îi făcu semn lui Bond cu țeava pistolului, deschise o uşă scundă ascunsă de un raft cu cărți şi-l scoase într-un coridor îngust de piatră. Ce mai urma oare? Bond îşi linse sîngele adunat în colțul gurii. Puterea lui de a îndura ajunsese aproape la limită. Presiune? Nu credea că poate să suporte mai multă. Şi ce era oare camera aceea de anchetă? Ridică uşor din umeri. Poate că va găsi totuşi o ocazie să-i sară lui Blofeld în beregată. Ce bine ar fi fost să moară împreună cu el! O luă înainte pe coridor ignorând ordinul lui Kono să deschidă uşa grosolană de la capătul lui. Furios, paznicul trebui să i-o deschidă el în timp ce-i ținea țeava pistolului proptită în şira spinării. Intrară într-o încăprere bizară placată în întregime cu lespezi de piatră neglijent cioplite, unde era foarte cald şi duhnea insuportabil a sulf.

[1] Acum! Marş! (germ.) (n. tr.)

Blofeld şi femeia lui intrară şi ei înăuntru, uşa fu încuiată în urma lor şi cei doi se aşezară în două fotolii de lemn deasupra cărora se vedeau, pe perete, o lampă cu petrol şi un ceas mare de bucătărie a cărui singură trăsătură neobişnuită era că cifrele ce indicau sferturile de oră erau încercuite cu roşu. Acele lui arătau că trecuse cu puţin de ora unsprezece şi chiar în momentul când Bond îşi ridică privirea spre el minutarul îşi schimbă poziţia cu un clinchet metalic sonor. Kono îi făcu semn lui Bond să înainteze cei doisprezece paşi până la capătul opus al camerei, unde se afla un soi de fotoliu ridicat pe un piedestal de piatră, stropit tot cu noroi cenuşiu uscat. Lespezile din jurul lui erau mânjite cu acelaşi noroi vulcanic. Deasupra jilţului de piatră, tavanul avea o deschizătură largă de formă circulară prin care se vedea un petic de cer întunecat şi presărat cu stele. Cizmele de cauciuc ale lui Kono scârţâiră în spatele lui şi paznicul îi făcu semn să se aşeze pe jilţul de piatră, care avea în mijloc o gaură mare. Bond făcu ce i se ceruse, cutremurându-se la contactul dintre pielea lui goală şi suprafaţa fierbinte şi lipicioasă mânjită cu noroi. Îşi sprijini antebraţele pe braţele de piatră ale jilţului şi aşteptă. Gândul la ceea ce avea să se petreacă îi provocă crampe puternice în burtă.

Din celălalt capăt al camerei, Blofeld i se adresă în engleză cu glas puternic ce reverbera îndelung între pereţii goi de piatră.

– Comandante Bond, sau agent 007 al Serviciilor Secrete britanice dacă preferi, aceasta este camera de anchetă, inventată în totalitate de mine, care are efectul aproape inevitabil de a-i face pe oamenii muţi să vorbească. După cum bine ştii, proprietatea mea e o zonă cu activitate vulcanică destul de intensă. Acum stai exact deasupra unui gheizer care scuipă noroi la o temperatură de aproximativ 1000°C, la o înălţime de peste cincisprezece metri. Într-o bună zi mi-a venit ideea de a canaliza jetul acestui

gheizer printr-un horn de piatră, până în locul unde şezi dumneata acum. Acesta e ceea ce se cheamă un gheizer cu activitate periodică, iar acum este reglat să erupă exact la fiecare cincisprezece minute.

Blofeld aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre el şi continuă:

– Aşadar, vei observa cu uşurinţă că mai sunt exact unsprezece minute până la următoarea erupţie. Dacă nu mă auzi, nici pe mine şi nici traducerea în japoneză a spuselor mele ce va urma îndată, dacă eşti un japonez surd şi cretin aşa cum susţii, nu te vei mişca de pe jilţul acela şi vei suferi o moarte înspăimântătoare, ca urmare a incinerării părţii inferioare a corpului tău. Pe de altă parte, dacă părăseşti jilţul înainte de momentul erupţiei, vei demonstra că poţi să auzi şi să înţelegi şi vei fi supus unei serii de torturi suplimentare, care te vor face în mod inevitabil să răspunzi la întrebările mele. Cu ajutorul acestor întrebări voi căuta să aflu identitatea ta reală, modul în care ai ajuns aici, cine te-a trimis şi cu ce scop şi câte persoane sunt implicate în conspiraţia asta. Mă înţelegi? Văd că nu vrei să renunţi la rolul pe care-l joci. Foarte bine atunci. Luând în considerare şi ipoteza, cam greu de crezut, că actele tale sunt în regulă, şeful paznicilor mei îţi va explica pe scurt scopul acestei încăperi în limba japoneză.

Din faţa uşii pe care o păzea, Kono începu să latre în japoneă. Bond nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, căci se concentra străduindu-se să-şi mobilizeze toate resursele de luciditate şi putere. Şedea aparent relaxat pe jilţul de piatră şi privea nonşalant în jurul lui. Îşi amintise de ultimul „iad" vizitat la Beppu şi căuta ceva anume. Ah, da! Acolo era! În colţul din dreapta, nu departe de tronul lui, se vedea o cutie din lemn ce nu părea să aibă nici un fel de încuietoare. Sub cutia aceea se ascundea cu siguranţă valva care regla activitatea gheizerului. Oare nu putea să folosească în vreun fel această informaţie? Puse gândul într-un colţişor al minţii, la păstrare şi

începu să-şi chinuie creierul extenuat, mobilizându-l să găsească un plan. Ce bine ar fi fost dacă durerea agonizantă ce făcea țeasta să-i pulseze ar fi încetat măcar puțin! Își puse coatele pe genunchi şi-şi sprijini cu grijă fața tumefiată în palme. Se consolă puțin cu gândul că cei doi paznici pe care-i atacase sufereau mai mult decât el.

Kono termină de vorbit. Minutarul ceasului scoase clinchetul sonor ce anunța că se mai scursese un minut. Mai ticăi încă de nouă ori. Bond îi privi cadranul alb cu cifre negre. Era unsprezece şi paisprezece minute. De undeva de sub el se auzi un huruit profund şi furios, urmat de un val puternic de aer fierbinte. Bond se ridică de pe jilț şi se îndepărtă cu paşi şovăielnici de piedestalul de piatră şi se opri într-o zonă unde pardoseala nu era stropită cu noroi. Apoi se întoarse şi privi atent. Huruitul deveni muget îndepărtat, apoi urlet înspăimântător, ca şi cum un tren expres ar fi năvălit în încăperea cea mică. Avu loc o explozie puternică şi un jet solid de noroi cenuşiu ieşi ca un piston lucios din gaura în podea, pătrunzând cu precizie în hornul din tavan. Jetul cu consistență solidă continuă să țâşnească vreme de o secundă, împrăştiind o căldură atât de mare încât Bond trebui să-şi şteargă transpirația de pe frunte. Apoi pilonul cenuşiu coborî înapoi în gaura din care se înălțase împrăştiind pe tavan stropi fierbinți de noroi ce căzură pe pardoseală în picături mari şi puturoase. Prin hornul de piatră se auzi o borboroseală sonoră şi camera se umplu de aburi. Duhoarea de sulf era insuportabilă. În tăcerea de moarte care se lăsă, ticăitul care anunța că acul ceasului se mutase pe minutul al şaisprezecelea răsună la fel de puternic ca un gong.

Bond se întoarse şi privi cuplul de sub ceas.

– Ei bine, Blofeld, nemernic nebun, trebuie să recunosc că tipul care se ocupă cu efecte speciale, acolo jos în pivnița castelului, îşi ştie bine meseria! Acum trimite după cele douăsprezece drăcoaice

şi, dacă sunt la fel de frumoase ca Fraulein Blunt, îl aducem pe Noel Coward să cânte pentru noi şi până la Crăciun ajungem cu spectacolul nostru pe Broadway! Ce părere ai?

Blofeld se întoarse spre Irma Blunt.

– Ai avut dreptate, fată dragă. E cu siguranță același *Britischer*. Adu-mi aminte să-ți cumpăr un şirag din acele perle minunate ale domnului Mikimoto. Dar acum haide să terminăm cu omul acesta o dată pentru totdeauna. Nu de alta, dar a trecut demult ora noastră de culcare.

– Ai dreptate, *lieber* Ernst. Dar mai întâi trebuie să vorbească.

– Desigur, Irmchen. Dar asta se rezolvă repede. I-am frânt deja primele rezerve. Străpungerea celei de-a doua linii de apărare va fi joacă de copil. Vino!

Străbătură cu toții în sens invers coridorul de piatră şi reveniră în bibliotecă. Irma Blunt îşi reluă locul pe canapea, iar Blofeld se sprijini din nou de polița de deasupra căminului, cu mâna dreaptă aşezată relaxat de mânerul săbiei. Era ca şi cum s-ar fi întors cu toții de la o plăcută distracție după cină – un joc de biliard, răsfoirea unor albume cu timbre, vizionarea unor scurte filme de familie. Bond hotărî să lase baltă identitatea minerului din Fukuoka. Lângă raftul cu cărți era o masă de scris. Trase scaunul de sub ea şi se aşeză comod. Văzu pe masă țigări şi chibrituri. Luă una, o aprinse şi inhală cu nesaț. Putea foarte bine să-şi ofere cîteva clipe de confort înainte de Marele Somn! Scutură scrumul pe covor şi puse picior peste picior.

Blofeld arătă spre grămada de haine şi obiecte de pe podea.

– Kono, ia astea de-aici! Le voi examina mai târziu. Poți să rămâi cu restul paznicilor, în holul exterior. Pregăteşte o lampă de sudură şi burghiul electric, poate voi avea nevoie de ele ca mijloace suplimentare de convingere. Acum, spuse el întorcându-se spre Bond, vorbeşte şi vei avea parte

de o moarte rapidă şi onorabilă prin sabie. Să nu ai îndoieli în privinţa asta, căci sunt expert în mânuirea ei şi e ascuţită impecabil. Dacă nu vorbeşti, vei muri încet şi oribil, dar înainte de a se sfârşi cu tine îmi vei spune tot ce vreau să ştiu. Ştii foarte bine din practicarea meseriei tale că este posibil şi că există un anumit grad de prelungire a suferinţei pe care nu-l poate îndura nici o fiinţă umană. Ei bine?

– Blofeld, tu n-ai fost niciodată prost, îi răspunse Bond degajat. O mulţime de oameni din Londra şi Tokio ştiu că sunt aici în seara asta. În momentul acesta, mai ai posibilitatea de a scăpa de o condamnare la moarte, căci ai o mulţime de bani şi-ţi poţi angaja cei mai buni avocaţi. Dar dacă mă omori, vei muri şi tu cu siguranţă.

– Domnule Bond, nu spui adevărul. Cunosc procedurile oficiale la fel de bine ca dumneata. În consecinţă, îţi ignor povestea în totalitate şi fără ezitare. Dacă prezenţa mea aici ar fi fost cunoscută la nivel oficial, ar fi fost trimisă o mică armată de poliţişti să mă aresteze, însoţiţi probabil de un membru al eşalonului superior al CIA, în a căror listă de peroane căutate mă aflu cu siguranţă. Japonia se află în sfera de influenţă americană. Poate ţi s-ar fi îngăduit să mă interoghezi după arestare, dar un englez nu are ce să caute în operaţiunea iniţială a poliţiei.

– Dar cine a zis că ar fi o operaţiune a poliţiei? Când am auzit, în Anglia, nişte zvonuri despre ceea ce se petrece pe acest domeniu, mi-am spus că proiectul pare să fie conceput în stilul tău. Aşa că am obţinut permisiunea să vin până aici să văd cum stau treburile. Dar se cunoaşte în permanenţă locul unde mă aflu şi dacă nu mă întorc se vor lua imediat măsurile cuvenite.

– Nu ţine deloc, domnule Bond. Nu va exista niciodată vreo dovadă că m-ai văzut sau că ai intrat pe proprietatea mea. Se întâmplă să fiu în posesia unor informaţii care sunt în concordanţă cu prezenţa dumitale aici. Unul dintre agenţii mei mi-a raportat

recent că şeful Serviciilor Secrete japoneze, un anume Tanaka, a venit în zona asta însoţit de un străin îmbrăcat ca un japonez. Acum constat că noua dumitale înfăţişare concordă cu descrierea furnizată de agentul meu.

– Unde e omul ăsta? Aş vrea să-i pun câteva întrebări.

– Nu este disponibil.

– Cât de convenabil!

În ochii întunecaţi şi adânci ai lui Blofeld începu să licărească o flacără roşiatică.

– Uiţi că nu eu sunt cel care este interogat, domnule Bond, ci tu! Ei bine, află că ştiu totul despre acest Tanaka. E un om de o cruzime fără margini şi m-aş hazarda să presupun că şi asta se potriveşte cu cele petrecute şi mai ales cu faptul că te-a trimis aici. Acest Tanaka şi-a pierdut deja unul dintre cei mai buni agenţi pe care l-a trimis să-şi vâre nasul în treburile mele. Şi fiindcă te aflai la îndemână, probabil într-o misiune legată de meseria ta, ţi-a solicitat ajutorul; ai acceptat să vii aici şi să mă omori, poate din consideraţie faţă de acest om, poate în schimbul unui serviciu pe care ţi l-a făcut, rezolvând în felul acesta o situaţie care altfel ar fi creat oarecare neplăceri guvernului japonez. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă când ai aflat că doctorul Guntram Shatterhand este de fapt Ernst Stavro Blofeld. Ai motivele tale personale să vrei să mă omori şi n-am nici cea mai mică îndoială că ai păstrat această informaţie doar pentru tine, de teamă să nu intervină oficialităţile şi să te împiedice să-ţi duci răzbunarea până la capăt.

Blofeld tăcu şi rămase cu privirile pierdute în gol. Când îşi reluă monologul, glasul lui îşi schimbase timbrul devenind şoptit şi catifelat.

– Sunt înzestrat cu unul din cele mai măreţe creiere din lume, domnule Bond. Ai ceva de spus? După cum zic americanii, „ar fi bine să-mi placă ce aud"!

Bond luă o altă țigară, o aprinse și spuse calm:

– Nu-ți pot spune altceva decât adevărul, Blofeld. Dacă mi se întâmplă ceva, tu și probabil femeia ta, ca accesoriu, veți fi morți până la Crăciun.

– Bine, domnule Bond. Dar sunt atât de convins de temeinicia informațiilor mele, încât te voi ucide cu mâna mea și voi scăpa de cadavrul tău în mod corespunător. Am stat și m-am gândit că e mai bine s-o fac cu mâinile mele decât să privesc cum te omoară încet gărzile. E prea mult timp de când îmi stai ca un ghimpe în coaste, iar contul pe care-l am de reglat cu tine e unul personal. Ai auzit vreodată de expresia japoneză *kirisute gomen*?

– Mai scutește-mă de chestiile gen Lafcadio Hearn! mormăi Bond.

– Datează de pe vremea samurailor și, în traducere literală, înseamnă „omoară și mergi mai departe". Dacă o persoană cu statut social umil stătea în calea samuraiului sau nu îi arăta respectul cuvenit, samuraiul era îndreptățit să-i zboare capul de pe umeri. Eu mă consider a fi un samurai rătăcit în epoca asta, iar minunata mea sabie nu a cunoscut încă sângele. Al tău va fi un botez admirabil pentru nobilul ei tăiș! Ești de acord, *libchen*? o întrebă el pe Irma Blund.

Mutra lătăreață de gardiancă se ridică spre Bond.

– Dar desigur, *lieber* Ernst! Tot ce hotărăști tu e corect. Dar fii atent, ai de-a face cu un animal periculos.

– Uiți, *mein liebchen*, că din ianuarie trecut a încetat să mai fie un animal. Cu o simplă operație chirurgicală asupra femeii pe care o iubea, l-am redus la dimensiuni umane.

Silueta dominatoare, înfricoșătoare din fața căminului luă sabia în mână.

– Îți voi demonstra acum.

CAPITOLUL 20

Sânge şi tunet

Bond aruncă ţigara aprinsă lăsând-o să fumege pe covor şi îşi încordă întregul corp.

– Sper că vă daţi seama că sunteţi amândoi nebuni de-a binelea!

– La fel au fost Frederick cel Mare, Nietzsche şi Van Gogh. Ne aflăm într-o companie admirabilă, ilustră, domnule Bod. Pe de altă parte, cine eşti tu? Un ucigaş de duzină, un instrument bont mânuit de nişte imbecili cocoţaţi în scaune înalte. Îndeplineşti ceea ce ţi se cere, dintr-un sentiment prost îndrumat al îndatoririi sau din patriotism, îţi satisfaci instinctele primare cu alcool, nicotină şi sex în timp ce aştepţi să fii mânat într-o altă incursiune lipsită de noimă. Şeful tău te-a trimis de două ori până acum să te confrunţi cu mine, domnule Bond şi, cu ajutorul unei combinaţii de noroc şo forţă brută, ai reuşit să distrugi două din genialele mele proiecte. Tu şi guvernul tău le-aţi etichetat probabil ca fiind crime împotriva umanităţii şi numeroase autorităţi mă caută încă pentru a mă pedepsi pentru ele. Dar încearcă să-şi foloseşti bruma de inteligenţă pe care o ai, domnule Bond şi priveşte-mi acţiunile într-o lumină realistă, din perspectiva gândirii superioare!

Blofeld era solid, înalt de vreun metru şi nouăzeci de centimetri şi foarte bine făcut. Îşi aşeză sabia de samurai cu vârful în podea, între picioarele depărtate şi-şi sprijini mâinile de mânerul ei. Cum îl privea din celălalt capăt al încăperii, Bond trebui să admită că în chipul arogant, în privirea directă

şi hipnotică, în linia crudă a gurii cu colţurile lăsate în jos era ceva copleşitor. Chimonoul amplu drapat, croit ca să dea iluzia masivităţii unei rase de oameni pirpirii, conferea corpului său o masivitate covârşitoare, iar dragonul auriu, brodat pe el, atât de uşor de luat în derâdere ca o fantezie puerilă, se târa ameninţător pe mătasea neagră şi părea să scuipe flăcări reale din gura de pe partea stângă a hainei. Blofeld îşi întrerupsese discursul, aşa că Bond îl aştepta să continue, măsurîndu-l din priviri cu mare atenţie. Ştia cu certitudine ce va urma – justificări de tot felul. Aşa se întâmpla mereu. Când credeau că te-au adus acolo unde voiau, când ştiau că deţin pe deplin controlul situaţiei şi să sunt în superioritate, înainte să dea lovitura de graţie, călăii simţeau o plăcere specială şi reconfortantă să-şi rostească apologia, chiar şi în faţa unui public restrâns, aflat pe cale de dispariţie, considerând că ispăşesc astfel păcatul pe care urmau să-l comită. Cu mâinile sprijinite într-o poziţie relaxată, Blofeld îşi continuă monologul cu voce rezonabilă, stăpânită, puţin pedantă.

– Ei bine, domnule Bond, să luăm operaţiunea Thunderball, după cum a botezat-o guvernul tău. Scopul proiectului era obţinerea de la puterile occidentale a unei răscumpărări substanţiale pentru restituirea a două arme atomice în posesia cărora am intrat. Pe ce criteriu să fie catalogată acţiunea mea ca un delict, cu excepţia celor total nerealiste ale politicii internaţionale? Băieţii bogaţi se joacă cu jucării scumpe. Dar apare un băiat sărac care le fură şi se oferă să le restituie contra unei sume de bani. Dacă băiatul cel sărac ar fi reuşit să-şi ducă planul la îndeplinire, întreaga lume ar fi beneficiat de efectele secundare deosebit de importantele acţiunii sale! Erau jucării periculoase care, în mâinile băiatului sărac sau, lăsând alegoria la o parte, în mâinile lui Castro, puteau duce la distrugerea nemiloasă a întregii omeniri. Prin acţiunea mea, am dat tuturor un exemplu dramatic ce trebuia luat

atent în considerare. Dacă aş fi îndeplinit-o cu succes şi aş fi intrat în posesia banilor, poate că ameninţarea unei acţiuni similare cu a mea ar fi dus la negocieri serioase pentru dezarmare, pentru abandonarea acestor jucării periculoase ce pot cădea cu uşurinţă pe mâini răuvoitoare. Îmi urmăreşti raţionamentul? Apoi chestiunea mai recentă, a atacului cu arme biologice asupra Angliei. Dragă domnule Bond, judecând după absolut orice standarde, englezii sunt o naţiune bolnavă. Dacă n-aş fi vrut să accelerez această boală şi s-o duc la deznodământul ei firesc, moartea, britanicii n-ar fi ieşit din letargia lor şi n-ar fi participat la eforturile comune ale politicii internaţionale, aşa cum au făcut-o în timpul războiului. Şi acum spune-mi, domnule Bond, în ce constă delictul acţiunii mele? Şi să cântărim acum chestiunea acestei aşa-zise Grădini a Morţii. Îţi voi face o mărturisire, domnule Bond. Am ajuns să sufăr de o oarecare delăsare a minţii pe care sunt hotărât s-o combat şi care are ca pricină faptul că sunt un geniu unic în întreaga lume, lipsit de orice recunoaştere şi onoruri, ba chiar mai rău, înţeles greşit. Fără îndoială că principala cauză a aceste delăsări este de ordin fizic – ficatul, rinichii, inima, obişnuitele puncte slabe ale vârstei mijlocii. Dar pe lângă asta s-a instalat în mine o oarecare paralizie mentală, un dezinteres tot mai profund faţă de umanitate şi de viitorul ei, o plictiseală totală faţă de problemele omenirii. Aşadar acum caut, la fel ca un gurmand cu vălul palatin uzat, doar acele alimente intens condimentate, gustul cel mai rafinat, cu impact puternic asupra papilelor gustative – atât din punct de vedere fizic cât şi mental. În felul acesta, domnule Bond, am ajuns să concep acest proiect folositor şi esenţialente umanitar – acela de a oferi moarte celor care caută să scape de povara obligaţiei de a trăi. Procedînd astfel, nu numai că furnizez omului obişnuit o soluţie la problema lui „a fi sau a nu fi", dar în acelaşi timp pun la dispoziţia guvernului japonez

– care pare să fie deocamdată orb la marea mea generozitate – un osuar curat şi izolat care-l scuteşte de fluxul constant de evenimente imunde ce implică trenuri, tramvaie, vulcani şi alte neatrăgătoare mijloace publice de a te sinucide. Trebuie să recunoşti că, departe de a fi o crimă, proiectul meu este un serviciu public unic în istoria lumii.

– Ieri am văzut un om ucis în mod barbar.

– Se făcea curăţenie, domnule Bond, se făcea curăţenie. Omul a venit aici dorindu-şi să moară. Ce ai văzut tu ieri, a fost ajutorul dat acestui om slab de înger pentru a se urca în barca ce traversează Styxul. Dar îmi dau seama că nu pricepi nimic din spusele mele, că ele nu ajung la ceea ce-ţi ţine loc de minte. În ceea ce te priveşte, nu eşti în stare să vezi mai departe de gratificaţia simplă a unei ultime ţigări. Cred deci că am vorbit suficient şi că ne-ai ţinut treji destul în seara asta. Aşadar, preferi să fii hăcuit într-o încăierare vulgară sau îţi vei oferi gâtul în mod onorabil?

Blofeld făcu un pas în faţă, ridică sabia înfricoşătoare cu amândouă mâinile şi o ţinu deasupra capului. Lumina lămpilor cu petrol se reflecta pe tăişul ei perfect ascuţit şi pe ornamentele în filigran ale mânerului.

Bond ştia ce are de făcut. Ştiuse încă de când reveniseră în acea încăpere şi observase prăjina paznicului rănit sprijinită de perete, într-un ungher umbrit. Dar femeia stătea lângă butonul unei sonerii, aşa că mai întâi trebuia să se ocupe de ea. Oare reţinuse ceva din loviturile şi parările luptei cu bastonul privind demonstraţia de *bojutsu* din centrul de antrenament al agenţilor lui Tiger? Se azvârli spre stânga, înşfăcă prăjina şi o aruncă în capul femeii care se ridica deja în picioare.

Prăjina o izbi cu zgomot sec în tâmplă, făcând-o să se prăvălească grotesc din scaun şi să rămână nemişcată. Sabia lui Blofeld şuieră ascuţit trecându-i pe lângă umăr. Se răsuci, îşi luă avânt, aţinti prăjina

ținând-o în mâna stângă ca şi cum ar fi fost un tac de biliard şi o lansă. Lovitura prinse din plin sternul lui Blofeld, lipindu-l de perete, dar acesta îşi recăpătă imediat echilibrul şi începu să se apropie inexorabil, făcându-şi sabia să şuiere în aer ca un bici. Bond încercă să-l lovească peste brațul drept, dar rată şi trebui să se retragă. Era concentrat să-şi țină prăjina, la cel ca şi corpul, în afara razei de acțiune a oțelului ce se rotea amenințător, conştient că altfel arma i-ar fi fost retezată ca un chibrit şi că lungimea ei era unicul avantaj de care dispunea. Blofeld şarjă pe neaşteptate, ca un expert, cu genunchiul drept îndoit în față. Bond fentă la stânga, dar cu câteva fracțiuni de secundă prea târziu, astfel că lama sabiei îi crestă pielea de pe coaste, făcând să-i dea sângele. Înainte ca Blofeld să se poată retrage, Bond apucă prăjina cu ambele mâini şi-l lovi din lateral, peste picioare. Arma lui întâlni osul. Blofeld înjură şi încercă fără succes să reteze prăjina. Apoi porni din nou înainte, iar lui Bond nu îi rămase altceva de făcut decât să se ferească şi să fandeze în mijlocul camerei, lansând din când în când prăjina cu mişcări scurte ca să-şi țină dușmanul la distanță. Dar pierdea constant teren în fața lamei de oțel ce se mişca neîncetat, iar Blofeld, simțind că se apropie victoria, se lansa ca un şarpe în atacuri fulgerătoare. Bond sări în lături, sesiză momentul favorabil şi-l izbi cu toată forța în umărul drept, smulgându-i altă serie de înjurături. Era brațul cu care mânuia sabia! Bond continuă să atace susținut şi reuşi să-l lovească de câteva ori la rând, dar Blofeld reuşi, parând unul dintre atacuri, să reteze vreo treizeci de centimetri vitali din lungimea prăjinii de lemn, cu aceeaşi uşurință cu care ar fi tăiat capătul unei lumânări. Blofeld folosi imediat avantajul şi începu să atace în salturi furioase pe care Bond le putea para doar lovind în latul sabiei, ca să nu-i mai fie retezată prăjina din nou. Dar arma începu să-i alunece în palmele transpirate şi, pentru prima oară, simți în ceafă suflul înghețat al

înfrângerii. Şi Blofeld păru că-l simte, căci execută unul din atacurile lui necruțătoare, încercând să pătrundă în spatele gărzii lui Bond. Englezul aproximă în minte distanța până la peretele din spatele lui şi făcu un salt îndărăt, lipindu-se de el. Chiar şi aşa, simți vârful ascuțit al sabiei zgâriindu-i pântecul. Dar, aruncat înapoi de impactul cu peretele, contraatacă, reuşi să îndepărteze sabia din mâna adversarului cu o lovitură cumplită de prăjină şi, aruncându-şi arma pe podea, sări la gâtul lui Blofeld şi îşi încleştă amândouă mâinile de el. Pentru câteva clipe, cele două fețe transpirate stătură aproape lipite una de alta. Blofeld îşi izbi adversarul cu mânerul sabiei peste coaste, dar acesta nici nu simți forța loviturii. Degetele lui încleştate strîngeau şi strângeau şi strângeau, până când auzi zăngănitul sabiei căzând pe podea şi simți degetele şi unghiile lui Blofeld zgâriindu-i fața, încercând să ajungă la ochi.

– Mori, Blofeld! Mori! şuieră el printre dinții încleştați.

După câteva clipe văzu cum îi iese limba din gură, cum işi rostogoleşte ochii peste cap şi îl simți alunecând greu din strânsoare. Se prăbuşi odată cu el în genunchi, cu degetele încleştate în continuare de gâtul vânjos, fără să vadă ceva, fără să audă ceva, orbit de setea cumplită de sânge.

După o vreme începu să-şi revină. Capul dragonului auriu de pe chimonoul negru de mătase scuipa flăcări înspre el. Îşi descleştă cu greu degetele din jurul gâtului şi se ridică în picioare, ferindu-se să privească chipul vinețiu. Se clătină. Doamne, cât de răul îl durea capul! Ce mai trebuia să facă acum? Încercă să-şi adune cât de cât gândurile. Mai devreme îi venise o idee excelentă. Dar care anume? A, da, desigur! Luă de jos sabia lui Blofeld şi merse cu paşi de somnambul de-a lungul coridorului de piatră ce ducea la camera de anchetă. Se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute. Găsi imediat cutia de lemn stropită cu noroi, în spatele tronului de piatră

pe care şezuse cu zile, cu ani în urmă. Se apropie de ea şi o făcu să sară cât colo cu o lovitură puternică de sabie. Da, cutia ascundea o roată mare, aşa cum se aşteptase! Se lăsă în genunchi şi o răsuci până o închise cu totul. Ce urma să se întâmple? Sfârşitul lumii? Ieşi din cameră şi străbătu în fugă coridorul. Acum trebuia să iasă, să scape din locul acela blestemat. Dar retragerea îi era blocată de paznicii adunaţi în holul central. Trase în lături o draperie şi sparse geamul cu mânerul sabiei. Fereastra dădea pe o terasă cu balustradă ce părea să înconjoare tot etajul. Se uită în jur, căutând ceva să-i acopere goliciunea. Nu văzu altceva decât chimonoul lui Blofeld. Îl smulse cu sânge rece de pe cadavru, îl îmbrăcă şi strânse cordonul. Partea interioară a hainei era rece ca o piele de şarpe. Privi în jos spre Irma Blunt. Femeia mai respira încă, scoţând un horcăit de beţiv. Se duse la fereastră şi o încălecă, ferindu-şi tălpile goale de cioburi.

Se înşelase! Terasa era de fapt un balcon destul de mic, închis pe ambele părţi. Îl parcurse de la un capăt la celălalt, dar nu văzu nici o cale de ieşire. Privi peste balustradă. Până la aleea de pietriş de jos era o distanţă de cel puţin o sută de metri. Auzi deasupra capului un fluierat înăbuşit şi se uită să vadă ce este. Doar o pală de vânt ce făcuse să vibreze una din frânghiile ce ţineau legat blestematul de balon al lui Blofeld! Atunci îi veni ideea nebunească, susţinută de amintirea unei scene dintr-un film cu Douglas Fairbanks, unde eroul traversase pe sus un hol vast folosindu-se de pendularea unui candelabru. Balonul cu heliu era suficient de puternic ca să susţină pancartele de pânză încadrate în şipci ce conţineau avertismente, atunci de ce n-ar susţine şi greutatea unui om?

Alergă la colţul balustradei, de care era legată frânghia cu care era fixat balonul. Verifică frânghia. Era tare ca un cablu! De undeva, din spatele lui, se auzea zarvă mare. Oare îşi revenise femeia

din leşin? Ţinându-se de frânghia întinsă, se căţără pe balustradă, îşi fixă ca punct de sprijin pentru picioare una din pancarte, se prinse cu mâna dreaptă de frânghie, în timp ce cu stânga îi tăia legătura folosind sabia lui Blofeld şi se aruncă în gol.

Mergea! Adia o briză uşoară ce îl purta clătinându-se uşor deasupra parcului luminat de lună, peste fumarolele din care se ridicau aburi, peste lacul cu oglinda lui lucioasă şi liniştită, mânându-l spre mare. Dar, în loc să coboare, urca! Se părea că sfera umplută cu heliu nu este deloc impresionată de greutatea lui! De la ultimul etaj al palatului răsunară câteva focuri de armă şi vreo două albine furioase în bâzâială pe lângă urechi. Începură să-l doară mâinile şi picioarele încleştate de frânghie. Ceva îl izbi într-o parte a capului, în acelaşi loc unde se lovise în cădere mai devreme şi asta fu picătura care umplu paharul. Ştia el că aşa o să se întâmple! Silueta întunecată a castelului începu să se clatine în lumina lunii, să salte în sus şi în lături şi să se dărâme apoi încet, precum un glob de îngheţată care se topeşte la soare. Etajul de sus se prăbuşi primul, apoi celălalt şi celălalt şi, după doar câteva clipe, un val uriaş de flăcări portocalii ţâşni din iad către lună şi un val de aer fierbinte, însoţit de un bubuit repetat de tunet, îl lovi şi-i făcu balonul să se clatine.

Dar ce se întâmplase? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Durerea de cap era unicul lui univers. Găurit de un glonţ, balonul cobora cu repeziciune. Sub el, marea care fremăta blând îi aşternuse culcuş. Îşi descleştă mâinile şi picioarele de pe frânghie şi pluti în jos spre liniştea deplină, spre aşternutul pufos al copilăriei, spre izbăvirea de orice durere.

CAPITOLUL 21

Necrolog în *The Times*

COMANDANTUL JAMES BOND, Cavaler al Ordinului Sfinților Gheorghe și Mihail, Ofițer în Corpului de Voluntari al Marinei Regale

Autor: M.

După cum au aflat deja cititorii dumneavoastră din articole anterioare, un ofițer din eșalonul superior al ministerului apărării, comandantul James Bond, Cavaler al ordinului Sfinților Gheorghe și Mihail, Ofițer în Corpul de Voluntari al Marinei Regale, este dat dispărut și se crede că a fost omorât în timp ce se afla într-o misiune oficială în Japonia. Vă aduc la cunoștință cu profund regret că speranțele privitoare la supraviețuirea lui trebuie abandonate. În consecință, mie îmi revine sarcina, ca director al departamentului în care a servit cu rezultate excelente, să fac un rezumat al vieții acestui ofițer și al neprețuitelor servicii aduse de el țării sale.

James Bond s-a născut din tată scoțian, Andrew Bond din Glencoe și mamă elvețiancă, Monique Delacroix din cantonul Vaud. Tatăl său fiind reprezentantul pentru străinătate al firmei de armanent Vickers, prima parte a instruirii sale, în perioada căreia a dobândit cunoștințe excelente de franceză și germană, a avut loc în străinătate. Când avea unsprezece ani, amândoi părinții i-au murit într-un accident în timp ce escaladau vârful Aiguilles Rouges de lângă Chamonix, iar tânărul a trecut sub tutela unei mătuși, decedată ulterior, domnișoara

Charmian Bond, cu care s-a dus să locuiască într-un sătuc numit Pett Bottom, din apropiere de Canterbury, în comitatul Kent. Acolo, într-o căsuță modestă, mătușa lui, care trebuie să fi fost o doamnă deosebit de erudită și de rafinată, i-a completat educația înscriindu-l la o școală publică englezească de unde, pe la vârsta de doisprezece ani, a intrat cât se poate de mulțumitor la Eton, căci tatăl lui îl înscrisese încă de la naștere la acest colegiu. Trebuie să recunoaștem că perioada studiilor la Eton a fost scurtă și nu prea strălucită. Mă îndurerează să spun că, după doar două semestre, ca rezultat al unor pretinse probleme cu servitoarea unuia dintre băieți, mătușii i s-a solicitat să-l retragă. Aceasta a reușit să-i obțină transferul la Fettes, școala unde studiase și tatăl lui. Atmosfera acelei instituții de învățământ avea accente puternic calviniste, standardele academice și cele atletice fiind deosebit de riguroase. Deși înclinat spre solitudine prin natura firii, a legat câteva prietenii stabile cu membri ai faimoaselor cercuri atletice ale școlii. La vremea absolvirii, pe când avea doar șaptesprezece ani, luptase de două ori reprezentându-și școala la box, categorie ușoară și fondase primul curs serios de judo într-o școală publică britanică. După absolvire, în anul 1941, declarând că are nouăsprezece ani și cu ajutorul unui fost coleg al tatălui său de la Vickers, a intrat în serviciul care avea să devină mai târziu ministerul apărării. Datorită naturii confidențiale a îndatoririlor sale, i s-a acordat gradul de locotenent în Serviciile Speciale ale Corpului de Voluntari ai Marinei Regale. Ca răsplată pentru felul în care s-a achitat de îndatoriri, a încheiat războiul cu gradul de comandant. Aproximativ în aceeași perioadă, autorul acestor rânduri a intract în contact direct cu anumite aspecte ale activităților din cadrul ministerului, astfel că am avut marea plăcere de a aproba solicitarea comandantului Bond de a continua să lucreze pentru ministerul apărării în care, la momentul

regretabilei sale dispariți, s-a ridicat la gradul de ofițer principal în serviciul civil.

Natura îndatoririlor comandantului Bond în cadrul ministerului apărării, care şi-au primit recunoaşterea în anul 1954 prin conferirea titlului de cavaler al Ordinului Sfinților Gheorghe şi Mihail, trebuie să rămână confidențială, însă colegii săi din minister vor recunoaşte cu toții că şi le-a îndeplinit cu temeritate extraordinară şi mare eleganță, cu toate că firea impetuoasă şi uneori necugetată l-a adus în situații trecătoare de conflict cu autoritățile superioare. În situațiile extreme a dovedit întotdeauna o inspirație de geniu, reuşind astfel să scape, mai mult sau mai puțin neatins, din numeroasele aventuri în care a fost implicat datorită misiunilor ce i s-au încredințat. Inevitabila publicitate, mai ales în presa străină, acordată unora dintre aceste aventuri l-au transformat, mai mult împotriva voinței sale, într-un soi de figură publică, în aşa măsură încât s-a scris chiar şi o serie de cărți despre el, al cărei autor este un prieten personal şi fost coleg al lui James Bond. Dacă aceste cărți ar fi conținut o descriere mai amplă a misiunilor şi ar fi reflectat gradul real de cruzime şi pericol al desfăşurării lor, autorul ar fi fost cu siguranță dat în judecată pentru încălcarea legii secretului de stat. Disprețul cu care aceste scrieri de ficțiune sunt tratate de către ministerul apărării constituie principala explicație pentru faptul că încă – subliniez, încă – nu s-a luat nici o măsură împotriva autorului şi editorului acestor episoade oarecum schematizate şi îndulcite, foarte răspândite şi apreciate, din cariera unui angajat de elită din serviciul public.

Nu-mi rămâne decât să închei acest scurt *in memoriam* asigurându-i prietenii că ultima misiune încredințată comandantului Bond a avut o importanță supremă pentru Stat. Cu toate că, vai!, nu se va mai întoarce din ea, am fost investit de către cele mai înalte autorități din sfera noastră de activitate

cu permisiunea de a confirma că misiunea a avut succes în procent de sută la sută. Nu e nici o exagerare să spunem fără echivoc că, prin eforturile unui singur om, siguranța Regatului a fost mult consolidată.

James Bond a fost căsătorit pentru foarte scurtă vreme, în 1962, cu Teresa, singura fiică a lui Marc-Ange Draco din Marsilia. Căsătoria s-a încheiat în circumstanțe tragice, relatate în presă la vremea respectivă. Din acea căsătorie nu au rezultat copii astfel că, din câte cunosc, James Bond nu are nici o rudă în viață.

Autor: M.G.

Am fost fericită şi mândră să lucrez pentru comandantul Bond în ultimii trei ani de serviciu în ministerul apărării. Dacă temerile pe care le nutrim cu toții pentru soarta lui sunt justificate, aş îndrăzni să sugerez aceste cuvinte simple pentru epitaful său, cu gândul că numeroşi tineri din personalul ministerului vor simți că filozofia lui îi reprezintă: „Nu am de gând să-mi risipesc zilele încercând să le prelungesc. Îmi voi folosi timpul aşa cum se cuvine".

Capitolul 22

Lacrimile unei vrăbii

Când Kissy văzu prăbusindu-se în mare silueta în jurul căreia pluteau aripile unui chimonou negru, simți că e bărbatul ei şi străbătu cei două sute de metri de la baza zidului înotând mai rapid decât o făcuse vreodată în viața ei. Impactul cumplit cu apa scosese tot aerul din plămânii lui Bond, dar dorința de a trăi, deşi diminuată de durerile sfâşietoare de cap, fu din nou stimulată de noul dar cunoscutul duşman pe care-l reprezenta în acel moment marea, aşa că în momentul când Kissy se lupta să ajungă la el, se chinuia deja încercând să scape de chimonou.

Când o zări apropiindu-se crezu că este Blofeld şi încercă s-o atace.

– Sunt Kissy, îi spuse ea pe un ton imperativ, Kissy Suzuki! Nu-ți aminteşti de mine?

Nu-şi amintea. Nu-şi amintea de nimic în lume în afară de chipul duşmanului şi de nevoia disperată de a-l zdrobi. Dar puterile îl părăsiră şi curând îi îngădui, blestemând cu glas slab, să-l scape de chimonou şi dădu atenție vocii rugătoare care i se adresa.

– Acum urmează-mă, Taro-san. Dacă oboseşti, te trag după mine. Suntem învățate de mici cum să salvăm un om din mare.

Dar când porni, Bond nu o urmă, ci începu să înoate cu mişcări anemice, ca un animal rănit, în cercuri din ce în ce mai mari. O bufni plânsul. Ce se întâmplase cu el? Ce-i făcuseră oamenii aceia de la Castelul Morții? În cele din urmă reuşi să-l oprească şi, vorbindu-i în şoaptă blândă, îl convinse s-o

lase să-l prindă pe sub brațe și așa, cu capul cuibărit comod între sânii ei, începu să înoate pe spate purtându-l deasupra ei.

Era o performanță uimitoare pentru o fată – un kilometru de străbătut înot în luptă cu curenții, având doar luna și câte o privire ocazională peste umăr ca să se orienteze, dar reuși s-o ducă la bun sfârșit și să-l tragă pe Bond la țărm în micul ei golf adăpostit. Abia atunci își îngădui să se prăbușească și ea, epuizată, pe lespezile de piatră, alături de el.

O trezi geamătul lui Bond. Îi fusese rău și acum ședea cu capul în mâini, privind spre mare cu ochii unui somnambul. Când îl cuprinse pe după umeri, se întoarse nedumerit spre ea.

– Cine ești? Cum am ajuns aici? Ce e locul ăsta? Ești foarte frumoasă, încheie el după ce o examină atent.

Kissy îl privi cu ardoare. Un gând nemaipomenit i se înfiripă în minte și zise:

– Nu-ți poți aminti nimic? Nu știi cine ești și de unde vii?

Bond își trecu o mână pe frunte și-și îngustă ochii.

– Nimic, zise el cu glas slab. Cu excepția unui chip de bărbat. Cred că era mort. Cred că era un om rău. Cum te cheamă? Trebuie să-mi spui totul.

– Mă cheamă Kissy Suzuki și tu ești iubitul meu. Numele tăi e Taro Todoroki. Trăim pe insula asta și mergem la pescuit împreună. Ducem o viață bună. Ai putea să mergi puțin? Trebuie să te duc acolo unde locuiești, apoi să aduc niște mâncare și un doctor care să te consulte. Ai o rană oribilă într-o parte a capului și o tăietură la coaste. Probabil că ai căzut de pe stânci în timp ce strângeai ouă de pescăruș.

Fata se ridică și-i întinse amândouă mâinile. Bond i le luă și se ridică șovăitor în picioare. Kissy îl prinse de mână și-l călăuzi cu blândețe pe cărarea ce ducea la casa familiei Suzuki. Dar trecură de ea și

îşi continuară urcuşul până la desişul de arţari pitici şi camelii. Îl conduse pe lângă altarul shinto şi intrară în peşteră. Înăuntru era spaţiu destul şi pământul bătătorit de pe jos era uscat.

– Aici locuieşti. Şi eu locuiesc aici, împreună cu tine. Am scos la aerisit aşternutul nostru, dar îl voi aduce imediat. Aduc şi nişte mâncare. Acum întinde-te, iubitul meu şi odihneşte-te. Voi avea grijă de tine. Eşti bolnav, dar doctorul o să te facă bine din nou.

Bond se întinse ascultător şi adormi într-o clipă, cu partea nedureroasă de cap sprijinită pe braţul îndoit.

Kissy coborî panta cu inima cântând de bucurie. Erau atâtea de făcut, atâtea de aranjat, dar acum îşi recăpătase bărbatul şi era neclintit hotărâtă să-l păstreze.

Se lumina de ziuă şi părinţii ei erau treji. Le vorbi în şoaptă agitată în timp ce încălzea nişte lapte şi făcea o boccea din aşternut, cel mai bun chimonou al tatălui ei şi câteva din articolele de toaletă ale lui Bond – dar nimic din ceea ce-i putea aminti de trecut. Părinţii erau obişnuiţi cu toanele şi independenţa ei, aşa că doar tatăl comentă destul de puţin convins că ar fi bine dacă *kanushi-san* le dădea binecuvântarea. Apoi, după ce-şi curăţă pielea şi părul de sare, îşi îmbrăcă chimonoul simplu, cafeniu şi porni să urce dealul spre peşteră.

Ceva mai târziu, preotul shinto o primi cu atitudine gravă. Părea că o aşteptase. Ridică o mână şi-i vorbi siluetei îngenuncheată la picioarele lui.

– Kissy-chan, eu ştiu ce ştiu. Diavolul acela blestemat e mort. La fel şi nevasta lui. Castelul Morţii a fost distrus în întregime. Totul s-a petrecut la fel ca în previziunea celor şase gardieni, de mâna bărbatului venit de peste mări. Unde este el acum?

– În peştera din spatele altarului, *kanushi-san*. E grav rănit. Îl iubesc. Aş vrea să-l păstrez lângă mine şi să-l îngrijesc. Nu-şi aminteşte nimic din trecut.

Aş vrea să rămână aşa, ca să ne putem căsători şi el să devină un fiu al insulei Kură pentru totdeauna.

– Asta nu va fi posibil, draga mea. Când va sosi vremea îşi va reveni şi va pleca înapoi peste mări, în locul de unde este. Sunt sigur că se vor face anchete oficiale în legătură cu dispariţia lui, de la Fukuoka şi chiar de la Tokio, căci trebuie să fie un om renumit în ţara lui.

– Dar *kanushi-san*, dacă le-o ceri tu bătrânii satului le vor arăta acelor oameni *shiran-kao* şi vor spune că nu ştiu nimic, că bărbatul acela Todoroki a pornit înot spre Fukuoka şi că de atunci nu s-a mai auzit nimic de el. Atunci oamenii aceia or să plece. Nu vreau decât să am grijă de el şi să-l păstrez pentru mine cât mai mult timp. Dacă va veni ziua în care va dori să plece, n-o să-l împiedic cu nimic. Dimpotrivă, o să-l ajut. A fost fericit aici, pescuind cu mine şi cu David, pasărea mea. Mi-a spus-o cu gura lui. După ce se face bine, mă voi strădui să-l fac fericit în continuare. N-ar trebui ca oamenii ama să onoreze şi să preţuiască acest erou pe care ni l-au trimis zeii? Oare cei şase Gardieni n-ar dori să-l păstrăm pentru un timp aici? Şi nu mi-am câştigat eu un merit cât de mic pentru umilele eforturi de a-l ajuta pe Todoroki-san şi de a-i salva viaţa?

Preotul rămase un răstimp tăcut, cu ochii închişi. Când îi deschise, îi aţinti asupra chipului rugător de la picioarele lui.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri, Kissy-chan, spuse el zâmbind. Acum adu-l pe doctor la mine şi apoi condu-l la peşteră, ca să îngrijească rănile acestui om. Voi vorbi cu bătrânii satului. Dar va trebui să fii foarte discretă câteva săptămâni şi *gaijinul* nu trebuie să se arate. După ce se linişteşte totul, se poate muta în casa părinţilor tăi.

Doctorul îngenunche lângă Bond şi întinse pe jos o hartă mare a capului omenesc, cu fiecare secţiune marcată cu cifre şi ideograme. Apoi îi pipăi cu degete blânde craniul ca să vadă dacă sunt fracturi,

în timp ce Kissy îngenunchease de cealaltă parte a lui şi-i ţinea mâna transpirată între ale ei. Când sfârşi, doctorul se aplecă deaupra lui, îi ridică pleoapele una câte una şi privi adânc în pupilele lucioase folosind o lupă puternică. La instrucţiunile lui, Kissy pusese apă la fiert şi doctorul curăţă mai întâi rana făcută de glonţ peste umflătura teribilă cu care se alesese în urma căderii în *oubliette*. După aceea presără praf de sulfamidă şi pansă rana cu mâini experte, strânse coastele rupte într-un bandaj gipsat, se ridică şi-o scoase pe Kissy din peşteră.

– Va trăi, o anunţă el, dar vor putea trece luni, poate chiar ani până să-şi recapete memoria. Lobul temporal al creierului, unde este stocată memoria, a fost serios vătămat. E nevoie de multă străduanie. Va trebui să-i aminteşti locuri şi obiecte. Dacă va ajunge să recunoască unele dintre ele, restul se va petrece treptat, prin asocieri. Ar trebui transportat la Fukuoka, să i se facă o radiografie, dar eu cred că n-are nici o fractură şi-apoi *kanushi-san* a poruncit să rămână în grija ta şi prezenţa lui pe insulă să rămână secretă. Mă voi supune, firește, instrucţiunilor onorabilului *kanushi-san* şi-l voi vizita venind pe cărări diferite şi numai în timpul nopţii. De multe lucruri va trebui să te ocupi singură, căci nu trebuie mişcat din loc cel puţin o săptămână. Acum ascultă cu atenţie, spuse doctorul şi-i dădu instrucţiuni amănunţite ce acopereau fiecare aspect al hrănirii şi îngrijirii ce intrau în sarcina ei.

Şi aşa zilele se transformau în săptămâni, iar poliţia venea iarăşi şi iarăşi de la Fukuoka şi persoana cea importantă, pe nume Tanaka, veni de la Tokio şi mai târziu un bărbat uriaş ce spunea că e din Australia şi de el i-a fost cel mai greu lui Kissy să scape. Dar chipurile *shiran-kao* rămaseră de piatră şi insula Kuro îşi păstru secretul. Bond se făcu bine şi Kissy îl lua uneori noaptea la plimbare. Din când în când ieşeau să înoate în golful lor şi să se joace cu pasărea David. Kissy îi spuse istoria poporului ama

şi a insulei Kuro, parând cu pricepere toate întrebările lui referitoare la lumea din afara insulei.

Sosi iarna şi poporul ama trebui să rămână la țărm ca să-şi repare plasele şi bărcile şi să-şi lucreze micile petice de pământ de pe coasta muntelui. Bond se întoarse la casa familiei Suzuki şi se făcu folositor ocupându-se de tîmplărie şi de alte treburi ciudate şi învățând japoneza de la Kissy. Ochii lui îşi pierduseră privirea opacă, dar rămânau pierduți şi în fiecare noapte era tulburat de vise despre o lume cu totul diferită, cu oameni cu piele albă şi oraşe mari şi despre chipuri pe care şi le amintea pe jumătate. Dar Kissy îl asigură că erau doar coşmare, la fel cum avea şi ea şi că nu au nici un înțeles. Bond începu treptat să se obişnuiască cu ideea că acea căsuță de piatră şi lemn şi orizontul nesfârşit al mării sunt lumea lui mărginită. Kissy avea grijă să-l țină departe de coasta sudică a insulei şi se temea de ziua în care avea să înceapă din nou pescuitul, la sfârşitul lunii mai, iar el va vedea zidul cel înalt şi negru de cealaltă parte al strâmtorii, a cărui imagine putea să-i redeştepte toate amintirile.

Doctorul era surprins de lipsa de progrese a stării lui şi se resemnă cu concluzia că amnezia de care suferea Bond este totală. Curând îşi încetă vizitele, fiindcă starea fizică a pacientului său şi mulțumirea aparent deplină cu existența pe care o ducea demonstrau că era pe deplin recuperat.

Pe Kissy o necăjea un singur lucru. Încă din prima noapte în peşteră împărțise patul cu el şi-apoi, de când se făcuse bine şi se mutase înapoi în casă, aşteptase în fiecare noapte să facă dragoste cu ea. Dar cu toate că o săruta din când în când şi o ținea adesea de mână, trupul lui nu era deloc conştient de prezența ei, oricât s-ar fi lipit de el sau l-ar fi mângâiat. Oare rana îl făcuse impotent? Îl întrebă pe doctor şi acesta îi răspunse că nu exista nici o legătură între cele două situații, dar că era posibil să fi uitat cum se face dragoste.

Aşa că într-o zi, Kissy Suzuki anunţă că ia vaporul poştal săptămânal până la Fukuoka pentru a face cumpărături şi, după ce ajunse în oraş, găsi o cale prin care află unde se află magazinul cu accesorii erotice din oraş, numit „Magazinul Fericirii" şi care poate fi găsit în orice localitate japoneză care se respectă. Îşi spuse păsul unui bărbat vârstnic, cu barbă cenuşie şi priviri viclene, care stătea după o tejghea nevinovată pe care nu era expus nimic mai deplasat decât tonice şi contraceptive. Bărbatul o întrebă dacă are cinci mii de yeni, sumă destul de mare, dar când îi răspunse că are banii încuie uşa dispre stradă şi o invită în cămăruţa din spate.

Acolo, negustorul se aplecă şi scoase de sub o banchetă un obiect ce arăta ca o cuşcă de iepuri din sârmă. Puse cuşca pe banchetă şi Kissy văzu că înăuntrul ei erau patru broaşte râioase mari instalate pe un pat de muşchi. Apoi scoase o chestie ciudată care semăna cu un platou pentru încălzit mâncărurile cu o cuşcă şi mai mică în mijloc. Scoase cu grijă una din broaşte şi o băgă în cuşcă de pe platou, în aşa fel încât să stea întinsă pe suprafaţa lui metalică. Apoi târâi o baterie mare de maşină până la bancă, puse platoul lângă ea şi conectă firele bateriei de-o parte şi de alta a platoului. După ce-i şopti broaştei câteva cuvinte de încurajare, se dădu în lături.

Broasca începu să se scuture uşor, aruncând spre Kissy priviri fuioase ca şi cum ar fi ştiut că era vina ei. Negustorul o urmări neliniştit cu capul plecat deasupra cuştii, apoi îşi frecă mâinile satisfăcut când observă stropi mari de sudoare ţâşnind de pe trupul broaştei. Luă o linguriţă mică şi o fiolă, ridică cuşca de sârmă şi adună transpiraţia de pe pielea broaştei cu linguriţa pe care o golea în fiolă. Când termină, fiola conţinea aproximativ o jumătate de linguriţă de lichid limpede, o astupă cu un dop şi i-o dădu lui Kissy, care o ţinu în mână cu respect şi foarte multă grijă, ca şi cum ar fi fost o bijuterie fabuloasă. După aceea negustorul deconectă firele bateriei

şi aşează broasca, ce nu părea foarte afectată de experienţă, înapoi în cuşca cea mare pe care o încuie.

Când sfârşi, se întoarse spre Kissy şi se înclină.

– Când acest produs valoros este dorit de un client sincer, îl invit întotdeauna să fie martor la procesul distilării. Altfel, ar putea nutri gândul nedemn că este doar apă de la robinet. Dar acum te-ai convins cu proprii ochi că este sudoare autentică de broască, obţinută prin expunerea vietăţii la un şoc electric slab. Broasca suferă doar un disconfort temporar şi va fi răsplătită în seara asta cu o porţie suplimentară de muşte sau greieri. Şi acum, zise el şi se duse la un bufet din care scoase o cutiuţă de medicamente, asta este pudră de şopârlă uscată. O combinaţie din cele două produse, pusă în mâncarea iubitului tău la cină, se va dovedi infailibilă. Cu toate acestea, pentru a-i excita mintea în aceeaşi măsură ca simţurile, îţi pot furniza pentru o sută de yeni în plus o carte excelentă pentru împărţitul pernei.

– Ce e o carte pentru împărţitul pernei?

Negustorul se duse iarăşi la bufet şi scoase o carte ieftină cu coperte nevinovate. Kissy o deschise, îşi duse mâna la gură şi roşi furioasă. Dar apoi, fiindcă era fată prevăzătoare şi nu voia să fie înşelată, mai răsfoi câteva pagini. Toate conţineau fotografii pornografice luate de aproape, imagini fidele ale actului sexual în toate ipostazele posibile.

– Foarte bine, şopti ea şi-i dădu cartea înapoi. Vă rog să împachetaţi totul cu grijă.

Deschise poşeta şi începu să numere bancnotele.

Se întoarseră amândoi în magazin, negustorul îi dădu pachetul şi, după ce se înclină adânc, deschise uşa.

Kissy se înclină la rândul ei, dar fără mare tragere de inimă şi ţâşni afară din magazin de parcă ar fi făcut un pact cu diavolul. Dar pe când se urca în vaporul poştal să se întoarcă pe insulă îi venea să se îmbrăţişeze de emoţie şi bucurie şi începu să inventeze o poveste cu ajutorul căreia să explice achiziţia cărţii.

Bond o aştepta pe ponton. Era prima zi când lipsise de lângă el şi-i resimţise dureros absenţa. Discutară veseli în timp ce mergeau ţinându-se de mână de-a lungul ţărmului printre plase întinse şi bărci, iar oamenii le zâmbeau văzându-i, dar priveau prin ei în loc să-i salute, fiindcă preotul lor decretase că *gaijinul* de pe insulă nu exista în mod oficial. Iar spusele preotului erau întâmpinate întotdeauna cu supunere deplină.

Întorşi acasă, Kissy se apucă să prepare fericită o porţie mare de *sukiyaki*, tocana tradiţională din carne de vită puternic condimentată. Era o trataţie cu totul specială, căci ei mâncau rareori carne, dar nu ştia dacă poţiunile ei au vreun gust şi nu voia să rişte. Când tocana fu gata, picură cu mâna tremurătoare praful maroniu şi lichidul în farfuria lui Bond şi amestecă bine. Apoi aduse farfuriile pe masa în jurul căreia şedea toată familia, aşezată cu picioarele încrucişate pe *tatami*.

Îl urmări cu ochi bănuitori pe Bond până îşi termină porţia din farfurie. Acesta curăţă urmele de sos cu o mână de orez şi, după ce o complimentă călduros pentru priceperea la gătit, îşi bău ceaiul şi se retrase în camera lor unde obişnuia să repare plase de pescuit sau undiţe înainte de a se culca. În timp ce îşi ajuta mama la spălatul vaselor, Kissy se întrebă dacă şi în seara aceea va face la fel.

Petrecu un răstimp îndelungat pieptănându-se şi pregătindu-se pentru el şi, când i se alătură în sfârşit, inima îi bătea ca o pasăre captivă.

Bond îşi ridică privirile de pe paginile cărţii pentru împărţitul pernei şi o întrebă râzând:

– Kissy, de unde Dumnezeu ai luat asta?

– Oh, aia, chicoti ea. Am uitat să-ţi spun. Un individ dezgustător a încercat să mă convingă să intru în magazinul lui. Mi-a strecurat-o în mână şi mi-a făcut programare pentru seara asta. Am acceptat doar ca să scap de el. Noi o numim cartea pentru împărţitul pernei. O folosesc îndrăgostiţii. Nu găseşti că imaginile sunt incitante?

Bond își smulse chimonoul de pe el și arătă spre așternutul moale de pe podea, spunând cu înflăcărare.

– Kissy, scoate-ți hainele și întinde-te acolo. Începem de la pagina întâi!

Iarna se transformă în primăvară și pescuitul începu din nou, dar acum Kissy se scufunda goală la fel ca celelalte fete, iar Bond și pasărea se scufundau împreună cu ea și aveau zile bune și zile mai rele. Dar soarele strălucea cu putere și marea era albastră, pantele munților se acopereau cu irișsi sălbatici și toată lumea se agita căci în curând aveau să înflorească cireșii. Kissy se întreba ce moment să aleagă pentru a-i spune lui Bond că a rămas încărcinată și dacă el îi va propune să se căsătorească sau nu.

Dar într-o zi, pe când coborau spre golf, Bond părea preocupat și când îi ceru să nu pună încă barca la apă fiindcă avea ceva serios să-i spună, inima îi tresări și se așeză alături de el pe un bolovan plat, cu mâna pe după umerii lui.

Bond scoase din buzunar o bucățică zdrențuită de hârtie și i-o întinse, iar ea se cutremură de teamă și știu ce-o să urmeze. Își trase brațul de după umerii lui și se uită la hârtie. Era unul din pătratele de ziar prinse într-un cui în wc. Întotdeauna rupsese ea hârtia și aruncase prevăzătoare toate bucățile ce conțineau cuvinte englezești.

– Kissy, ce înseamnă cuvântul ăsta, Vladivostok? La ce re referă? Am senzația că îmi evocă ceva. Îl leg de o țară foarte mare, cred că se cheamă Rusia. Am dreptate?

Kissy își aminti ce-i promisese preotului și-și ascunse fața în palme.

– Da, Taro-san, ai dreptate.

Bond își duse pumnii la ochi și apăsă tare.

– Am sentimentul că sunt legat într-un anume fel de Rusia, că mare parte din viața mea trecută e în strânsă conexiune cu țara asta. Ar putea fi posibil?

Îmi doresc atât de mult să ştiu de unde veneam înainte să ajung pe insula asta! Mă ajuți, Kissy?

Kissy îşi luă palmele de pe obraji, îl privi intens şi-i spuse liniştită.

– Da, te voi ajuta, iubitul meu.

– Atunci mă voi duce în acel loc numit Vladivostok şi poate că acolo îmi voi aduce aminte de mai multe lucruri şi-atunci mă voi putea întoarce liniştit aici.

– Dacă aşa spui, iubitule. Vaporul care duce poşta pleacă mâine spre Fukuoka. De-acolo te voi urca în tren, îți voi da bani şi instrucțiuni amănunțite. Se spune că ar exista un tren care pleacă de pe insula Hokkaido până la Sakhalin, care se află pe teritoriul rusesc. De acolo vei ajunge cu siguranță la Vladivostok. Dar trebuie să ai grijă, ruşii nu sunt un popor prea prietenos.

– Sunt sigur că nu-i vor face rău unui pescar din Kuro.

Kissy simți că inima ei e gata să-i sară din piept. Se ridică şi merse încet până la barcă. Împinse barca de pe pietriş în apă şi aşteptă, în locul ei obişnuit de la pupa, ca el să urce şi să-i prindă genunchii între ai lui, aşa cum făcea întotdeauna.

James Bond îşi luă locul în barcă, băgă vâslele în lăcaşurile lor şi, în timp ce cormoranul negru se cățăra pe băncuța lui şi-şi întindea maiestuos aripile, măsură din ochi distanța până la grupul celorlalte bărci şi începu să vâslească.

Kissy îi zîmbea cu ochii în ochii lui, soarele îi încălzea spatele şi, în ceea ce-l privea pe el, era o zi frumoasă, exact la fel cum fuseseră şi celelalte – fără pic de nor pe cer.

Dar, desigur, nu ştia că se numeşte James Bond. Şi, comparate cu semnificația orbitoare pe care o avea pentru el acel nume de oraş rusesc citit în ziar, viața lui pe insula Kuro şi dragostea lui pentru Kissy Suzuki erau, după cum spusese Tiger odată, la fel de puțin importante ca şi lacrimile unei vrăbii.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI:
E mai bine să călătoreşti plin de speranţă...

Capitolul 1: Foarfeca taie hârtia.....9
Capitolul 2: Se trage cortina pentru Bond? 19
Capitolul 3: Misiune imposibilă.....30
Capitolul 4: Cu Dikko, prin Ginza.....40
Capitolul 5: Magic 44.....51
Capitolul 6: Tiger, Tiger! 64
Capitolul 7: Colecţionarul de moarte 73
Capitolul 8: Ucis cu flori.....83
Capitolul 9: Japonia instant.....94
Capitolul 10: Studii aprofundate..... 108
Capitolul 11: Lecţia de anatomie 118

PARTEA A DOUA:
„... decât să soseşti."

Capitolul 12: Întâlnire în Samara 127
Capitolul 13: Kissy Suzuki 137
Capitolul 14: O zi de aur 147
Capitolul 15: Cei şase gardieni 157
Capitolul 16: Un locşor adorabil.....165
Capitolul 17: Dintr-acolo vine ceva malefic 173
Capitolul 18: Oubliette 181
Capitolul 19: Camera de anchetă.....191
Capitolul 20: Sânge şi tunet..... 200
Capitolul 21: Necrolog în *The Times*.....208
Capitolul 22: Lacrimile unei vrăbii 212

James Bond avea senzația că trăiește într-un vis: încăperea micuță cu pereții construiți din panouri din imitație de hârtie de orez și furnir de cedru, priveliștea micii și enigmaticei grădini în care picura cu sunet argintiu apa, roșeața îndepărtată a zorilor pe cale să se ivească, răstimpul îndelungat punctat cu sake și țigări, glasul scăzut al naratorului istorisind un basm, așa cum l-ar fi spus într-un cort, sub cerul liber. Și totuși, era un lucru ce se întâmplase deunăzi, recent – se întâmpla chiar atunci; un lucru pentru relatarea căruia Tiger îl adusese în mod special acolo. De ce? Pentru că se simțea singur? Pentru că n-avea pe nimeni altcineva de încredere? Își îndreptă umerii, pleoștiți de starea de moleșeală, și spuse:

– Îmi pare rău, Tiger. Ce ai făcut după aceea?

Tiger Tanaka păru că stă cu spatele și mai drept pe dreptunghiul auriu, tivit cu negru, al rogojinii tatami. Îl privi țintă în ochi și-i răspunse:

– Ce era să fac? Nimic, decât că le-am cerut scuze superiorilor mei. Și am așteptat să se ivească o soluție onorabilă. Am așteptat să apari tu!

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92729-2-3

RECOMANDAT DE

Spy